

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

Torsdag den 12. august 2004 kl. 16.00**Dagsorden:**

- 396/04 Københavns Kommunes Budgetforslag 2005 og budgetoverslag for 2006-2008
 - 370/04 HUR's Budgetforslag 2005 og Budgetoverslag 2006-2008
 - 371/04 Budgetforslag for H:S i 2005
 - 372/04 Udpegning af socialt sagkyndigt medlem til de københavnske huslejenævn
 - 355/04 Røkeri i udvalg
 - 366/04 Røkeri i udvalg
 - 375/04 Røkeri i udvalg
-

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Mødet er åbnet. Ikke godaften, men goddag og velkommen tilbage fra ferie, især til dem, som jeg endnu ikke har haft lejlighed til personligt at hilse på.

Når ordførerrunden i aften er afsluttet, så vil der som sædvanlig blive afholdt en uformel sammenkomst i festsalen.

Jeg skal sige, at jeg har modtaget afbud fra Anna Sakwa og fra Bente Møller. Sidstnævnte er syg, og Bente Møller har meddelt, at fraværet forventes at strække sig ud over en måned, og Enhedslistens Gruppe har bedt om, at Morten Kabell, der er rette stedfortræder, indkaldes i perioden og straks indtræder på Bente Møllers plads i de stående udvalg. Jeg skal høre, om der er bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, og vi kan byde Morten Kabell velkommen til arbejdet.

(Forsamlingen rejste sig)

Dagsordenen for mødet består ud over de tre budgetsager desuden af fire sager, der omhandler udpegning og røkeri i udvalg. De 3 budgetsager drøftes under ét, men vil blive sat til afstemning hver for sig på mandag.

Selv om udvalgene længe har været i gang med at forberede budgetprocessen, er dette møde jo startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der afsluttes med, at vi medio oktober kan godkende kommunens budget for 2005.

Formentlig har budgetordførerne orienteret alle grundigt om forløbet af aftenens møde. Det vil være sådan, at efter min forelæggelse af budgettet, der foregår nede fra talerstolen, vil partiernes budgetordførere få ordet i den sædvanlige rækkefølge. Derefter suspenderer vi mødet til på mandag, hvor debatten fortsætter i 1. runde med tilmeldte talere først.

På pladserne ligger tilmeldingsblanketten, som bedes afleveret til sekretariatet senest i morgen kl. 12.00.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Som aftalt på et møde, vi havde mellem budgetordførerne i mandags, fremsætter jeg hermed et ændringsforslag for budgetprocessen vedrørende fristerne. Det lyder som følger:

”Fristerne for ændringsforslag til kommunens budget og udtalelser om HS' og HUR's budgetforslag er fastsat til den 7. september 2004 kl. 9.00 i den oprindelige tidsplan for budgetprocessen. Det foreslås, at fristen for ændringsforslag til kommunens budget rykkes til tirsdag den 21. september 2004 kl. 9.00, og at fristen for underændringsforslag til kommunens budget rykkes til den 28. september 2004 kl. 12.00. Fristen vedrørende ændringsforslag til kommunens udtalelse til HS' og HUR's budgetforslag er fortsat den 7. september 2004 kl. 9.00.”

Jeg skal bemærke, at Økonomiudvalget er undtaget fra disse frister. Såfremt forsamlingen kan tiltræde forslaget, så vil det fremgå af beslutningsprotokollen.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til dagsordenen med denne ændring?

Hellen Hedemann (F): Det er kun, fordi jeg lige med posten i dag, jeg nåede hjem, fik et brev om, at budgetordførerne har besluttet, at vi ikke kan få talerne før efter mødet. Så vil jeg bare spørge, om de har kompetence til at beslutte det, fordi det har jeg ikke haft tid til at undersøge.

Jeg vil sige, jeg synes, det er meget utilfredsstillende, og jeg synes, det var rart, at man havde lejlighed til at understrege både overborgmesterens og budgetordførernes indlæg, om der var noget, man gerne ville kommentere til sin egen tale på mandag. Så det synes jeg er meget uheldigt, og jeg vil høre, om det kan være rigtigt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det kan godt være rigtigt, at det sker, men budgetordførerne har ikke kompetence til andet end at håndtere deres egne taler og præsentationen af egne taler. Så det er ordførerne selv, der beder om, hvordan deres taler bliver behandlet, og der har ønsket været, at de først var til rådighed, når talerne var holdt.

Ingen bemærkninger til dagsordenen. Så er den tiltrådt med den ændring, som jeg nævnte, og dermed er dagsordenen godkendt. Herefter går vi over til forelæggelsen, som jeg som sagt vil foretage fra talerstolen.

=====

1) BR 369/04. Københavns Kommunes Budgetforslag 2005 og budgetoverslag for 2006-2008

Indstilling om Københavns Kommunes budgetforslag for 2005 samt budgetoverslag for 2006-2008.

(Økonomiudvalget)

Sagerne BR 369/04, BR 370/04 og BR 371/04 blev behandlet under ét.

2) BR 370/04. HUR's Budgetforslag 2005 og Budgetoverslag 2006-2008

Indstilling om Hovedstadens Udviklingsråds Budgetforslag 2005 og Budgetoverslag 2006-2008.

(Økonomiudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Sagerne BR 369/04, BR 370/04 og BR 371/04 blev behandlet under ét.

3) BR 371/04. Budgetforslag for H:S i 2005

Indstilling om budgetforslag for 2005 og flerårige budgetforslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab (H:S).
(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Sagerne BR 369/04, BR 370/04 og BR 371/04 blev behandlet under ét.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): At lægge budget svarer til at lægge spor ud for fremtiden, og i dag starter vi forhandlingerne, der fører frem mod det budget, der kommer til at danne rammen for byens og for københavnernes hverdag næste år. Det gør vi med de muligheder og de begrænsninger, som altid eksisterer. Begrænsningerne sættes af vores økonomiske formåen, vi kan ikke få alt, hvad vi ønsker, der skal prioriteres, og begrænsningerne sættes muligvis også af vores muligheder for at blive enige. Hvor langt kan vi komme, og hvor bredt et forlig er vi i stand til at skrue sammen.

Mulighederne består i vores evne til at tænke visionært: Hvad er det for en storby, København skal blive til, ikke bare næste år, men i årene fremover?

Mit udgangspunkt er, at vi skal holde udviklingen af København oppe i et højt tempo, både når det handler om at forbedre kommunens service til borgerne, og når det gælder om at skabe metropolen med det menneskelige ansigt. København skal fortsat være byen, hvor mennesker trives og holder af at bo og være.

Vores udgangspunkt er godt. Københavns Kommunes økonomi er i de senere år blevet særdeles stærk, og der er blevet investeret kraftigt i byen både af kommunen selv, skiftende regeringer og glædeligt nok også af en lang række store private investorer. København er blevet en by, det er værd at satse på og at investere i.

Det er den bl.a., fordi det københavnske bystyre gennem de senere år har formået at holde fast i nogle meget enkle, men effektive målsætninger. Da vi for alvor kunne tage fat på den økonomiske genopretning, sagde vi:

- at kommunens indtægter og udgifter skal balancere
- at den alt for store gæld skal ned
- at København skal være en attraktiv boligby
- og at vi skal skaffe københavnernes bedre service pr. skattekrone.

Sådan er det også gået. Faktisk har vi i en årrække haft større indtægter end udgifter. Det har gjort det muligt at udbygge kommunens service til borgerne.

Vi har nedbragt gælden fra godt 15 mia. i 1994 til nu godt 7 mia. Det er mere end en halvering. Den er stadig væk højere end i landets øvrige kommuner, men tro det eller lad være, nu er Københavns gæld pr. indbygger ved at nærme sig landsgennemsnittet.

Satsningen på København som boligby vil jeg vende tilbage til, ligesom de meget store serviceløft fortjener deres egen omtale. For jeg synes også, der er grund til at tale lidt om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

hvad der er sket med København og københavnernes, når det gælder de mere bløde sider af livet i den store by.

Rådhusets arkitekt, Martin Nyrop, satte overalt i byens nye rådhus for 99 år siden et lille fyndord, som var lånt fra en regeringsbygning i Toscana. Det hedder "Så er by som borger". Nogle steder, som ved foden af Magistratstrappen, er det blot forkortet SEBSB. Det er flot set af Nyrop, at de, der færdes i huset, både politikere og borgere, skal holde sig for øje, at ingen by er bedre end de borgere, der bor i den. Det er en formaning og en forpligtelse, der vil noget.

Når jeg taler med gæster, der besøger København, er det første, de næsten altid siger: Hold op, hvor er der sket meget i byen. Og det næste, der springer gæsterne i øjnene, er den gode stemning, der er i byen. Den summer af liv, aktivitet og vitalitet, af kultur og kreativitet.

Det er ikke engang noget, vi selv finder på. Det er også det resultat, anerkendte konsulentfirmaer og livsstilsmagasiner når frem til, når de sammenligner europæiske og globale storbyer. Så er by som borger.

Det er blevet sjovere at bo i byen i en sådan grad, at boligmarkedet desværre er blevet stærkt ophedet. Det er blevet sjovere at besøge byen, hoteller er skudt op i stor mængde i de senere år. Det er blevet sjovere at bruge byen og dens kulturtilbud, både det traditionelle og det alternative, begge i verdensklasse. Vi glæder os over at kunne bade i havnen fra de nye havnebade eller slå os løs i cafelivet.

Og det er med al respekt ikke kun, fordi vores gæld er blevet bragt ned eller vores økonomi er bragt under kontrol. Det er fordi de gode kræfter i byen er blevet forløst, og fordi byen og dens borgere har fået ny optimisme og energi.

Det skyldes bl.a., at en række af de rammevilkår, som det er vores pligt som politikere at prioritere og levere, er blevet stærkt udbyggede og forbedrede gennem de senere år.

Vores store satsning på boligområdet er fastholdt i den boligpolitiske strategiplan, der blev vedtaget af et bredt flertal i 2001, og som nu skal revideres.

Boligpolitisk arbejde er ligesom plantning af skov et langsigtet arbejde, ofte så langsigtet, at de, der sætter det i gang, ikke altid når at se resultaterne. Men der er alligevel, på de få år, der er gået, siden vi satte turbo på boligudviklingen, sket rigtigt meget.

Man kan faktisk se det, hvis man sejler en tur langs Sydhavnen i skumringen. Før var der mørkt på begge sider, på den ene side kontorbygninger, på den anden gammel, forladt industri. Nu er der om aftenen lys i flere og flere vinduer i Havnestad, og når beboerne flytter ind i de markante boliger i Sojakagens gamle siloer og i de nye huse bagved, vil det være en rigtig bydel med liv døgnet rundt.

Sydhavnens store boligprojekter er også ved at gå i gang. Der er de store boligbyggerier i Havnestad og Ørestad. Lige nu er 2.700 boliger under opførelse, og de næste fire år forventes der at blive bygget 9.400 nye boliger i kommunen. Det er både privat og almenbygget byggeri. Kommunen støtter det sidste, men i virkeligheden også det første, for vi bakker op med skoler, institutioner og infrastruktur, så de nye boligområder kommer til at fungere.

Det er en rød tråd i vores boligpolitiske arbejde, at der skal være boliger til de børnefamilier, som vil bo i byen. Jeg vil gerne slå fast, at det er en idealistisk målsætning, ikke en økonomisk; rent faktisk er børnefamilierne dyrere for kommunen end enlige eller par uden børn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Når vi alligevel satser så målbevidst på at sikre familieboliger, er det, fordi vi ønsker en by, hvor børn og børneforældre er velkomne og kan trives, en rummelig og alsidig by, en hel by, hvor man kan bo og arbejde i alle livets perioder.

Og københavnere tager imod de nye boligtilbud. To ud af tre familier, der flytter ind i nybyggeriet, kommer fra København, af de tre er den ene en børnefamilie. Lidt af en succeshistorie.

Der kommer også flere ungdomsboliger. Det har længe været et ønske hos de mange studerende på Københavns uddannelsesinstitutioner og også på de uddannelsesinstitutioner, der ligger uden for byen, at de kan bo bynært og leve med i byens liv.

Frem til 2009 forventer vi, at der etableres 1.800 nybyggede ungdomsboliger primært i Ørestad nær ved de store uddannelsesinstitutioner derude.

Derudover prøver vi at gøre 2.200 af de små almene boliger, som vi har så mange af, til ungdomsboliger. Det vil sige samlet set en stigning på næsten 50 pct. i antallet af boliger for unge på sigt.

Boligpolitikken og dens udmøntning er en af de helt fundamentale betingelser for, at vi kan sikre Københavns udviklingsmuligheder både som landets hovedstad og økonomiske lokomotiv og i den internationale storbykonkurrence om vækst og udvikling. Boligpolitikken vil være et fast element på vores dagsorden mange år frem i tiden.

En selvstændig udfordring er demografien. København har haft en befolkningstilvækst på 40.000 mennesker de sidste 10 år. De næste 15 år spås en tilvækst på 23.000 nye borgere. Læg dertil en ind- og udflytning af byen på ca. 40.000 om året. Det stiller krav til et anderledes fleksibelt og udbygget boligmarked end det, vi kender i dag.

Den anden hovedudfordring, vi har for os her i salen, er vores service til borgerne. Vi har i de seneste år takket være gode økonomiske grundvilkår og en fornuftig og bredt funderet økonomisk politik kunnet give vores serviceydelser et kæmpeløft over en bred front. Også selv om regeringen har sat kommunerne på smalkost og sat snævre rammer for, hvad der kan sættes i gang.

Børneplanen er et af de mest ambitiøse initiativer, jeg har været med til at tage. Og den er svaret på den kendsgerning, at børnetallet i kommunen stiger, og at vi var kommet bagud med vores pasningstilbud.

Gennemførelsen af planen vil i al sin enkelthed indebære, at vi går længere end de fleste af landets øvrige kommuner. Der vil i 2005 være sikret plads i en børneinstitution, når de københavnske forældre har brug for det, og pasning på et højt kvalitetsmæssigt niveau, hvor der er plads til eksperimenter med ny pædagogik, økologisk mad, nye principper for legepladser og stor forældreindflydelse.

Det er en mægtig satsning, ca. 2 mia. frem til 2007 fordelt med ca. 1 mia. til dagpasningsområdet og 1 mia. til skoleområdet.

Vi skal stadigvæk arbejde med fleksibilitet i børnepasningstilbuddet. Der er faktisk allerede nu hele ni forskellige tilbud om pasningsmulighed eller støtte til pasning, som de københavnske forældre kan benytte sig af. Men rygraden i pasningssystemet er de gode, gedigne pladser i vuggestuer og børnehaver, som vi ved, at de fleste forældre ønsker.

Når vi tager de mere end 3.000 pladser, vi har sikret siden 1998, og dertil lægger børneplanens 2.000, må man sige, at vi har taget udfordringen alvorligt og søgt at løse problemet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Vi har med børneplanen samtidig skabt en meget gunstig kobling til skoleområdet. De to områder hører naturligt sammen for borgerne, også selv om de ikke gør det forvaltningsmæssigt hos os.

Børneplanen er også en massiv satsning på skoleområdet, og her er der virkelig satsningsbehov. Vi har og har altid haft en mægtig god folkeskole, specielt når man ser på det indholdsmæssige. Vi har et pænt forhold mellem lærer- og elevtal. Vi er blandt de bedste i landet, når det gælder brug af it i undervisningen, og vi har mange spændende forsøg og pædagogiske initiativer.

Men vi har et stigende pladsproblem i vores skoler. Mangel på klasseværelser tvinger simpelt hen klassekvotienten op, og vi har for mange vandreklasser, eller sagt på en anden måde: for få skoler.

Så har vi fortsat et problem med vedligehold af skolerne. Alt for mange børn og lærere tilbringer en arbejdsdag under for dårlige forhold i nedslidte bygninger og skolegårde. Det skal der gøres noget ved. Det er med vedligeholdelsesefterslæb ligesom det er med gæld: Det er hurtigt at lave, men tager år at slippe af med igen.

Vi bygger nu nye skoler. Et par stykker er allerede taget i brug, og flere, bl.a. i Valby, er på vej, og vi lægger planer for genopretning af de mest nedslidte skoler.

Vores skoler er faktisk også en nøgelfaktor, når det gælder integration af de nye københavnere, der har en anden baggrund end dansk. Det er bl.a. andet gennem skolegang og samvær med andre børn, de nye københavnere lærer noget om livet her i Danmark. De succeser og fiaskoer, anden- og tredjegerationsindvandrere har i skolen, kan blive meget vigtige for deres liv.

Til trods for at vi har den største flygtninge/indvandrergroupe i landet, har vi hidtil været forskånet for de problemer, man f.eks. har set i andre europæiske storbyer. Det er rigtigt, at der er problemer på ydre Nørrebro, men selv om det måske er formelt korrekt at kalde den relativt lille bebyggelse med 550 lejligheder i Mjølnerparken en ghetto, så er det efter min mening at skyde over målet, når vi ser på de problemer, der er derude, ligesom vi har set på og gjort noget ved de problemer, der var i de områder, hvor vi har gennemført kvartersløft, og vi trækker på de gode kræfter, der er i Mjølnerparken.

Det har vi gjort med den aftale, vi indgik i mandags, som vi har fået håndslag på fra såvel beboerbestyrelsen i Mjølnerparken som boligselskabet. Vi har med aftalen lagt de overordnede rammer for en helhedsorienteret indsats i Mjølnerparken, men jeg er helt med på, at ord alene ikke gør det. Derfor går kommunens forvaltninger også allerede på næste fredag i gang med den konkrete udmøntning af aftalen i tæt dialog, vil jeg gerne understrege, og kontakt med beboerne i Mjølnerparken.

Så sent som her til formiddag kunne vi offentliggøre, at Fonden Realdania og Københavns Kommune efter en række forhandlinger er nået til enighed om i fællesskab at udvikle Mimersgadekvarteret. Konkret vil parterne hver især tilvejebringe 50 mio. kr. på udvikling af en række fysiske projekter.

Jeg er glad for, at der er opbakning fra partierne bag boligaftalen i København. Med denne indsats vil vi sikre os, at der kommer til at ske en positiv udvikling i Mimersgadekvarteret og det øvrige ydre Nørrebro. Vi vil fokusere bredt på både fysiske og sociale forbedringer og skabe en bedre integration og beskæftigelse i området, som kan blive til glæde for hele kvarteret mange år frem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Når vi her i København er relativt forskånet for volds- og kriminalitetsproblemer, er det ikke mindst, fordi vi har reageret tidligt og målbevidst. Det gjorde vi på Indre Nørrebro, da der var konflikter under opsejling, og det kan vi gøre igen.

Rent faktisk er vi relativt gode til integration i København. Beskæftigelsesgraden blandt flygtninge og indvandrere er 49 pct. i Københavns Kommune og dermed en del højere end i andre store kommuner. Særligt er beskæftigelsen blandt kvinderne næsten fordoblet.

Vi har fastholdt modersmålsundervisningen for kommunens egen regning, efter at regeringen skar tilskuddet bort. Vi har sat ekstra 9 mio. kroner af til en særlig indsats for unge nydanskere, der ikke er i arbejde eller under uddannelse.

Så Københavns Kommune arbejder målrettet og udviklingsorienteret på at sikre, at der nu, men også fremover er en passende etnisk balance i kommunens folkeskoler. Det sker for at sikre, at udviklingen ikke løber løbsk i retning af, at nogle skoler har alt for mange elever med anden etnisk oprindelse end dansk til skade for integrationen og indlæringen.

Kommunens indsats sker ikke ved tvang, men i stedet ved at søge at gøre de skoler, som traditionelt har mange elever med anden etnisk baggrund end dansk, så attraktive, at de kan tiltrække elever med dansk baggrund.

Vi analyserer naturligvis løbende vores indsats og organisering af indsatsen på hele det her store vigtige felt, så vi er sikre på, at vi arbejder så effektivt som muligt.

Der er stadig meget at tage fat på. De unge nydanskere får ikke uddannelse nok, og de får dermed problemer med at komme ind på arbejdsmarkedet, og særligt de unge kvinder risikerer ikke at kunne komme i job. 70 pct. af denne gruppe mellem 25 og 29 år er hverken i job eller uddannelse. Det er faktisk lidt skræmmende, når vi ved, at job og uddannelse spiller en afgørende rolle for selvværd og integration. Derfor må vi i samspil med familierne gøre noget ved problemet.

Vi har brug for arbejdskraft på det københavnske arbejdsmarked. På ældreområdet har vi allerede vanskeligheder med at rekruttere personale til institutioner og til hjemmehjælp. Det er ikke godt. Netop ældreområdet er det næste store serviceområde, vi bør se på, når vi skal sikre, at der er et godt og bredt tilbud til københavnerne i alle livets faser.

Antallet af ældre falder i København. Den tendens er vi alene med. I resten af landet stiger det. Det betyder, at der med en uændret service skal bruges færre ressourcer på ældreområdet. Men trods en betydelig indsats i de senere år er der brug for forbedringer.

I det kommende tiår vil vi møde en ny gruppe af brugere af ældrepleje, en gruppe, som vil vise sig mere krævende end de ældre i dag, så de ældre københavnere fortjener faktisk et serviceløft.

Vi har ganske vist sikret 4-ugers-garantien på en plejebolig, og den holder vi fast i. Men vi skal også kunne stå ved kvaliteten af de boliger, vi tilbyder, og der må man sige, at der er et stort behov for modernisering og forbedring. Vi har for mange plejeboliger, der er for små, og som har for dårlige toilet- og badeforhold.

Vi skal se på, hvordan vi får tilrettelagt hjemmehjælpen, så der bliver mere tid hos dem, der har hjælp behov. Og så skal vi sikre, at planlægning og udmøntning af planer for ældreområdet kan ske i en åben og tæt dialog med beboere, pårørende, personale og ældreråd.

Når vi sætter os om forhandlingsbordet eller -bordene i forbindelse med budgetforhandlingerne, skal vi sikre, at ældreområdet bliver grundigt gennemdrøftet – gerne med en samlet og ambitiøs ældreplan på samme måde som børneområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Når vi taler om at rette op efter fortidens smalhals, trænger idrætsområdet sig også på. Rapport efter rapport slår fast, ofte med billedokumentation, at en række af vores idrætsanlæg er i en stand, vi ikke kan være bekendt. Og det er faktisk brandærgeligt, for det er jo ikke fordi der ikke investeres og er investeret i idrætsområdet. Der er i årene 2001-2004 investeret godt 290 mio. ekstra i idrætsområdet i København. Lægger vi svømmehallen på Bellahøj og den ny i Valby til, er investeringen på 525 mio. kroner, en halv milliard eller en kvart børneplan, så det er ikke småpenge.

Men det er selvfølgelig penge, vi sætter af med glæde, for det er klart, at et godt idrætsliv på mange måder er en god ting for byen.

Ud over at et godt idrætsliv gavner den organiserede idræt, både når det handler om bredde og om elite, så er det en del af kommunens service til sine borgere. Det er en direkte investering i københavnernes idrætsliv, deres velbefindende og sundhed, deres fritid.

Så er det vigtigt at slå fast, at idrætten ikke bare er to mål, en bane og en bold. Det er også petanquebaner, skaterramper, streetbasket og udfoldelser på byens mange pladser og i byens mange rum. Idræt i København er både havnebade, skøjtebaner, skaterhaller, maritimt ungdomshus, fægtehal, idrætsefterskole, tre idrætskulturhuse og så den halve milliard nye kroner til idrætsformål, bl.a. de to nye svømmehaller.

Vi diskuterer også muligheden for at realisere en såkaldt multihal i København. Vi kender det fra Globen i Stockholm og fra andre europæiske storbyer. Det skal være en hal, som kan kombinere idrætsformål og musik- og underholdningstilbud, der tiltrækker 10.000–15.000 tilskuere.

I forhandlingerne med regeringen fik jeg finansministerens tilsagn om, at vi nu afprøver muligheden for at få etableret et kommercielt bæredygtig multihal anlæg i tilknytning til Bella Centeret. Det håber jeg meget på kan lykkes, for så vil man kunne sige, at kommunens og statens fællesskab omkring Bella Centeret er gjort færdigt, og at vi har fået skabt en bæredygtig og fremtidssikret infrastruktur på kongres-, underholdnings- og idrætsområdet, noget, der sammen med den noget større Parken gør København konkurrencedygtig på den internationale scene.

Idræts- og fritidstilbuddene er med til at fastholde billedet af København som en kreativ by. Det spændende arbejde med kommuneplanstrategien har givet os nogle nye billeder af københavnernes, både af de nye og af de gamle.

Kl. 16.30

Vi kan konstatere, at kreativitet er en vigtig parameter i konkurrencen mellem Europas storbyer. Mange brancher inden for de kreative erhverv oplever i disse år en enorm vækst – mode, film, gallerier, design og computerspil f.eks. Det er herfra megen inspiration, fornyelse og forretning kommer. Samtidig virker de som spydspidser i udviklingen af spændende områder og miljøer i de store byer også i København, og de er med til at skabe en spændende og attraktiv by.

Vi kan heldigvis konstatere, at København har et stærkt kreativt vækstlag, måske stærkere, end vi havde forestillet os. Og hvis vi vil have en kreativ by – og det er der mange grunde til at ønske sig – må vi også have et kreativt bystyre, ikke mindst fordi dialogen med disse miljøer kræver noget særligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

De kan på mange måder sammenlignes med et andet af byens lidt vildtvoksende miljøer, nemlig kolonihavefolket. Jeg læste for nylig, at kolonihavefolk – i hvert fald førhen – havde tre leveregler, som de ikke tålte blev brudt. Den ene regel hed: Du må ikke bygge tættere end en meter fra naboens skel. Den anden hed: Du må kun bygge i én etage. Den tredje hed: Spørg aldrig Københavns Kommune om noget.

Sådan er det også med nutidens kreative miljøer. Jeg synes vi skal prøve at åbne kommunens forvaltninger over for folk med gode idéer.

Den Hvide Kødby er et eksempel på et miljø, som på en flot måde kan danne ramme om de nye kreative miljøer. Vi ejer den selv, så vi selv kan planlægge dens fremtid, sådan som vi gjorde med Den Brune Kødby, et flot eksempel på omdefinering af et gammelt produktionsområde, helt i overensstemmelse med, hvad vi ser i andre storbyer.

Den Hvide Kødby rummer alle forudsætninger for at udvikle sig til et spændende og kreativt miljø. Den ligger centralt, den er stor og mangfoldig, og ikke mindst har den historie og sjæl. Jeg synes, det kunne være spændende at se på, om man kunne skabe nogle rammer for de kreative erhverv og så se, hvad de kunne få ud af det.

I det hele taget skal vi være opmærksomme på, at der er særlige grupper i byen, som vi skal tage en tættere kontakt med. De unge mellem 18 og 29 er en af disse grupper. De fylder meget. Over en fjerdedel af københavnere tilhører denne gruppe. De sætter deres klare præg på byen. København er en ung by med masser af unge, der bor i byen og bruger den.

Men det er også en gruppe, der ikke deltager meget i den traditionelle politiske debat og i diskussionerne om, i hvilken retning København skal udvikle sig. Måske fordi de føler, at de er på besøg, rejser måske væk igen, når uddannelsen er slut, eller de får familie.

Men også denne trend er ved at vende. For nylig så jeg en opgørelse, der viste, at nu er det svært at få politifolk til at flytte til provinsen, når de har gjort den obligatoriske tjeneste nogle år i København. Det er nye toner. Førhen havde man indtrykket af, at det ikke kunne gå hurtigt nok med at slippe væk fra storbyen.

Der er utroligt mange ressourcer og kreativitet i de unge københavnere, og jeg vil i efteråret spørge dem på en visionskonference, vi afholder i forbindelse med dialogen om kommuneplanstrategien, hvad de mener om København, og hvordan de synes, byen bliver endnu bedre for de unge københavnere. Måske skal deres svar lægges til grund for en ungdomspolitik eller for et idékatalog med forhåbentlig mange overraskende og spændende ideer.

Der vil komme mange gode svar, er jeg sikker på, ikke mindst fordi unge mennesker rejser meget mere, end vi gjorde i min generation eller tidligere, tager et semester eller to i en europæisk hovedstad, så de har gode muligheder for at sammenligne det, der sker i København, med det, der sker i de øvrige af Europas hotte storbyer.

Det at tænke internationalt ligger i øvrigt i god forlængelse af den internationale strategi for Københavns Kommune, der blev vedtaget tidligere i år. Det er en ambitiøs strategi, som bl.a. slår fast, at København skal kunne måle sig med de stærkeste storbyer i Europa, når det gælder vækst, udvikling og indflydelse.

Strategien slår fast, at Øresundsregionen er vores afsæt og hjemmebane, og at vi skal tænke stort og være på forkant, når det gælder om at hævde København og Københavns indflydelse på den europæiske scene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Under udarbejdelsen af den internationale strategi viste det sig, at Københavns Kommune er aktiv i flere hundrede internationale netværk og organisationer. Kunsten er nu at få dette arbejde til at konvergere og at få ressourcerne udnyttet bedst muligt til at markere København, at skaffe byen indflydelse og at trække vækst og virksomhed til byen.

Frederiksholms Kanal er ikke verdenshavet, sådan som den lille Gysse troede på Fritz Jürgensens tegning. Øresund er heller ikke verdenshavet, selv om det somme tider ser ud, som om det er en uoverstigelig hindring for det, vi gerne vil.

Der er dem, som hævder, at integrationsarbejdet i Øresundsregionen er gået i stå. Det er jeg ikke enig i, men det går ikke så hurtigt, som vi havde håbet, men det kan jo være forventningerne og ikke virkeligheden, der var noget galt med.

Skatteaftalen mellem de to regeringer er en afgørende murbrækker. De nye Øresundsskattecentre og informationstjenesten ØresundDirekt, som Københavns Kommune driver for ejerne, Staten og HUR, er vigtige faktorer i integrationsarbejdet. Når vi har påtaget os opgaven, er det i erkendelse af, at Københavns Kommune fylder meget i regionen. Vi kan bidrage til løsningen af en vigtig opgave.

Men når det er sagt, vil jeg også gerne slå fast, at der er nogle store udfordringer at tage fat på. Væksten i Øresundsregionen sækker agterud i forhold til de regioner, vi sammenligner os med og konkurrerer med. Det er der ikke nogen klar grund til. Vi har næsten alle de forudsætninger, der skal til for at holde dampen oppe på vækstlokomotivet.

Regeringens strukturreform gør ikke denne sag mindre kompliceret. Når kommunerne overtager en lang række nye opgaver, og når de nye regioner næsten udelukkende skal være sygehusregioner, risikerer Øresundssamarbejdet at blive endnu mere besværligt. Vi skal omstrukturere og omformulere de eksisterende organisationer og sikre dem ny legitimitet.

Det giver problemer og arbejde. Men det kan selvfølgelig også udnyttes offensivt. WoCo og Copenhagen Capacity bliver forældreløse, når HUR forsvinder, og måske skulle kommunerne i hovedstaden gribe den bold, måske i et Øresundsperspektiv.

Nu skal vi til at forhandle budget 2005 på plads, og det bliver som altid en spændende opgave. Overordnet har vi en god og sund økonomi. I budgetforslaget er indarbejdet en fortsat reduktion af gælden, og efter at have sat skatten ned to år i træk holder vi fast i en skatteprocent, som er 1/2 procentpoint lavere end gennemsnittet for resten af landet.

Til næste år er den økonomiske ramme mere snæver end i de tidligere år, fordi vi selv har sat nogle store og nødvendige projekter i gang, og fordi regeringen med økonomaftalen for 2005 har sat kommunerne på smalkost.

I den kommende tid skal partierne i Borgerrepræsentationen få skruet et fornuftigt og fremadrettet budget for 2005 sammen. Jeg er overbevist om, at det vil lykkes også i år. Alle partier vil blive indbudt til drøftelser, og jeg håber, at vi også i år får et bredt forlig.

I budgetforhandlingerne skal vi beslutte, hvordan vi vil tilvejebringe finansiering til de nye initiativer, før vi kan beslutte endnu nye initiativer. Allerede nu er det nødvendigt, at vi justerer vores forventninger til, hvor meget vi kan iværksætte i 2005. Mine prioriteringer er kendte, men jeg vil også have et skarpt blik for, at vi bruger de begrænsede ressourcer, hvor behovet er størst, i stedet for at vi smører tyndt på hele brødet.

Jeg skal ikke komme ind på alle de områder, der trænger sig på, men blot nævne, at efter at vi har fået prioriteret børne- og skoleområdet, er tiden kommet til de ældre. Jeg forestiller mig at vi, ligesom vi har gjort på børneområdet, kan få lavet en flerårig ældreplan.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

I de kommende år investerer vi i boligområdet, bl.a. i Ørestad, på Holmen, på Islands Brygge og i Sydhavnen. De forbedrede idrætsfaciliteter, renoveringen af Bellahøjbadet og den nye svømmehal i Valby trækker også mange penge op af kassen. Amager Strandpark, renovering af Østerbro Stadion og udviklingen af Valbyparken er heller ikke billige initiativer. Det kan selvfølgelig mærkes på økonomien, beslutningerne blev truffet i år og sidste år. En stor del af regningen skal betales næste år.

I de følgende år ser prognosen lysere ud. Ganske vist er konsekvenserne af regeringens struktur- og udligningsreformer endnu ukendte, men de økonomiske prognoser viser, at økonomien bliver mindre anspændt efter næste år, hvis vi vel at mærke holder os inden for rammerne i budget 2005 og fortsat har et omstillingsbidrag at gøre godt med.

Det kunne føre til den tanke, at vi skulle interessere os for at se samlet på budgettet for 2005 og 2006. Det er et afgrænset tidsrum, det er en sammenhængende økonomi, det er en konsekvens af meget store, flerårige investeringer, og det bringer os frem til et år før strukturreformens ikrafttræden og til vores eget kommunalvalg. Jeg vil i forhandlingerne undersøge mulighederne for og interessen i at lave en 2-årig aftale.

Københavns Kommunes budget for 2005 er på over 30 mia. kr. Alle disse penge bruges til en lang række af serviceydelser, som det nogle gange kan være svært at få overblik over. Vi vedtog derfor sidste år at igangsætte et arbejde, som skal øge gennemsigtigheden og mulighederne for at lave politisk prioritering i budgettet. Det har bl.a. givet sig udslag i, at budgettet for i år ser lidt anderledes ud, end det plejer.

Samtidig har vi igangsat en høring i udvalgene om den nye budgetmodel, som skal introduceres fra 2006.

Et af de temaer, der skal stå højt på vores politiske dagsorden i eftersommeren, er metroens 4. etape, Cityringen. Københavnerne har lært at bruge metroen, og måske er de også så småt ved at lære at elske den. Metroen har sat en ny standard for den kollektive transport, den er opfundet for at overvinde storbyens truende trafiksammenbrud, og den er blevet accepteret både på grund af sine indlysende praktiske fordele og som et symbol på fornyelse og nyorientering.

Metroen er blevet et reelt alternativ, naturligvis først og fremmest til de langsommere busser, men også i stigende grad til bilerne. Nye analyser bekræfter, at i de dele af byen, hvor metroen er åbnet, er der sket store ændringer i trafikmønsteret. Den samlede kollektive trafik er steget med 20-30 pct., og biltrafikken er foreløbig reduceret med mellem 3 og 6 pct. Og analyserne viser, at københavnerne bevæger sig mere, efter at metroen er kommet.

Men vi skal have arbejdet gjort færdigt. Metroen er ikke fuldt funktionsdygtig, før vi får ringmetroen koblet på. Når den står klar, vil fem ud af seks boliger, arbejdspladser og studiepladser have en station inden for gangafstand. Så kan københavnerne, næsten uanset hvor de bor eller arbejder, komme lige let og hurtigt til Lufthavnen, Strandparken eller det Kongelige Teater.

Det har været et hårdt forløb, vi har været igennem med Østamagerbanen. Det gav ridser i lakken, ridser i kommunens renommé, ridser i københavnernes tiltro til deres politikere og ridser i vores tiltro til hinanden. Jeg tror, vi alle deler følelsen af, at det ikke må ske igen. Vi skal blive bedre til at tale *med* hinanden og ikke *til* hinanden.

Det bliver en stor udfordring af få besluttet at gøre metroen færdig. Jeg har aftalt med finansministeren, at vi næste forår har et beslutningsgrundlag at forhandle på. Men vi skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

gøre os klart, at vi kun får en beslutning igennem i Folketinget, hvis vi er bredt enige på Rådhuset, og vi bliver kun enige på Rådhuset, hvis vi vil det.

Så vi skal tage os tid til at diskutere de mange detaljer, og vi skal have mod og tillid til at lave en aftale og stå ved den. Jeg vil gøre mit, og jeg håber meget, at et bredt flertal vil være med.

I det hele taget bliver der brug for at holde tungen lige i munden i den kommende tid. Vi skal også forholde os til regeringens strukturreform. Reaktionen blandt Borgerrepræsentationens partier på strukturreformen lover imidlertid godt. Det er klart, at vi ikke er enige i alle problemstillingerne, men København meldte samlet ud, da forslaget forelå. Vi kan, hvis vi vil, og det vil jeg godt kvittere for.

Nu kender vi så resultatet. Det ligger klart, at vi allerede i 2005 skal tage afsked med et større antal medarbejdere på skatteområdet, gymnasieområdet og på et par andre områder. Strukturreformen gør som bekendt disse områder statslige, og de berørte medarbejdere får fremover staten som arbejdsgiver.

Jeg vil godt her fra talerstolen ved budgetdebatten bl.a. benytte denne lejlighed til på byens vegne at kvittere med anerkendelse for disse medarbejders indsats for kommunen og ønske staten tillykke med de nye kompetente medarbejdere, kommunen afleverer.

Strukturreformen er en sag af stor betydning for København og københavnernes. Derfor er det vigtigt, at vi her i Borgerrepræsentationen forsøger at sikre byens interesser bedst muligt udadtil i de forhandlinger og omstruktureringer, der kommer, men også indadtil ved at tilpasse vores opgavefordeling til den nye virkelighed.

I aftalen om strukturreformen indgår, at der skal etableres en beskæftigelsesforvaltning. I den forbindelse bør vi sammen med arbejdsmarkedets parter kæmpe for, at København bliver en af de 10 pilotkommuner med enstrenget beskæftigelsesindsats.

København har engageret sig aktivt i arbejdet med strukturreformen. På et enkelt område har vi oven i købet vist vejen. Vores servicecentre, Københavns Borgerservice, er blevet bemærket af regering og Folketing og danner forbillede for en kommende servicecenterlov. Nu skal vi lægge os i selen for at sikre, at regeringen reelt lægger de statslige serviceydelser ind i de kommunale servicecentre. Først da bliver der mening i at tilbyde borgerne en enstrenget information og sagsbehandling.

På en række områder vil vi se nye udfordringer. Vi fik ikke en sammenhængende region Sjælland. Det er efter min opfattelse dybt beklageligt, fordi det har aldrig været god fornuft at skille det, der naturligt hører sammen. Det nuværende HUR-område skrumper oven i købet ind, og vi skal omdefinere vores samarbejdsorganer og samarbejdsformer.

Det er der ikke noget galt i, for det kan være sundt engang imellem. Men der er mange spillere på banen, og de såkaldte vækstfora er spinkle politiske konstruktioner, og det bliver ikke lettere, når man ikke fra regeringens side har taget fat på nogle af de velkendte problemer. Det vigtige Øresundssamarbejde flagrer i vinden sammen med erhvervsindsatsen.

En afledt effekt af strukturreformen er vores egen struktur. Et flertal i denne forsamling har besluttet, at der ikke skal ses på vores egen styreform i denne samling, men vi skal se på vores opgavefordeling. Det er der enighed om, arbejdet er i gang.

Da vi sidste gang, for 6-7 år siden, så på styreform og opgavefordeling, fik vi rystet posen godt og tog vidtrækkende beslutninger. Det skal vi også være klar til nu, hvis det viser sig, at interne eller eksterne forhold gør, at der er brug for at fordele opgaverne på en ny måde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Økonomiudvalget igangsatte over sommeren en undersøgelse af, hvordan vi har indrettet vores forvaltningsstruktur og fordelingen af opgaver mellem udvalgene. Første del af analysearbejdet foreligger nu i form af en konsulentrapport, der udpeger en række snitfladeproblemer og uudnyttede potentialer.

Rapporten giver anledning til nærmere analyse i løbet af efteråret, således at Borgerrepræsentationen kan tage stilling til en eventuel ændring af forvaltningsstruktur og opgavefordeling, når vi kender den endelige udformning af lovforslag i forbindelse med strukturreformen. En ny struktur skal i givet fald træde i kraft fra 1. januar 2006 sammen med den nye Borgerrepræsentation.

Implementeringen af den nye kommunale struktur i København og en eventuel ny opgavefordeling vil stille forskellige, men store krav til kommunens medarbejdere. Derfor bør vi lægge stor vægt på, at vores medarbejdere inddrages i den proces, og vi har da også allerede igennem nogen tid haft kontakt med medarbejdernes organisationer om denne sag.

Så "Projekt København" er godt på vej til at lykkes. Byens styre har sin væsentlige aktie i den succes, landets hovedstad oplever og har oplevet i de senere år. En masse investorer fra indland og udland har fundet byen værd at satse på. Københavnerne anerkender byens og bylivets charme ved at blive her, hvis det overhovedet er muligt.

En masse mennesker, ikke mindst de unge, kunne ikke tænke sig at bo andre steder end midt i storbyen. Og erhvervslivet vurderer, at det er her, det sker. I et interview her i foråret sagde direktøren for Forstædernes Bank som begrundelse for at flytte bankens hovedkvarter fra Tåstrup til havnefronten: "Det er vores opgave at se frem og at placere banken strategisk rigtigt. Kraftcentret for vækst er så ubetinget København, og derfor flytter hovedsædet for Forstædernes Bank til havnefronten".

Det er i sandhed en succeshistorie, når internationale livsstilsmagasiner også kårer os som en af verdens hotteste byer. Når virksomhederne køligt kalkulerer, at her må de være, for her er dynamikken. Når landets studerende hellere vil bo småt nær Sct. Hans Torv end flot i Roskilde. Når københavnerne erklærer sig tilfredse med vores demokrati og nærdemokrati, så tilfredse, at to tredjedele siger, at de har lyst til at deltage aktivt i det.

Der er selvfølgelig stadig væk på et hav af felter meget at tage fat på. Vi skal stadig væk arbejde målbevidst på at sikre københavnerne den bedst mulige service i alle livets aldre og situationer. Vi skal sikre, at de nye danskere får en god tilværelse på både deres og vores betingelser. Vi skal udvikle et boligmarked, hvor der er plads til så mange som muligt og så mange forskellige københavnerne som muligt. Vi skal planlægge, så byen ikke kvæles i trafik, og så forskellige trafikformer kan trives side om side. Vi skal sørge for, at rammerne for idræts- og fritidstilbuddene er gode og mangeartede.

Når vi ser på, hvad der er udrettet og besluttet, ikke mindst i denne mødesal, på kort tid, historisk kort tid, fra slutningen af 1990-erne og til nu, så er der al mulig grund til optimisme. Så vi kan faktisk, hvis vi vil.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi går videre i runden. Jeg skal bede budgetordførerne og kun budgetordførerne om at taste sig ind i talerkøen; øvrige får rig lejlighed til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Karen A. Hækkerup (A): 100 år med en socialdemokratisk overborgmester har gjort byen godt, og vi er stolte af, hvad vi har udrettet. Vi har udviklet, forbedret, fornyet os i takt med tidens udfordringer. Men herregud, hvad er 100 år i det lange perspektiv. Vores arbejde er langt fra færdigt, vi er stadig fyldt med gode ideer, visioner og ambitioner, så vi bliver ved mindst 100 år endnu, for nok er vi stolte, men vi er endnu ikke tilfredse.

Overborgmesterens netop holdte budgettale var den 16. i rækken, og på den tid har Kramer fået vendt byens udvikling fra at være en by uhyggeligt nær bankerot til en hovedstad i fremgang. København har fået selvtilliden tilbage. Og nu, takket være den økonomiske genopretning, Kramer har stået i spidsen for, er vi igen blevet herre i eget hus.

Fremgangen skyldes ikke udelukkende Kramers indsats. Skiftende flertal i salen har hjulpet med at bære ansvaret, men Kramer har været i stand til at samle BR om fælles mål, store som små. Men jeg tror alligevel ikke vi var nået så langt uden overborgmesterens mangeårige indsats for at forbedre Københavns Kommunes økonomiske situation.

Fra blot at være endnu en arbejdsløshedsplaget, modløs og nedslidt hovedstad i Europa er København i dag fysisk blomstret op. Tusindvis af nye arbejdspladser er kommet til byen, og erhvervsfolk fra hele verden betragter i dag København som en god by at investere, udvikle, designe og forske i. På den måde kan man sige, at byen har fået det bedre under Kramer, og det har byens borgere i store stræk også. Vi har så at sige leveret varen.

Kl. 17.00

Lige nu er vi atter inde i en periode, hvor vi sætter nye mål og hvor vi i høj grad omstiller os. Den udvikling er vi godt i gang med, og den vil vi fortsætte. Man kan sige, at hvor vi før har arbejdet for at vende økonomien om, vender vi nu den måde kommunen, fremstår over for københavnernes på. I fremtiden skal borgerne møde kommunen ét sted, borgeren, brugeren, københavneren skal i centrum, og vi skal hele tiden forbedre projektet om at få velfærden til at fungere bedre i hverdagen.

Den måde, borgerne møder kommunen på, kræver i dag anderledes omdrejninger end tidligere. Vi har mødt udfordringen med oprejst pande, og Borgerservice, som netop nu er åbnet, er skabt for, at borgerne kun behøver at henvende sig ét sted, når de vil i kontakt med kommunen. Og borgerrådgiveren, som snart åbner, sender nogle nye signaler til borgerne om, at det er dem, der er i fokus, præcis sådan som de skal være det.

Vi er ikke en by i dvale, tværtimod. Vi har meget at være stolte af, for vi forbedrer os hele tiden, og vi giver mange af de rigtige svar på fremtidens udfordringer.

Men hvad det er, der egentlig er fremtidens udfordringer, og hvordan de bedst løses, er vi politikere ikke alene om at vide. Derfor skal vi udvikle vores politik i tæt samarbejde med borgerne, organisationerne, de frivillige, der knokler på hver deres felt og med de ansatte i kommunen.

Nye tider skal dreje sig om én ting: Vi skal få københavnernes dagligdag til at fungere. Vi skal have øje for, at der skal være sammenhæng og helhed for den enkelte borger, for på den måde skaber vi tilfredshed og tryghed med kommunen.

København har forladt slæbesporet, vi er nu mest at finde i overhalingsbanen, men som det altid sker, når der køres stærkt, så er der nogle, der falder af. Der er københavnere, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

ikke kan følge med i overhalingsbanen, og sådan er det i en storby, hvor der skal være plads til alle, også dem, der helst vil putte sig lidt.

Derfor skal København ikke kun være hovedstad for de unge, de rige og de smarte. København skal være en tolerant og social by med et varmt og menneskeligt ansigt. Københavnerne er en mangfoldig flok, og der skal være plads til os alle, og vi skal tage hensyn til hinanden.

Som mennesker bliver bedømt på, hvordan de behandler andre mennesker, således skal kommunen også bedømmes på, hvordan vi hjælper den enkelte. Det er vores ansvar at sørge for, at dem, der har hjælp behov bliver hjulpet, og at kvaliteten i de ydelser, vi leverer, er i orden. Det er vores ansvar, at vi løfter den opgave, sådan at dem, vi er her for, borgerne, bliver tilfredse med vores indsats.

For mange københavnere spiller kommunen en stor rolle i dagligdagen, og kommunen og de beslutninger, der her bliver truffet, er en faktor, man konstant skal forholde sig til. Og det er ofte uden, at borgerne føler, at de har nogen mulighed for at få indflydelse på, hvilke beslutninger der træffes. Det bliver anderledes nu.

København huser mange stofmisbrugere, hjemløse, sindslidende og andre, der har særlige behov. De har krav på, at vi behandler dem med respekt og ligeværd og kan tilbyde dem gode rammer for et værdigt liv. De svageste skal hjælpes ekstra, det skal vi have råd til, og det skal vi gøre, for svigter vi dem, betaler vi med vores anstændighed.

Christiania fungerer som en buffer i byen og som et frirum og et åndehul, vi har brug for i byen. Regeringen lagde hårdt ud, men nu er bulldozerretorikken heldigvis ændret, og selv Venstre i København har lagt afstand til tidligere tiders kampråb om at rydde Christiania.

Christiania skal selvfølgelig holde loven, men både som socialt rummeligt og som kreativt miljø hører Christiania med til det positive billede af København både for københavnernes og for omverdenen. Derfor skal kommunen også fremover være en aktiv medspiller i udviklingen af Christiania. Vi skal have gang i dialogen også her.

Mange københavnere er handicappede, og det bliver man jo ikke nødvendigvis svag af at være. Men skal man ud over at kæmpe med sit handicap også kæmpe for sine rettigheder, så knækker filmen. Det er derfor en stor glæde for os at kunne konstatere, at der var enighed i Borgerrepræsentationen om at udarbejde en handicapspolitik. Vi står lige over for, at strategi- og visionspapiret skal fremlægges og før udvalgene skal lave handleplaner. Vi håber, at det arbejde fortsat kan blive udført i enighed.

30 mia. bruger vi på at løse de opgaver, vi skal løse eller vi selv har påtaget os at ville løse for københavnernes. Det er mange penge, og der er al mulig grund til, at vi konstant spørger os selv, om vi bruger pengene rigtigt, eller om de kunne have været brugt anderledes. Der er mange ting, der skal gøres bedre, og udvalgenes ønskelister vidner da også om, at vi ved, at vi kan blive bedre, hvorhenne vi kan blive stærkere, hvorhenne vi kan få gang i visionerne, og hvordan vi kan blive endnu mere visionære, når vi skal løse problemerne i byen. Men det hele lader sig jo ikke løse med ét budget.

Meget kan og skal forbedres i byen, men et sted, vi ønsker at tage fat med det samme, er ældreområdet. Overborgmesteren omtalte vores vision om en ældreplan, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi vil forbedringer på ældreområdet i næste års budget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Vi er stolte, men ikke tilfredse, for hver gang vi rykker et skridt fremad, forskubber horisonten sig, og nye mål og ambitioner fødes, og derfor bliver vi aldrig helt tilfredse, men hvert skridt på vejen tæller.

Desværre er ikke alle skidt syvmileskridt. Regeringens vækstramme for kommunens økonomi er stram og levner ikke megen plads til de store vingesus. I år er det ikke så slemt for os, som det ville have været sidste år, da vi søsatte børneplanen. Det er ikke små museskridt, vi tager, men målt mod vores drømme og mål for byen går det ikke så hurtigt fremad lige nu, som vi kunne ønske os.

Men det koster alt sammen, og også i budgetåret 2005 bruger vi mange penge på at skabe de institutionspladser, byen har brug for. Vores mål har været og er, at forældre og børn ikke længere skal vente på en institutionsplads. Fra 2005 er der pladsgaranti i København, og at indfri det løfte til forældrene har kostet os mange penge. Men vi har betalt, hvad det koster, for vi mener det alvorligt, når vi siger, at det skal være fortid, at København ikke kan passe sine egne børn.

Til næste år når vi målet, og der vil være en plads til alle forældre, der ønsker sig en – også til Pia Allerslev, selv om hun og Venstre ikke stemte for at løse pasningsproblemet. Kære Venstre. Hvordan hænger det at være imod en pasningsgaranti sammen med jeres nye image om at værne om de bløde værdier?

Men muntert er det, at Venstre i København er så langt fra regeringen, der jo netop med regeringsrokaden har sat fokus på børnefamilierne. Der er ikke mange bløde værdier i at stemme imod at bevilge penge til, at forældrene kan få passet deres unger, eller i at foreslå, at byen skal have et affaldspoliti, der kan udskrive bøder til københavnernes. Men måske er det det ægte liberale Venstre, der her titter frem.

Vi har nået de mål, vi satte os, og nu er det på tide at sætte nye mål, vi skal formulere nye visioner, og Socialdemokraterne har mange nye ambitioner på byens vegne. Ambitioner er som regel dyre at føre ud i livet, og vi må tage et skridt ad gangen, men aldrig miste fodfæstet. Vi er 55 borgerrepræsentanter, og hvis vi samarbejder og arbejder fælles mod de nye mål og samlet løfter de udfordringer, der ligger i fremtiden, så når vi hurtigere frem til brugbare resultater. Det er præcis, hvad forældrene, plejehjemsbeboeren eller hende, der modtager hjemmehjælp, forventer af os.

Det er et godt socialdemokratisk mantra, at enighed gør stærk, men mindre kan nu også gøre det. Respekt, lydhørhed og vilje til dialog er nødvendige skridt på vejen. Og byen bliver kun bedre af, at vi hver især lever op til vores ansvar på dette punkt.

Den nye velstand i kommunen sætter en ny dagsorden og giver os nye udfordringer. København er blevet så attraktiv, at vi nu står over for den paradoksale situation, at københavnernes egne børn i dag har svært ved at kunne få fod under eget bord i deres egen by. Vi har en boligpolitik, og i løbet af de næste år kommer der flere tusinde nye boliger til byen. Men vi skal gøre, hvad vi kan og virkelig lægge os i selen for, at det bliver boliger, der er til at betale. Det er nemmere sagt end gjort, men vi må trække på alle de kræfter, vi kan, for vi ønsker ikke en by, hvor sygeplejersker, lærere, butiksassistenten og folk i det hele taget folk med en middel eller lav indtægt ikke kan bo. Vi vil ikke ende som London eller Paris, hvor byen udelukkende er for folk med fede tegnebøger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Vores ambition om den rummende og mangfoldige by skal give plads til københavnere af alle slags. Ingen skal fryses ud af det gode selskab, også bumsen og bissen skal føle sig mindst lige så ønsket og godt behandlet som børnefamilierne.

Et er, at københavnernes børn skal have mulighed for at blive boende i byen, og at deres børn skal kunne blive passet. Men når ungerne forlader vuggestuerne og børnehaverne og skal i skole, så skal vi også kunne tilbyde en folkeskole, forældrene har lyst til at sætte deres børn i.

Mange børn forlader hvert år byens folkeskoler uden at kunne læse, regne eller skrive særligt godt. De børn er det vores ansvar, at vi taber på gulvet, deres fremtid er ikke fyldt af spændende udfordrende muligheder, der er linet op på en fritvalgshylde. Deres liv er højst sandsynligt et hårdt et, hvor kamp er mere overskyggende end medgang. De børn er mange. Og de er nogle, vi ikke fik samlet op og støttet nok undervejs. Den sociale arv lever i bedste velgående, og uanset at vi poster milliarder i skolerne, så formår vi ikke rigtigt at redde dem, der har det værst. Her er plads til forbedringer, og de skal ske, for vi kan ikke tillade os passivt at se til, mens børns fremtid falder på gulvet. Vi skal gøre det bedre.

Vi bruger og har igennem de sidste mange år brugt milliarder på at forbedre vores folkeskoler. Men de skal blive endnu bedre, og de skal blive endnu mere moderne i bygninger og i udstyr, og de skal være det naturlige tilvalg for de københavnske forældre. I dag fravælger alt for mange vores skoler, og vi bliver nødt til at spørge os selv hvorfor. Er det, fordi forældrene er utilfredse med undervisningen, klassekvotienterne, de fysiske rammer, eller er det fordi de er bekymrede over, at der nogle gange er en meget skæv elevsammensætning?

Faktisk har vi aldrig spurgt forældrene, hvad den egentlige årsag til deres fravalg af skolerne er, og derfor handler vi måske i blinde, når vi selv prøver at finde svaret. Når en fjerdedel af de københavnske forældre fravælger folkeskolen, så begynder begrebet ”folkets skole” at miste sin betydning. Og dermed ryger intentionerne fløjten om, at folkeskolen er stedet, hvor alle børn mødes på tværs af sociale, økonomiske og etniske skel. Vores folkeskoler er mange forskellige størrelser, og vores vision er ikke, at alle skoler skal være ens, men alle skal være så gode, at forældrene naturligt vil vælge dem til. Den øvelse er netop nu i gang, og den skal følges tæt, så vi ikke går forkert i byen, når vi udbygger og forbedrer vores skoler med andre af pengene fra børneplanen.

Når københavnernes unger forlader folkeskolen, skal vi sikre dem et godt og varieret udbud af ungdomsuddannelser og ungdomsboliger, og når de er færdige med at uddanne sig, skal byen kunne tilbyde arbejdspladser og i det hele taget kunne være rammen om det hele og gode liv, der kan leves i byen.

Vi vil løse opgaven, og vi vil løse problemerne, der er. Langt ude i fremtiden vil igen nye krav og nye behov komme til. Og til den tid – langt ude i fremtiden – vil man igen kunne sige, at vi leverede varen, fordi vi konstant formår at forny os.

Socialdemokraterne har endnu mange ambitioner og meget, vi vil have skal blive bedre i byen. Som det lykkedes os at genoprette den dårlige økonomi, der var i København efter oliekrisen og 1980'ernes nedtur, således vil vi også lykkes med at få gennemført vores nye projekt, og vi helmer ikke, før vi er tilfredse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Borgmester **Martin Geertsen**: Ved den rituelle stammedans om kommunens budget er det jo normal kutyme, at den politiske opposition skælder og smælder, at alt er galt, at ingenting fungerer, men det er jo langt fra virkeligheden i København.

Vi kan på mange leder og kanter være tilfredse med og stolte over at bo i København. Internationalt, nationalt og lokalt kan vi se og lytte os til, at København som by høster anerkendelse.

Det internationalt hotte og anerkendte britiske trendmagasin Wallpaper erklærede således tidligere på året København sin uforbeholdne kærlighed ved at sætte byen på sin top ti over tidens mest interessante og trendy storbyer i hele verden.

Da jeg for nylig havde mine kolleger fra de øvrige større byer i landet på besøg, nikkede de anerkendende på vores tur rundt til byens ”nye” bydele på Holmen og Islands Brygge. Se på de indenlandske turister; de bolttrer sig jo i København.

Endelig – og det er jo i virkeligheden det vigtigste – så er jeg helt sikker på, at langt, langt de fleste københavnere er tilfredse med at bo og leve i landets hovedstad. Langt de fleste københavnere har heldigvis noget for dem meningsfuldt at stå op til om morgenen. De lever i harmoni med deres familie, venner og kolleger, og de hygger sig helt garanteret også med byens mange spændende tilbud til fritiden.

Men hvad er det, københavnernes kan forvente af byens politikere? Ja, ikke at vi insisterer på, hvad det gode liv er, men københavnernes må kunne forvente, at vi gør det muligt at søge lykken for sig og sine.

Det, der binder os sammen, er, at vi københavnere bor i en storby med de glæder og udfordringer, det giver os. Men vi er også forskellige, vi kommer fra forskellige steder, tror på noget forskelligt, vi tjener noget forskelligt, har forskellige interesser osv., osv. Københavnerne må kunne forvente, at politikerne på den ene side respekterer, at der ikke er én opskrift på lykken, at der ikke er én vej til lykken, men københavnernes må også kunne forvente, at vi opstiller rammer, at min stræben efter lykken for mig og mine ikke hindrer dig i at stræbe efter lykken for dig og dine.

Med bevidstheden om, at københavnernes grundlæggende er glade for København, og med udgangspunkt i københavnernes berettigede krav om et liv i frihed i fællesskab tager Venstre hul på de udfordringer, som kommunens budget for år 2005 byder os. For der er udfordringer, masser af store udfordringer også store udfordringer.

En af disse udfordringer ligger selvsagt i den økonomiske politik. Københavnerne kan med rette forvente, at deres politikere fører en politik, hvor de penge, som hver måned lægges i kommunekassen, forvaltes med respekt for, at der er tale om penge til låns i den forstand, at de skal leveres tilbage i form af ordentlige og værdige tilbud.

Vi ser selvsagt med stor bekymring på, at det økonomiske råderum i forbindelse med næste års budget er betragteligt mindre, end tilfældet har været i de tidligere år. Derfor er der efter vores opfattelse to helt klokkeklare veje at gå: Man kan sidde med hænderne i skødet og acceptere, at det økonomiske råderum ikke er større, eller man kan søge at udvide det.

I den forbindelse skal der stilles nogle spørgsmål: Løser kommunen de opgaver, som den har påtaget sig, økonomisk rationelt? Og er kommunen for dyr, dels i forhold til andre kommuner, dels i forhold til private? Efter vores klare overbevisning er svaret ja. Og det er resultatet af et politisk valg, det er et politisk valg ikke at rationalisere, bortforpagte og sælge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

ud af værdier, som ikke i sig selv udgør offentlige kerneydelser. Det er ikke fordi det ikke er muligt, det er fordi man ikke vil.

Selv om de mange og de fleste lever det gode liv, og selv om mange ikke har behov for støtte og hjælp for at få tilværelsen til at hænge sammen, er der nogle, som med rette kan forvente, at fællesskabet, om jeg så må sige rækker en hjælpende hånd.

I Venstre ser vi derfor med stor bekymring på de reduktioner i serviceniveauet, der lægges op til på såvel sygehuse som i forhold til de ældre københavnere. Vores ordfører på området vil på mandag naturligvis uddybe Venstres synspunkter lige præcis på dette område.

Her skal blot lyde det klare signal, at vi finder de økonomiske rammer utilstrækkelige på disse to så vitale områder. Københavnerne må kunne forvente, at sygehusene leverer hurtig og effektiv behandling, f.eks. på kræftområdet. Københavnerne må kunne forvente, at ventelisterne til eksempelvis hjerteoperationer ikke er så lange, at patienterne dør, inden de kommer på operationsbordet. Man finder ikke Venstre på en politisk vej, hvor disse helt berettigede forventninger ikke indfries.

Københavnerne må også kunne forvente sig noget andet og mere på ældreområdet. Jeg har fulgt med i udviklingen af de ældres vilkår igennem en årrække, og en del er blevet bedre, noget er blevet markant bedre, men andet fungerer stadig ikke.

Til eksempel: Vi finder det uværdigt, at en stor del af de ældre i København kun tilbydes bad en gang om ugen. Hvem her i Borgerrepræsentationen ville kunne se sig selv i øjnene, hvis mor eller far, bedstemor eller bedstefar fik den behandling? Næppe nogen. Københavnerne kan med rette forvente noget andet og bedre.

Derfor finder man ikke Venstre på en politisk vej, hvor de københavnske ældre og deres pårørende ikke får en værdig behandling.

Politikerne har påtaget sig ansvaret for store dele af københavnernes transportbehov. Derfor må københavnerne kunne forvente, at det sker på sikker, hurtig og billig vis. Men forventningerne indfries ikke i den kollektive trafik, bustimerne reduceres, økonomien hænger ikke sammen, og det bliver stadig dyrere og dyrere at tage en tur med "det offentlige". Og københavnerne oplever dag ud og dag ind forsinkelser, ja, den kollektive trafik antager efterhånden noget nær kaotiske dimensioner.

Der er med andre ord behov for helhed i den kollektive trafikpolitik, en sådan helhed eksisterer efter vores opfattelse ikke i dag og slet ikke, hvis man bevæger sig ud i virkeligheden, ja, man skal vel nærmest være magister i logistik for at kunne finde rundt på Nørreport, Vanløse eller Flintholm. Ikke desto mindre foreslås der fra mange sider nye projekter iværksat, helt uafhængigt af, at det eksisterende net ikke fungerer.

Men københavnerne har et krav på, at der er omtanke og helhed i den københavnske trafikpolitik. Lad mig derfor sende dette klare signal: Venstre medvirker ikke til og lægger ikke stemmer til metroens 4. etape, før der er taget initiativ til en helhedsplan for den kollektive trafik i hovedstaden. Man vil med andre ord ikke finde Venstre på de hovedløses vej.

Også på en række andre områder, hvor kommunen har påtaget sig ansvaret, leverer den eksisterende politik lidt poetisk sammenfattet slidt, slap og systemtænkende service.

Der bygges meget nyt i disse år. Nye bydele skyder op, og den arkitektoniske tænkning er spændende, og forskellige bo- og ejerformer blandes. Det er fremhævet før, men jeg gør det gerne igen: Man bliver næsten høj af at lægge sin vej forbi Islands Brygge, hvis man ikke selv

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

bor der, og den vej går vi i Venstre gerne igen og igen bogstaveligt og i overført politisk betydning.

Men der også veje, som vi ganske enkelt ikke går. Man vil ikke finde Venstre på den vej, som er brolagt med stiltiende accept af, at byen forvitrer, for det gør den. Københavnerne kan med rette klandre de politikere, som bevæger sig på denne ligegyldighedens vej. Københavnerne kan med rette forvente noget andet.

Københavnerne bør ikke forvente en politik, hvor ungerne skal uddanne sig og opholde sig i nedslidte skoler. Det er ikke værdigt for en storby, som gerne vil tiltrække og fastholde børnefamilier.

Københavnerne bør ikke forvente en politik, hvor taktiske hensyn og politiske drillerier går forud for vedligeholdelse og renholdelse af byens veje og parker.

Københavnerne bør ikke forvente, at far eller mor, bedstemor eller bedstefar er indlogeret på nedslidte plejehjem. Og endelig bør københavnerne ikke forvente en politik, hvor lukningstruede idrætsanlæg hører til dagens orden.

Det bør københavnerne i særlig grad ikke forvente, al den stund de politikere, som også i forbindelse med disse budgetforhandlinger lader stå til og befinder sig på ligegyldighedens vej, burde om ikke andet så få en pris for økonomisk irrationalitet. Det kan ikke betale sig at blive ved med at skubbe vedligeholdelsesgælden foran sig, eller sagt på en anden måde: Det svarer til at vente med at ringe til håndværkerne, til badeværelset er bukket under for fugtskader hjemme i lejligheden.

Venstre har allerede fremlagt nogle finansieringsmuligheder i bestræbelsen på at få taget livtag med disse ganske alvorlige nedslidningsproblemer, f.eks. ved hjælp af lån, som på det lange sigt vil være en langt bedre forretning for kommunen og dermed de københavnske skatteydere.

Men vi foretrækker dog, at finansieringskilden er provenuet fra salg af en række de mange værdier, som Københavns kommune er i besiddelse af. Lad mig blot i lighed med andre pege på Københavns Energi, som bør afhændes. Men vi er ikke dogmatiske. Det vigtigste er, at København kommer ud af den gældsælde, som byen er i på vedligeholdelsesområdet. Venstre vil med andre ord en anden vej end den slidte vej.

I København skal der være ekstremt højt til loftet, friheden og frisindet skal være i højsædet, og meget skal være gyldigt, men alt skal ikke være ligegyldigt. Friheden og frisindet må ikke forveksles med tolerancens åbne ladeport, hvor alting bare få lov til at flyde igennem. På den vej finder man heller ikke Venstre.

Man finder ikke Venstre på den vej, hvor der stiltiende ses til, at rabiate og yderligtgående grupper truer andre befolkningsgrupper på livet. Man finder heller ikke Venstre på den vej, hvor det stiltiende accepteres, at halvdelen af byens indvandrere ikke er i arbejde. Det er ganske enkelt ikke godt nok i en by, som er spækket med opgaver, der skal løses, i en by, som er spækket med serviceerhverv. Og det er mere end det. Det er i misforstået tolerance, at ligegyldighedens politik har fået lov at bide sig fast, og det forekommer absurd. På den ene side er byen slidt og beskidt, og på den anden side er der en masse mennesker, som ikke har et arbejde. Koblingen synes snublende nær.

Venstre vil en anden vej end den misforståede tolerances vej. Signalerne er ret tydelige, flere og flere lærere og forældre siger nu med klar røst, at antallet af elever med anden etnisk baggrund end dansk har betydning for indlæring og faglighed i de københavnske folkeskoler.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Lad mig sige det ligeud: I Venstre har vi været mere end almindeligt betænkelige ved at dele skoleelever op på den måde, men vi vil ikke være at finde blandt dem, der er ligeglade. Derfor har vi foreslået at kopiere socialdemokratiske Albertslund, hvor alle børn af udenlandsk herkomst tager en sprogtest, før de starter i skole. Består de testen, kan forældrene frit vælge skole. Gør de det ikke, bliver de fordelt blandt danske børn på andre skoler.

Høj faglighed og optimale indlæringsmiljøer er simpelt hen for vigtigt til at være ligeglad med. Derfor vil Venstre også i det spørgsmål ikke være at finde på den vej, hvor ligegyldigheden råder.

Jeg sagde indledningsvis, at der ikke kommer noget godt ud af, at politikerne insisterer på at kende opskriften på det gode liv. Men nogle gange kunne man godt få på fornemmelsen, at det forholder sig noget anderledes, at det mest gyldige er systemet og det mest ligegyldige er, at københavnernes er forskellige.

Jeg vil gerne fremhæve især et område, nemlig børnepasningsområdet. Kommunen har påtaget sig den opgave, der består i at sørge for pasning til københavnernes børn, men der synes at være en mangel på forståelse for, at den moderne københavn har et fleksibelt familie- og arbejdsliv. Venstre vil gerne foreslå en række initiativer iværksat på børnepasningsområdet, som er i overensstemmelse med det liv, som mange københavnske familier lever.

Lad mig her nævne nogle enkelte, indførelse af den såkaldte Vejlemodel, der giver forældre mulighed for i større omfang at vælge pasning til deres barn eller børn efter behov, indførelse af søskendehensyn, så forældre kan få børn i samme institution, optagelse af private dagplejepladser i ventelistesystemet, så pladserne rent faktisk bliver synlige, indførelse af et nyt it-booking-system, der gør det muligt at booke plads til børn på institutioner. Og endelig, reduktion i taksterne, så de kommer tilbage til niveauet før sidste stigning.

Venstre vil man ikke finde på den vej, hvor hensynet til systemet kommer før det forskelligartede liv, som københavnernes rent faktisk lever.

Nu er København langt fra nogen kedelig by, man kan se det rundt omkring. Københavnerne boltrer sig i byens forlystelsesliv, de går i teatret og til koncerter, sidder på café, og de bruger havnebadene i stor stil. Vores biblioteker bugner af udlån og gæster. Og hele byen sitrer, især i weekenderne, når københavnernes begiver sig på vej til større eller mindre sportsbegivenheder. I det hele taget er der spræl i det københavnske kultur-, idræts- og forlystelsesliv.

I første række kommer alle disse offentlige og private tilbud københavnernes til glæde. Men der er også en god portion snusfornuft forbundet med et bredt og alsidigt kulturliv. Et attraktivt københavnsk kultur- og fritidsliv gør det værd for såvel borgere som virksomheder at bosætte sig i vores by.

Jeg skal uddybe mine synspunkter på dette område på mandag, men enkelte ting vil jeg dog fremhæve allerede her. Efter vores opfattelse er der behov for et generelt økonomisk løft til de kulturinstitutioner, som kommunen har ansvaret for. København skal ikke have medborgerhuse, teatre og museer, som suger på labben; de skal have ordentlige vilkår, så de er i stand til at levere kulturoplevelser på et højt niveau.

I det hele taget skal kulturens og fritidslivets vilkår sættes op på hylden ved siden af alle de øvrige politikområder og ikke være reduceret til noget, som der tages stilling til, ”når alle de andre har fået”.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

For det andet er der behov en opvisningsarena i hovedstadsområdet. Alt for mange internationale sports- og kulturbegivenheder går Københavns næse forbi, fordi hovedstaden ikke kan tilbyde de nødvendige fysiske rammer. Hos os forestiller vi os ikke, at det er en opgave, som København hverken kan eller skal løfte alene, men det skal ske i tæt samarbejde med andre offentlige og private investorer.

Kl. 17.30

Endelig skal vi udbygge oplevelser ved vand endnu mere. Venstre foreslår konkret, at de offentlige arealer ved Havnegade omdannes til en strandpark med sand, badebassiner og aktiviteter for småbørnsfamilier. De voksne har fået rige bademuligheder ved Islands Brygge og Fisketorvet, men vi mangler et sommertilbud til familier med småbørn. En børne- og familiestrandpark ved Havnegade vil gøre det muligt for småbørnsfamilier at nyde en sommerdag i ro og mag ved stranden i København.

Jeg indledte med at kalde denne aften indledningen på en årligt tilbagevendende rituel stammedans, men ikke desto mindre, det er mere alvorligt end som så. Jeg har forsøgt at vise, på hvilke veje, man vil finde Venstre, og på hvilke man ikke vil finde Venstre. Andre går andre veje. Det er deres valg, som vi respekterer til fulde.

Til syvende og sidst skal vi jo hver især stå til regnskab for vores valg over for københavnerne. Her vil det vise sig, hvilke veje københavnerne tror på, og hvilke de forkaster. I det ligger der et politisk signal fra vores side. For Venstre er det på såvel det korte som det længere sigt afgørende, at der på en række vitale og centrale områder betrædes nye og andre politiske veje.

I Venstre er vi naturligtvis af den opfattelse, at vores parti vil være den bedste garant for en anden vej, det ville være mærkeligt andet. Men det er lige så klart, at det store og seje træk, der ligger i at betræde nye og andre veje, kan vi ikke klare alene, der skal løftes i flok. Og om det så bliver det ene eller det andet parti, eller den ene eller den anden person, der til den tid er i den alleryderste spids for det træk, ja det må vi diskutere til den tid. Det vigtigste er og bliver, at kursen på en række vitale og centrale områder lægges om.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): På den igen. Det er sol, det er sommer, det er skolestart og så budget. Der er så mange, der gerne vil være hotte her i København, og det er vi så sandelig blevet de sidste par uger. Og hvis man bare fortrænger risikoen for overophedning, den globale, den økonomiske og så den i de mange håbefulde overborgmesterkandidaters hoveder, er det faktisk ufattelig let at blive forelsket i København, når solen skinner, havnebadene fyldes, pladserne rundt omkring i byen bruges, og nå ja, det desværre lugter lidt mistænkeligt fra kloakkerne.

København er bare bedst om sommeren, når temperaturen gør, at folk dropper dagligstuen til fordel for byens parker, og når ensomheden for en stund fortrænges af spontane samtaler, og når kun de allermest standhaftige bilister ikke foretrækker cyklen.

I SF's vision for København er det sommer lidt flere måneder om året. I SF's vision er København umiddelbar, kreativ og nytænkende, en by med åbne døre, en by, der er båret af hensynet til og respekten for svage grupper, en by, der giver alle lige muligheder, og hvor der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

eksisterer en grundlæggende respekt for mennesker og miljø, en by, hvor det er dejligt at være barn, sjovt at være ung og trygt at blive gammel.

Når vi går til forhandlinger om dette års budget, er det som i tidligere år i håbet om at komme vores vision for København nærmere, og denne tale er et beskedent bud på tiltag, der kan gøre abstrakte mål konkrete og drømme mere virkelige.

København skal bruges, byen skal indbyde og udfordre københavnernes til fysisk aktivitet og samvær. I SF er vi enormt glade for at have været med til at bane vejen for havnebadene og BKO'erne, de bevægelsesklare områder. Vi vil videre ud ad den vej, have flere bud på, hvordan byens rum kan udnyttes.

I de kommende forhandlinger vil vi fremlægge konkrete forslag til, hvor i byen vi synes, der skal etableres sportsarenaer. Det lyder mere prætentivt, end det er tænkt, for hvad vi har i tankerne, er steder, hvor man spontant og uorganiseret kan dyrke idræt, men hvor der også er tilknyttet personale, ikke til opsyn, men til støtte.

Men også det organiserede idrætsliv og spejderorganisationerne m.fl. fortjener bedre vilkår. Sidste års massakre på folkeoplysningsmidlerne betyder meget svære kår for børne- og ungdomsarbejdet, samtidig med at ulogiske tildelingskriterier sætter klubberne i den barokke situation, at de mister penge i takt med antallet af aktive. SF vil rejse problematikken om den fejlagtige incitamentsstruktur og arbejde for, at der findes flere midler til børn og ungearbejdet.

I sin tale nævner overborgmesteren muligheden for at etablere en kommercielt bæredygtig multihal i tilknytning til Bellacenteret. Det sker, samtidig med at overborgmesteren selv nævner, at:

”Rapport efter rapport slår fast – ofte med billeddokumentation – at en række af vores idrætsanlæg er i en stand, vi ikke kan være bekendt.”

For så i næste åndedrag at pege på, at der jo også er investeret betydelige summer på idrætsområdet i de senere års budgetter og til faciliteter, vi i SF også klart sætter pris på. Men i vægtningen mellem endnu en nyetablering og den bydende nødvendige renovering af f.eks. Grøndalscenteret er vores prioritering klar: Vi vælger det sidste.

Det kan godt være, at genopretning lyder stort set lige så forførende som hvide tennissokker, men sandheden er, at der er sat latterligt små beløb af til den løbende vedligeholdelse af KI's anlæg, sølle 6 mio. kr. til en bygningsmasse med en værdi på ca. 1 mia. kr. Og medmindre vores anlæg skal falde for sidste udløbsdato, er der faktisk både økonomi og fornuft i at låne til renovering, så det accelererende forfald kan stoppes og udbedres. Derfor et nej tak til en multiarena, så længe vi ikke kan vedligeholde vores eksisterende anlæg tilstrækkeligt.

I SF synes vi først og fremmest, at tiden er til at skabe idrætsfaciliteter, hvor københavnernes kan være aktive deltagere frem for passive tilskuere.

Og på samme måde med legepladserne. År efter år har SF peget på det paradoksale i, at alle synes at være åh så bekymrede for børns manglende motion og deres støt stigende væggtkurver, og alligevel er det endnu ikke lykkedes at få legepladspuljen til brug ved skoler og fritidshjem gjort permanent. I år skal det være. For mange af de legepladser, der er rundt omkring i dag, er simpelt hen så møgkedelige og uindbydende og ofte i en så dårlig stand, at de kan være decideret farlige, at der ikke er noget at sige til, at playstationen trækker mere, og at det ender med, at det eneste, ungerne får bevæget, er fingre og øjne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Når vi får etableret nye legepladser, skal vi selvfølgelig sikre os, at de også er tilgængelige til leg efter lukketid, en god by er en åben by.

Det ville også være fantastisk inden for en overskuelig fremtid at få åbnet og med garanti til stor begejstring og glæde for København, et nyt hovedbibliotek. Sidste år blev pengene til afholdelse af en arkitektkonkurrence afsat, og Kultur- og Fritidsudvalget er blevet enige om at pege på Vandværksgrunden. Processen er sat i gang, og det er meget vigtigt for SF, at den ikke mister momentum.

Med udsigten til at få et helt nyt hovedbibliotek, det første i København skabt til formålet, og et fælles rum for byens borgere med rum til både kulturelle og politiske aktiviteter, med mulighed for at tilbyde de nyeste it-faciliteter og med plads til de over en million årlige brugere, er vi, som vi også sagde sidste år, villige til at afsøge alle muligheder for at få finansieringen på plads.

Hvad vi i SF derimod ikke mener, der hverken kan eller skal være mere plads til, er flere biler. Trafikken er et helvede, og vi gider ikke flere forblommede hensigtserklæringer a la, at det er da også for galt, og når teknikken er på plads, så skal vi have roadpricing. Vi vil ikke vente mere. London har vist vejen, lad os gøre det samme. Der er ingen ved deres fulde fem, der kan have noget imod, at byen bliver mindre støjende, lettere fremkommelig for transport for erhvervslivet, simpelt hen rarere at bo i. Lad os indføre bompenge nu og bilfrie zoner, og samtidig vil vi gøre alt, hvad vi kan, for at presse den teknik og jura på plads, der er nødvendig for at få indført roadpricing.

Kombiner med udbygning af den offentlige trafik, og her er vi altså ikke sikre på, at det nødvendigvis behøver at betyde mere metro. Investeringerne er af en sådan størrelsesorden, at det vil være fuldkomment uansvarligt at træffe beslutningen på et ufuldstændigt grundlag. SF's betingelse for at diskutere metro cityring er derfor, at vi på saglig og faglig vis får belyst alle alternativerne.

Og cykelstierne, der efterhånden ligner Køge Bugt-motorvejen i myldretid, skal have et løft. Hvad med, om man også som cyklist havde to baner at vælge imellem alt efter hastighed. Og parkeringsmuligheder for de Christianicykler m.fl., som de københavnske familier heldigvis i stor stil bruger som alternativ til biler. Christianicyklen er i øvrigt et pragtfuldt eksempel på en succes udsprunget af et miljø med noget højere til loftet end på en cykelfabrik i Herning.

Vi deler overborgmesterens begejstring over de mange kreative miljøer, der findes i byen, men kan til tider godt blive bekymrede over en sprogbrug, der får kreativitet til at lyde som en olympisk disciplin. At sikre rammer og vækstbetingelser for de kreative erhverv har et langt bredere sigte for SF end blot at score point i den evige europæiske storbykonkurrence. At sikre fysiske rammer for de kreative erhverv er en nødvendighed, men langt fra en tilstrækkelig betingelse for, at nye ideer og tiltag kan opstå, der skal nogen til at udfylde rammerne. SF vil foreslå, at vi i København opretter en kreativ ungdomsuddannelse, som skal være med til at sikre tilgangen af nye ideer og skæve vinkler.

HS, det evige smertensbarn med de evige underskud både af demokrati og penge. Nu truer en strukturreform i det ikke så fjerne, en reform, der vælger at fejlbehandle på det demokratiske underskud i sygehussektoren i stedet for at helbrede, idet man jo godt nok får direkte valg, men intet direkte økonomisk ansvar – tåbeligt af regeringen med venner. Men en strukturreform, hvis komme det er bydende nødvendigt, at man seriøst, ansvarsfuldt og hurtigt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

arbejder på at forberede sammen med resten af den kommende region, så hver ikke hytter sit skind og helhedssynet tager til i lokalhensyn.

Hvad så med her og nu-problemerne? Ny medicin, nye behandlingsformer og behandlingsgaranti gør det umuligt at få HS-budgettet til at hænge blot nogenlunde sammen. For så længe vi vedbliver med at indrette vores sygehuse efter vittigheden om, at raske mennesker blot er syge, der ikke er blevet undersøgt grundigt nok, i stedet for at udvise mod og foretage de nødvendige prioriteringer fra politisk side, vedbliver det at være lige så vanskeligt at få HS-budgettet til at hænge nogenlunde anstændigt sammen, som det er at løse cirkelens kvadratur.

Og det er fra politisk side, at prioriteringer skal foretages. Det kan ikke være rimeligt, at det er på de enkelte afdelinger, de skal stå med sorte perler. Derfor har SF's medlem af HS-bestyrelsen også taget forbehold for de uklare sparemål, som er blevet fremlagt. Før vi siger ja til nogen som helst besparelser, ja før vi overhovedet går ind i en drøftelse, så skal vi som minimum vide, hvor de 176 mio. kr. konkret skal findes, og hvilke konsekvenser besparelserne vil have. Det skulle lige passe, at vi politikere kunne gemme os bag uvidenhedens skjold, når besparelserne begynder at gøre ondt.

Det er lidt som når man hører de gode forlydender om, at »Riget« ikke længere fattes penge. Så bør man stadig, inden armene når helt op i skyerne, forlade fugleperspektivet og tage et kig på en dagligdag, hvor der altså stadig er mange patienter, der ligger på gangene, også på »Riget«.

Det andet forbehold, som København står sammen om, er begrundet i en ligeledes velkendt problematik, som vi jo nok desværre heller ikke kan forvente bliver mindre relevant med strukturreformen, nemlig at når vi sparer på HS, så sker det ofte med afledte udgifter til København til følge. Hvis man flytter opgaver, skal det kunne begrundes med muligheder for en bedre opgaveløsning, bedre tilbud til patienter, ikke i en suboptimering af ét offentligt budget på bekostning af et andet.

Mens vi er ved underskud og budgetter med huller i, kan vi desværre konstatere, at Sundheds- og Omsorgsudvalget er havnet i en situation svarende til den, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget befandt sig i sidste år. En velfungerende storby forudsætter for SF en velfungerende offentlig sektor. Og ligesom det var tilfældet sidste år, er det naturligt for SF at tage medansvar for at løse situationen, så det går mindst muligt ud over servicen til de ældre.

Vi vil også meget gerne indgå aktivt i arbejdet med at få formuleret en ældreplan, der over en årrække kan forbedre standarden for plejeboliger, så et langt liv ikke skal pakkes ned på for få kvadratmeter med for dårlige bad- og toiletfaciliteter. Samtidig med at vi naturligt får tilpasset kapaciteten til en fremtid med færre ældre i København.

Som en naturlig del af en ældreplan indgår for SF's vedkommende den demenspolitik, vi vedtog med budget 2003, og som der i forbindelse med budget 2004 blev afsat penge til. Men skal vi for alvor ind og forbedre vilkårene for en meget sårbar gruppe, forudsætter det, at vi afsætter yderligere midler til demensegnede boliger og kompetenceudvikling af personalet.

I forhold til hjemmehjælpen og hjemmeplejen har vi i SF i mange år kæmpet for åbenhed og synliggørelse af de kriterier, tildelingen af hjemmehjælp foregår efter. Men måske er vi her i kommunen blevet for rigide og bureaukratiske i vores tænkning. Det må være muligt at etablere en hjemmehjælp med klare kvalitetsstandarder, samtidig med at der er plads til fleksibilitet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

For hvis jeg nu i samtlige af landets supermarkeder kun kan købe en slags mælk, giver det jo heller ingen mening at tale om et frit valg, men derimod om monopoler. På samme måde er det vildledning af værste skuffe at tale om frit valg for den ældre, der kan få A eller B til at udføre samme standardløsning. Udgangspunktet for en god hjemmehjælp må være den ældres behov, men så sandelig også ønsker.

Som nævnt i indledningen er en god by i SF's vision en by, der er båret af hensynet til og respekten for svage grupper. SF har tidligere kæmpet for og fået indført en 4 ugers ventetidsgaranti for ældre på plejeboliger. Det kan kun være rimeligt, at samme garanti kommer til at gælde for de psykisk syge og handicappede, også for disse grupper skal der gælde en 4-ugers-ventetidsgaranti. Herudover skal der også gang i en plan for udbygning af flere boliger, ligesom vi på ældreområdet er gået i gang med at sikre os boliger af en god og tidssvarende standard.

Efter mange år er det lykkedes at få knækket ledigheden blandt københavnernes og bl.a. for nogle af dem, som har befundet sig længst væk fra arbejdsmarkedet. Det har høstet anerkendelse, at vi gør det godt i København, også fordi det er sket i en tid, hvor regeringen har kæmpet med stigende arbejdsløshedskurver i resten af landet. Og ikke mindst for de etniske grupper har det stor betydning, for arbejde er den bedste vej til integration.

Men nu er København løbet ind i store problemer, bl.a. på grund af statens refusionsløft. Vi tror på, at aktiveringsindsatsen virker, og det dumme ville være at bremse op nu. Det ville være dybt ulykkeligt for de ledige, men hertil kommer, at aktiveringsindsatsen reelt er en rigtig god forretning for kommunen. De penge, vi bruger på aktivering, sparer vi til gengæld ved mindre udbetaling af sociale ydelser, når folk bliver selvforsørgende. Vi må derfor ikke lade os binde af, at de penge, vi bruger på indsatsen, ligger i en anden forvaltning end den, der høster gevinsten ved mindreudgifterne. Det er vigtigt for SF, at vi fortsat har fuld damp på beskæftigelsesindsatsen, så flest mulige københavnere får mulighed for at bidrage til og deltage i de gode tider for hovedstaden.

Mens vi venter på Socialdemokraterne og glæder os over Venstre, sådan da, kan passende være SF's overskrift på et afsnit om demokrati og struktur. Vi venter på, at Socialdemokraterne passerer Start, når det gælder de tiltag, der skal fremme lokaldemokratiet, og som tilsyneladende er blevet sat on hold i intern uenighed hos Socialdemokraterne, og som derfor ikke rykker sig i Udvalget for Demokrati og Service.

Vi gider ikke vente meget længere, og vi vil om nødvendigt søge flertallet andetsteds for at få sat skub i en efter SF's opfattelse krævet styrkelse af demokratiet i København. Og hvorfor ikke benytte lejligheden til at rykke direkte i mål, give i det mindste Valby en mulighed for at frigøre sig fra København. Vi vil gerne tage Søren Pind på hans noget slørede ord og udtalelser om Valby. Vi vil til budgetvedtagelsen formulere en hensigtserklæring, som kan støtte Valby i bestræbelserne på at blive en selvstændig kommune, for det er næppe nogen hemmelighed, at vi i SF er tilhængere af en opsplittning af København.

Og det kan næppe heller lægges os til last, at vi er mere end almindeligt skeptiske, når det gælder tiltroen til både Socialdemokraternes og Venstres lyst og evne til lokaldemokrati, når man tager bydelsforsøgenes kranke skæbne i betragtning.

En noget bedre skæbne har børneplanen heldigvis fået. I SF er vi vel noget nær irriterende glade for børneplanen, men det synes jeg ærlig talt ikke, man kan bebrejde os. Det er et årelangt pres, som er blevet forløst, og havde SF ikke været med i både børneplanen og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

den efterfølgende finansiering i budgettet, ja så er risikoen mere end teoretisk for, at Socialdemokraterne sammen med højrefløjen var gået på kompromis med kvaliteten og benyttet sig af opnormeringer og flere private ordninger for at nå en pasningsgaranti.

Sådan gik det heldigvis ikke, og til næste år ved denne tid kan Københavns Kommune tilbyde børnefamilier pasning, præcis når behovet er der, og det vel at mærke uden at gå på kompromis med kvaliteten som udtrykt i den pædagogiske perspektivplan og med hovedvægten lagt på det, et overvældende flertal af forældre ønsker, nemlig daginstitutionspladser.

Børneplanen er en kæmpesatsning, som heldigvis de fleste partier her i BR-salen står bag, en kæmpesatsning, som lægger beslag på en stor del af budgettet. Men vi håber, at de partier, der står bag, har mod på mere, nemlig at lade den kvantitative udbygning følges op af kvalitative forbedringer.

Konkret vil SF foreslå, at vi skal arbejde for, at vi kan tilbyde alle børn i vores daginstitutioner økologisk mad. Det er helt vildt dyrt, og vi forestiller os ikke, at vi kan tage alle institutioner i et hug. Omvendt kan gode og sunde madvaner ikke læres tidligt nok, og det er nok de færreste forældre, der vil begræde madkassetyranniets bortfald.

Børneplanen er i høj grad også skoler. I børneplanen har vi forpligtiget os til at afsætte de nødvendige midler til udbygning af vores skoler, men ligesom på daginstitutionsområdet er der tale om en kvantitativ udbygning, et spørgsmål om at skabe plads til et stigende elevtal. Det er selvsagt ikke nok. Alt for mange forældre har ikke folkeskolen som det naturlige valg, når deres børn nærmer sig de 6 år. Problemerne er desværre lige så velkendte, som de er aktuelle: Hvert år sine nye elever i alt for gamle lokaler. I SF gør vi os ingen illusioner, 2005 bliver heller ikke året, hvor København kan tilbyde sine elever de vilkår, der egentlig burde være en selvfølge i et videnssamfund.

Men det skal selvfølgelig ikke forhindre os i at tage babyskridt fremad, og som på idrætsområdet er det genopretning og vedligeholdelse, der er det helt centrale. Dertil kommer, at vi i SF er fortalere for at give skolerne en større mulighed for at differentiere sig fra hinanden med hensyn til profil.

Vi har med interesse noteret os regeringens udmeldinger om endelig at sætte penge bag de mange ord om at styrke de naturvidenskabelige fag. Derfor vil SF bede om, at vi i forbindelse med budgetvedtagelsen finder den gamle hensigtserklæring frem, der handler om – med inspiration fra Sankt Annæ Gymnasium – at søge at oprette en overbygningsskole, hvis overordnede tema og fokus skal være de naturvidenskabelige fag, en hensigtserklæring, der blev vedtaget og positivt modtaget, men som så mange andre gode initiativer strandede på manglende økonomi. Frem af mølposen med den og lad os se, om den ikke kan få mere vind i sejlene denne gang.

Godt en tredjedel af de københavnske folkeskoleelever er tosprogede. En by med plads til alle er ikke en by, der på forhånd udråber godt en tredjedel af alle dens skoleelever til at være så problematiske, at en ”passende etnisk balance skal søges”. I SF var vi meget glade for den socialdemokratiske politiske ordfører Karen Hækkerups udmeldinger sidste år, og jeg citerer fra budgettalen:

”Jeg er på ingen måde fortaler for kvoter og kunne ikke drømme om at busse børn rundt omkring i byen for at få samme elevsammensætning.”

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Et fint citat, og vi vil med opmærksomhed og også en anelse bekymring efter den seneste tids mange og ikke altid stringente udmeldinger lytte efter, når Socialdemokraternes ordfører på mandag vil redegøre for, om dette stadig er holdningen, om det er magnetskolekonceptet, Socialdemokraterne helt og fuldt støtter op omkring, som SF gør det – eller om der også tumles med forskellige tvungne kvoteringer.

SF vil gerne være med til at reservere pladser på såkaldte hvide skoler til tosprogede, der ønsker at gøre brug af det frie skolevalg, noget som kun få tosprogede benytter sig af i dag. Men vi vil under ingen omstændigheder være med til at opfylde visse partiers sygelige behov for statistiske gennemsnitsløsninger ved hjælp af kvoter og tvang – aldrig.

I SF mener vi, at det vil være en god ide at sprogteste alle elever, ikke kun de tosprogede, ikke for efterfølgende at fordele eleverne ud over hele byen med rund hånd, men for at få et bedre grundlag for at fordele midlerne til sprogstimulering. Og vi er ikke berøringsangste over for en omfordeling af midler mellem skoler, alt efter hvilke udfordringer de møder.

Så en stille opfordring. Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen har i år sat beløb på, hvad det vil koste at slippe af med de ulækre sanitære forhold, der er rundt omkring på vores skoler i byen, sølle 6 mio. kr. i 4 år, sølle 6 mio. kr., og de stakkels unger slipper for at skulle holde sig dagen lang. Tænk over det, tænk, hvis det var jeres arbejdsplads.

I SF arbejder vi for, at arbejdsmiljøloven også skal gælde for skoleelever, men så længe vi arbejder mod et flertal, søger vi gennem konkrete forbedringer at nå målet.

Så vidt i dag. SF's ordførere på de forskellige udvalgsområder vil på mandag uddybe og konkretisere vores krav og ønsker for det kommende budget 2005, sætte flere billeder på SF's vision for København. Vi glæder os til de kommende forhandlinger, ikke fordi vi tror, de bliver nemme, vi er heller ikke synderligt imponerede af det udgangspunkt, overborgmesteren med aftalen med regeringen har skaffet os. Det er heller ikke sådan, at vi tror, vi kan alt, selv om solen skinner. Men vi er glade for de sidste års budgetter og den retning, de har ført København i, uden af den grund at være blinde for de mangler og de mange områder, der stadig trænger til et løft.

Vi går til forhandlinger for at få indflydelse, for at få mulighed for at gennemføre vores politik. Det er lige så lidt vores stil at kritisere alt og intet gennemføre, som det er at love alt og intet holde. Vi er ikke bange for at stå ved vores prioriteringer, og vi er heller ikke utålmodige. Vi ved, at byen ikke vader i frie midler, alt behøver ikke at ske på en gang, så for os handler det i lige så høj grad om muligheden for at finde sammen med nogle, der gerne vil i samme retning som os, og det bliver afgørende for, om vi også kommer til at stå bag budget 2005. Den nærmeste tids forhandlinger vil vise det.

Borgmester Inger Marie Bruun-Vierø: I år er der ingen lavthængende frugter at plukke, vi skal derimod strække os for at nå dem, der er. Det skal vi, fordi der er ubalance i det fremlagte budgetforslag på grund af ekstraordinært kassetræk til finansiering af børneplanen. Omstillingsbidraget på 200 mio. kr., hvis formål er at finansiere nye politiske initiativer, er allerede brugt; ellers ville ubalancen i det fremlagte budget have været på 230 mio. kr.

Forhandlingsresultatet med regeringen begrænser yderligere det økonomiske råderum, for det første fordi skatten skal være uændret, for det andet fordi gældsafviklingen skal fortsætte i forlængelse af kommunens gældsafviklingsstrategi. Det er altså ikke muligt – og heldigvis for det – at skrive ekstraregninger ud til borgerne eller stoppe gældssaneringen. Så enten skal vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

sige tak for i aften og håbe på et bedre resultat næste år, eller også er vi nødt til at gå vores budget igennem med tættekam.

Det Radikale Venstre foreslår, at vi går den sidste vej, "for der er stadig meget at tage fat på", som overborgmesteren udtrykte det. Lad os vurdere, om alle aktiviteter er kommunale kerneopgaver, og om vi på alle områder får fuld valuta for pengene.

Jeg vil på sædvanlig god radikal vis starte med at redegøre for, hvor vi mener pengene skal komme fra, inden vi giver dem ud.

Det Radikale Venstre foreslår, at Københavns Kommune sælger Københavns Energi. Ejerskab af KE er ikke ligefrem en kommunal kerneopgave. Et sådant salg vil formentlig indbringe et tocifret milliardbeløb og dermed give indtægter, der for alvor vil betyde en konsolidering og fremtidssikring af København.

En anden måde at skaffe penge på er undersøge, om der er områder, hvor vi er meget dyrere end andre kommuner. Hvis det er tilfældet, må vi skære eller sørge for, at vi får en service eller et output, der svarer til den ekstra ressourceindsats.

Det er i orden at være dyrere, hvis vi politisk har besluttet os for at være bedre end andre kommuner, eller der er særlige forhold, der gør sig gældende. Men er det ikke tilfældet, må vi ligesom i en vildtvoksende have beskære de selvgroede buske, for at nye vækster kan vokse og blomstre.

Bedre service pr. skattekrone er et tema, der har optaget Det Radikale Venstre igennem en årrække, og det er et tema, det har været næsten umuligt at forholde sig til i realiteten. Nu lysner det imidlertid. Jeg har i flere omgange peget på, at en metode til vurdering af Københavns Kommunes udgiftsniveau var at sammenligne med andre større byer i Danmark, det er der efterhånden politisk enighed om. I aftalen om børneplanen er følgende nedskrevet:

"I forløbet skal 6-by-nøgletallene inddrages til en løbende vurdering med henblik på at sikre en optimal ressourceudnyttelse".

Det kan måske betyde, at der også bliver lidt penge tilovers i forhold til de 2 mia. kr.

Og i sidste års budgetforlig for 2004 var parterne enige om, at nøgletal fra 6-by-samarbejdet konsekvent og kontinuerligt skulle indarbejdes i samtlige forvaltningers budgetter, tillige med at der løbende udarbejdes budgetanalyser med henblik på at nedbringe kommunens udgiftsniveau. Der var også enighed om at understøtte en øget effektivisering og demokratisering gennem digitalisering.

Kl. 18.00

Vi aftalte også, at der skulle tilvejebringes yderligere gennemsigtighed i budgettet gennem indarbejdelse af endnu bedre målbare kvalitets- og resultatkrav.

Jeg vil benytte lejligheden til at kvittere for det gode samarbejde, der har været forligsparterne imellem for at realisere aftalen om en ny budgetmodel, men også give ros til alle de medarbejdere, ikke mindst i økonomiforvaltningen, der har arbejdet for at realisere en ny model.

Vi er ikke kommet til vejs ende, men allerede hvis man kigger i budgetforslaget for 2005, kan det konstateres, at der er kommet flere oplysninger om aktivitetsforudsætninger og enhedsomkostninger, ligesom der er 6-by-sammenligninger på en række udgiftsområder, oplysninger, jeg som sagt mener, vi bør inddrage i det omfang, det er muligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Hvad skal pengene så bruges til? Et er sikkert: Vi skal ikke sælge huset og rejse til Mallorca for pengene, altså ingen tant og fjas. Tværtimod må salget af Københavns Energi først og fremmest bruges til gældsafvikling inklusive vedligeholdelsesgæld og uddannelsesgæld, investeringer, der så rigeligt vil modsvare salget af så væsentligt et aktiv, som Københavns Energi er. De nødvendige investeringer omfatter bl.a. plejeboligområdet og it-udbygningen, som ingen endnu har været inde på. Begge områder trænger til en alvorlig saltvandsindsprøjtning, fordi det er områder, hvor vi får øgede udgifter samt ineffektiv service, hvis vi ikke gør noget.

Der er således flere aktiver i Københavns Kommune, som i den grad trænger til ekstra ressourcer. På ældreområdet er det imidlertid ikke kun boligmassen, der skal gøres noget ved, området trænger generelt til flere penge. Jeg er derfor meget glad for, at overborgmesteren, men også Karen Hækkerup, Martin Geertsen og Charlotte Wieth-Klitgaard i deres taler har givet udtryk for det samme synspunkt ved at påpege, at det næste store serviceområde, vi bør se på, er ældreområdet.

København er blevet en bedre by at bo i, bedre boliger, børneplanen, en fortsat massiv satsning på skoleområdet, investeringer på mere end ½ mia. kr. på idrætsområdet samt en række kulturelle initiativer. Det er vi i Det Radikale Venstre stolte af at have lagt stemmer til.

Vi er også glade for, at have været med til det historiske budgetforlig fra 1998 mellem A, C, V, CD og R, som stadig er grundpillen i kommunens budget. De tre hovedelementer i budgetforliget var: Uændret skat, gældsafvikling på minimum 200 mio. kr. årligt samt en omstillingspulje på ca. 2 pct. af lønudgiften til nødvendig omstilling af service- og velfærdsydelse. Alt sammen er initiativer til at sikre, at København er en god by at leve i. Men som det kan konstateres, er der ikke en samlet politik på ældreområdet, og det lider området under.

Når velstanden stiger, forventer borgerne, at det smitter af på kommunens service, men det er desværre ikke sket på ældreområdet. Hvor mange her i salen ville synes om kun at komme i bad en gang om ugen, som Martin Geertsen udtrykte det, eller bo på 15 kvadratmeter? Eller hvor mange har lyst til at arbejde under fysiske forhold, som ikke kan honorere kravene til arbejdsmiljøet? Det er virkeligheden på ældreområdet. Det er derfor nødvendigt, at vi får en langsigtet plan.

Hen over sommeren har økonomi- og sundhedsforvaltningen indledt et fælles arbejde, som vil munde ud i et beslutningsoplæg til budgetforhandlingerne om den fremtidige udvikling på ældreområdet. Jeg fornemmer, at også overborgmesteren ser frem til resultatet af dette arbejde. Jeg vil da også indrømme, at indimellem kan jeg blive ganske optimistisk, når jeg hører alle de gode hensigter, der er blevet givet udtryk for.

Hvad skal sådan en ældreplan så indeholde? Jeg vil her nævne nogle af hovedpunkterne: Modernisering af plejeboliger, demensindsats, træning, kost, mere tid til den enkelte borger, arbejdsmiljø, it.

Først og fremmest skal vi gøre noget ved vores plejehjem. 3.000 plejeboliger er utidssvarende, det er ca. 60 pct. Området har været forsømt i flere år, og det bliver mere og mere synligt. Derfor vedtog vi i Borgerrepræsentationen før sommerferien de overordnede principper for en løsningsmodel, men det var kun starten. Nu skal vi i gang med det konkrete arbejde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

En helt unik tilgang til denne moderniseringsproces er, at den skal gennemføres, samtidig med at der bliver færre ældre. Det betyder, at vi kan slå kapacitetstilpasningen sammen med en række ombygningsprojekter.

Det forslag, der ligger til forhandling nu, er en masterplan, det vil blive en historisk plan, hvor botilbuddene for fremtidens ældre københavnere skal skabes.

Vi skal bygge de eksisterende plejehjem om til moderne og fleksible plejeboliger. Vi skal med andre ord skabe vilkår og rammer for, at vores plejehjem kan tilbyde den højeste kvalitet i plejen og omsorgen, for det er det indholdsmæssige, det handler om. Det skal ske med afsæt i en åben og inddragende dialog med de forskellige interessenter på området.

Som jeg lige nævnte, så er demens et andet hovedpunkt i ældreplanen. Sidste år afsatte vi 10 mio. kr. til etablering af flere målrettede tilbud til de svageste af de demente borgere. Konkret bliver midlerne brugt til etablering af tre centre, et i Brønshøj, et på Nørrebro og et på Amager. Centrene bygges op omkring plejehjem, der allerede har demenstilbud. Men vi har også en målsætning om, at demente skal kunne bo på alle plejehjem, at kompetencerne er til stede overalt. Herudover er der planer om at etablere et demenscenter i alle syv lokalområder til de svært demente.

Men der er meget mere, vi skal gøre på dette område, hvis vi skal efterleve den demenspolitik, som vi selv her i salen har vedtaget. Vi mangler bl.a. at gøre mere ud af indsatsen i den demente borgers omgivelser. Nogle demente har f.eks. trang til at vandre. Derfor skal vi have etableret forskellige tryghedsfremmende foranstaltninger på plejehjemmene. F.eks. giver nyere elektronik mange muligheder, som kan redde en borgers liv.

Samarbejdet med de pårørende er også væsentligt, når det drejer sig om demente. Jeg ved, at vi kan aflaste de ramte familier markant, hvis vi tilbyder pårørende undervisning og langt mere information og dialog om deres demente ægtefælle og selvfølgelig også konkret aflastning, så hverdagen ikke bliver så tung at bære.

På træningsområdet er der et hav af muligheder for at forbedre de ældres livskvalitet. Derfor indgår det også i ældreplanen. Nyere forskning viser, at vi kan genoptræne folk langt bedre og med langt større effekt, end vi før har troet. Også ældre borgere kan faktisk genoptrænes med meget stor succes.

Det mest positive er, at vi ikke kun forbedrer borgernes livskvalitet. Det offentlige og samfundet sparer også rigtig mange ressourcer. Så det giver jo så mulighed for, at sundhedsforvaltningen også fortsat kan yde deres væsentlige bidrag til omstillingspuljen. Men som også sagt, det kræver en investering. Senest har Mandag Morgen udgivet en rapport, der viser, at der er milliarder at hente på at forbedre vores genoptræning. Den viden skal vi udnytte.

Så er det kost. Jeg har sagt det før: 1/3 af de ældre, som vi har i vores pleje, som vi har i ansvaret for, er underernærede. Det kan vi ikke være bekendt. Kost er derfor et af hovedpunkterne i ældreplanen.

Sidste år fik jeg hårdt tilkæmpet afsat 5 mio. kr. i budgettet for 2004 til kostområdet. Halvdelen af midlerne var øremærket fællesspisning. Målet med fællesspisning er at forbedre de ældres sundhedstilstand og give dem et større netværk. Den øvrige halvdel er øremærket et ernæringsprojekt direkte rettet mod småtspisende i hjemmeplejen. En dårlig ernæringsstilstand har selvfølgelig en negativ effekt på livskvaliteten. Men midlerne til disse projekter blev kun

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

afsat for ét år, det må være en fejl. Det giver jo sig selv, at vi ikke kan have 14 nye fællesspisningssteder og udvikle en lang række særlige tilbud til de småtspisende, uden at vi her i forsamlingen følger det til dørs.

Jeg tror ikke, at der er mange, der vil rose os politikere, hvis vi lukker de nystartede tilbud efter bare et år, og rent fagligt er det uforsvarligt. Hvordan skal vi så overhovedet kunne vide, hvad der virker? Og vi får ikke engang tid til at se effekterne af indsatsen, at høste frugterne. Derfor skal vi have midler til at videreføre disse meget roste tiltag på kostområdet i 2005 og frem.

Og så mere tid til den enkelte borger. Der er brug for mere tid til pleje og omsorg på plejehjem og i hjemmeplejen. Vi hører hele tiden, både hvad angår den personlige og psykiske pleje, at der skal være mere tid til den enkelte, men også, når det drejer sig om omsorg og om at kunne tilbyde aktiviteter i dagligdagen. Det har vi simpelt hen en medmenneskelig pligt til at sikre.

Det er ikke kun de ældre, vi skal fokusere på i ældreplanen, men også personalet skal have en central placering. Vi hører desværre ofte om elendige arbejdsforhold, hvor hjemmehjælpsgrupperne ikke har fællesrum, der er store nok til at mødes i, og hvor deres omklædningsfaciliteter lader meget tilbage at ønske. Vi hører også om stressede medarbejdere, om arbejdsskader og nedslidning. Dette tilbyder vi, samtidig med at vi mangler kvalificeret arbejdskraft, og samtidig med at vi har brug for, at flere unge søger ind på SOSU-uddannelserne.

Det er åbenlyst, at det ikke går i længden. Hvis ikke vi tager vores arbejdsgiveransvar alvorligt, står vi med en sektor, der ikke kan tiltrække de unge, og som i alt for høj grad nedslider de ansatte. Og i øvrigt, gør vi ikke noget, så bliver vi indhentet af den nye arbejdsmiljøreform, hvor arbejdspladserne vil blive tildelt smileys.

Sundhedsforvaltningen har haft succes med en række indsatser i hjemmeplejen, tilbud om fysioterapi, og jeg fristes til at sige det selvfølgelig træning. Vi har f.eks. med succes afprøvet nye rengøringsmetoder, tilbud, som kun har været forbeholdt hjemmeplejen, og som har været afgrænset af det økonomiske råderum, der blev afsat her i Borgerrepræsentationen. Men vi ved, hvad der virker. Nu er der behov for at brede det, vi ved virker, ud i fuld skala i hele byen.

Der skal investeres i forbedringer i vores medarbejders arbejdsvilkår, og nok så vigtigt, en langsigtet plan for, hvordan vi får tiltrukket flere unge til SOSU-uddannelserne. Voksenelevløn har givet noget. Men det er efter min opfattelse ikke nogen god løsning, vi skævrider uddannelsessystemet. I stedet for ekstra penge til voksne bør vi få de unge til i højere grad at vælge pleje- og omsorgsfaget.

Og så it. Jeg kan ikke tale om, hvad vi skal prioritere til budget 2005 på ældreområdet uden at komme ind på medicinområdet. Som vi alle ved, har der hen over sommeren været meget fokus på håndteringen af medicinen. Mit og sundhedsforvaltningens mål, ja hele Sundheds- og Omsorgsudvalgets mål, er helt at få udryddet det, vi kan kalde systemfejl. Det er fejl i processerne omkring medicinhandteringen og i den dokumentation, der bliver krævet. Disse fejl er ikke i sig selv farlige, men det at have orden i dokumentationen og i de administrative processer er en afgørende forudsætning for at minimere medarbejdernes fejl i selve medicingivningen. De menneskelige fejl kan vi aldrig helt undgå i en dagligdag, hvor der bliver givet medicin til over 5.000 borgere på kommunens plejehjem tre gange om dagen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

365 dage om året, men vi kan påtage os ansvaret for, at medarbejdernes arbejdsvilkår og rammebetingelser er optimale.

Sundhedsforvaltningen arbejder allerede med en hel række tiltag, og jeg er sikker på, at det giver en markant forbedring af kvaliteten i medicinbehandlingen, oven i købet inden for Sundheds- og Omsorgsudvalgets budgetramme.

Det sidste, vi mangler, er et it-system på plejehjemmene, der giver personalet mulighed for at dokumentere arbejdet med medicinen enstrenget i borgerens journal. Det kan vi til gengæld ikke finde dækning for på Sundheds- og Omsorgsudvalgets budget. Det er en investering, som vi politikere skylder vores personale. Vi kan kræve, at der ikke må begås fejl, men så må vi samtidig være indstillet på at bevilge personalet de nødvendige værktøjer. I det hele taget er der brug for markante it-investeringer ikke bare i sundhedsforvaltningen, men i kommunen som helhed.

Overborgmesteren nævnte i sin tale, at København med sine nye servicecentre har engageret sig aktivt i arbejdet med strukturreformen. "Vi er et forbillede for en kommende servicecenterlov", sagde overborgmesteren.

Vi vil også gerne have statslige serviceydelser ind i de kommunale servicecentre. Men mon ikke borgerne bliver skuffede, når det går op for dem, at sagsbehandlingen fortsat skal foregå på flere forskellige adresser, fordi København ikke har en fælles elektronisk journal. Som allerede sagt, så opfatter Det Radikale Venstre it-investeringer på niveau med gældsafvikling, derfor er det et vigtigt tema i de videre drøftelser.

Så lige endnu en bemærkning om strukturreformen. I den kommende kommunale struktur vil Københavns Kommune få store opgaver på sundhedsområdet. Bl.a. bliver forebyggelsesopgaven kommunernes ansvar. Det er en opgave, som mange kommuner får vanskeligt ved at løfte. Opgaverne er så mangeartede, at det kræver en betydelig størrelse at kunne varetage dem på et kvalificeret niveau. København kommer derfor til at indtage en meget markant position i det fremtidige forebyggelseslandskab i Danmark. Heldigvis er vi godt rustet til opgaven. Ved dannelsen af Folkesundhed København har vi skabt en slagkraftig organisation, som er gearet til en effektiv udførelse på området.

Vi er også i gang med en række banebrydende aktiviteter, som f.eks. Motion på Recept, som alle i Borgerrepræsentationen har været med til at beslutte. Jeg kan oplyse, at det ser ud til at blive en stor succes, der har været en stor tilgang af patienter til ordningen.

Motion på Recept er en meget konkret virkeliggørelse af den viden, vi har om motionens gavnlige effekt på en lang række sygdomme. Jeg forventer mig som sagt meget af ordningen, og der er allerede grundlag for at se på, om den skal udvides, f.eks. til personer med depressioner. Det synes jeg, vi skal diskutere, når vi kommer frem til budgetdrøftelserne.

Men motionstankegangen skal ikke standse ved disse mere sygdomsorienterede områder. Det er vigtigt, at motion tænkes ind som en grundlæggende forebyggende metode i alle kommunale aktiviteter. Derfor vil jeg også tage initiativ til, at der opstilles en samlet motionsplan for hele kommunen, hvor alle kommunens forvaltninger bidrager. Det vil blive stillet som en hensigtserklæring, som jeg håber, at man her i forsamlingen vil tilslutte sig.

Forebyggelsen på rygeområdet er inde i en rigtig god gænge for tiden. Jeg er overbevist om, at der på det korte sigt vil ske meget store forandringer i holdningen til rygning. Vi skal i København skubbe på denne udvikling. Udgangspunktet er ikke en hetz mod rygerne, men en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

anvendelse af den viden, vi har om passivrygnings betydelige helbredsmæssige skadevirkninger.

Det er derfor min holdning, at hverken borgere eller ansatte skal udsættes for passivrygning på offentlige steder. Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard og jeg har som bekendt stillet forslag om, at Rådhuset bliver røgfrit. Vi skal vise vejen for alle de kommunale arbejdspladser.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har ønsket en status på kommunernes og amternes rygepolitik. Når den foreligger, vil Det Radikale Venstre foreslå, at vi her i forsamlingen tager stilling til yderligere skridt mod røgfrie arbejdspladser i kommunen. Det kunne også være en fælles hensigtserklæring i forbindelse med vedtagelsen af budgettet.

Et andet område, som trænger til en stærkt øget indsats, er en borgerrettet indsats, som handler om forebyggelse og koordineret hjælp på alkoholområdet. Enkeltindivider og familier kommer i klemme, fordi indsatsen i dag er fragmenteret. Det er nødvendigt at få indsatsen på de kommunale områder koordineret og samlet. Det Radikale Venstre vil stille forslag om, at der udarbejdes en samlet alkoholpolitisk handleplan.

Endelig kan jeg oplyse, at arbejdet med sundhedscentre, som Borgerrepræsentationen besluttede i forbindelse med vedtagelse af budget 2004, også har et væsentligt forebyggende sigte. Sundhedsforvaltningen forventer snart at kunne forelægge forslag til etablering af det eller de første sundhedscentre til politisk behandling. Jeg tror, at vi også på dette felt vil være med til at sætte dagsordenen i forhold til kommunernes rolle på sundhedsområdet i fremtiden.

Så vil jeg igen vende tilbage til vedligeholdelsesgælden. Det Radikale Venstre er enig med overborgmesteren i, at vores idrætsanlæg i byen nu er i en stand, som vi simpelt hen ikke kan være bekendt. Vi er indstillet på at gå ind i udarbejdelsen af en langsigtet plan for genopretningsarbejdet. Men for os hænger den uløseligt sammen med diskussionen om Københavns Idrætsanlægs fremtid, diskussionen om brugernes indflydelse, og sidst, men ikke mindst, diskussionen om, hvordan vi i dette arbejde kan indgå partnerskaber med andre, herunder private aktører på området.

I de kommende budgetforhandlinger vil vi gøre vores til, at der fortsat vil være stærk fokus på kultur- og fritidspolitikken, som vi ser som en væsentlig vækstmotor og løftestang i byudviklingen. Det være sig set i forhold til det lokale i bydelene, byen set som helhed, vores rolle i regionen og internationalt.

Forebyggelse handler også om at investere i den menneskelige kapital, så københavnere ikke havner på kontanthjælp, på sygedagpenge eller som førtidspensionist. Det er en radikal mærkesag at forbedre forholdene for de svage grupper, det kan være arbejdsløse enlige mødre, etniske minoriteter, langtidsledige, misbrugere osv. Det Radikale Venstre ønsker en politik med en social profil, hvor der er respekt for menneskers forskellighed.

Hvis vi kigger på vores statistikker over en årrække, kan det desværre konstateres, at forholdene for de svage grupper fortsat ikke er gode. Vi har stadig massive sociale problemer i København. Der er brug for en mere helhedsorienteret indsats i det sociale arbejde, hvor de mange kompetencer må blive bedre til at spille sammen. Jeg kan igen nævne alkoholområdet. Her er som sagt ingen sammenhængende politik. Det er meget forskelligt, hvad der bliver gjort rundt omkring i byen, når skaden er sket.

Men det skal også siges, at Det Radikale Venstre med tilfredshed konstaterer, at særlige foranstaltninger for børn og unge nu centraliseres for at sikre ensartet sagsbehandling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Samtidig vil jeg benytte lejligheden til at efterlyse, at "best practice" får en fremtrædende plads i metodeudviklingen af sagsbehandlingen. Det ville give et gevaldigt kvalitetsløft, og det vil kunne aflæses på resultaterne meget hurtigt.

På skoleområdet er det, der fylder mest i debatten, andelen af etniske minoriteter på en skole. For Det Radikale Venstre er det helt centralt, at vi har en skole, der kan klæde børnene på til at komme videre i uddannelsessystemet. Alle undersøgelser dokumenterer, at det er skolen, der sorterer for livet. Det er stort set umuligt senere at rette op på en dårlig skolegang. Derfor er det helt afgørende, at den enkelte elevs skolegang er fagligt og socialt udviklende, men også, at alle børn født i Danmark kan tale alderssvarende dansk inden skolestart. Det tema forfølger vi, indtil målet er nået.

Vi er af den opfattelse, at hvis børnene ikke har problemer med det danske sprog på grund af deres etniske herkomst, når de starter i skole, og det er der mange, der ikke har, så er diskussionen om kvoter uinteressant. Så langt er vi imidlertid ikke kommet. Derfor hilser Det Radikale Venstre magnetskolekonceptet velkommen.

Vi mener, at problemer bør løses ad frivillighedens vej, i hvert fald når det handler om fordeling. Det Radikale Venstre vil ikke marginalisere eller stigmatisere tosprogede. Magnetskolen er et langsigtet projekt, og effekterne af det vil tage lang tid.

Derfor er det vigtigt, at vi sideløbende evaluerer, og at der iværksættes andre sideløbende tiltag, bedre samarbejde mellem daginstitution og skole. Og det er helt afgørende, at der er medinddragelse, så alle føler et ansvar for det her.

Sprogtest har været bragt på banen i forbindelse med fordeling. Uanset hvilken test, man vælger, bør den bygge på et sagligt objektive grundlag naturligvis, og testen skal ikke bruges til at fordele med, den skal bruges til at sikre, at børnene er på et ordentligt niveau, på det niveau, vi forventer, når børnene starter i 1. klasse.

Sprogtest rejser principielle problemer, som Det Radikale Venstre tager afstand fra, hvis vi udelukkende tester tosprogede børn. Sprogtester vi, så gælder det alle børn, så gælder det også de danske børn, der har svært ved at sige p, eller hvad der ellers er, der kan være vanskeligt for danske børn.

Og så skal vi være opmærksomme på, at vi får stadig flere og flere elever med specielle behov, der skal imødekommes.

Det er som sagt helt afgørende, at skolen kan give en faglig og social udvikling, der er helt i top; det er kvaliteten, der flytter.

Det Radikale Venstre var i sin tid med til at sikre, vi fik iværksat en Pisa-undersøgelse. Vi glæder os og ser frem til resultaterne af en sådan undersøgelse. Det er vigtigt med målbarhed og synlighed af, hvad de københavnske folkeskoler leverer, og hvilke output vi får. Vi er glade for, at uddannelses- og ungdomsforvaltningen kunne finansiere en sådan undersøgelse inden for budgettet.

Både skolens indhold og rammer skal være i orden. Det Radikale Venstre støtter derfor også, at der bliver bedre fysiske forhold på skolen. F.eks. ikke kun fordi det er det, men f.eks. er der behov for renovering af toilet- og badeforhold flere steder, det er ikke på plads endnu.

Så er der trafik og miljø. Dette års budgetforlig bør indeholde en beslutning om, at der skal udarbejdes en samlet prioriteret trafikplan, som omfatter den ideelle løsning for såvel kollektiv som individuel trafik inklusive en løsning af trafikproblemerne i forbindelse med det nye operahus, byens parkeringsproblemer etc.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

Vi foreslår samtidig planens realisering finansieret via såvel kørselsafgifter som parkeringsafgifter. Jeg har såmænd sagt det her før, og behovet for en radikal løsning øges år for år, så det ender nok med at blive til noget, og derfor vil jeg heller ikke undlade at sige det i år.

Jeg har talt meget om vedligeholdelsesgælden, fordi de fysiske rammer bør være i orden, men det bliver først rigtig rart at være borger i København, når her også er rent. Som I ved, bor jeg på Indre Nørrebro, jeg skal skåne jer for at fortælle om, hvad der møder mig i dagligdagen af affald, når jeg går rundt omkring i kvarteret, og også hvor deprimerende det er at gå en tur ved Søerne de dage, hvor skraldet vælter ud af skraldebøtterne.

Hvornår får vi en lokalt forankret renholdelsesindsats, gerne med inddragelse af kontanthjælpsmodtagere fra området? Hvad skal der til? Det Radikale Venstre finder gerne midler til skraldebøtter, hvis det er det, det skorter på. Vi mener, at kommunen ved en velorganiseret indsats og en ansvarliggørelse af københavnernes kan nå langt uden bøder. Men er bøder den sidste mulighed, så må det også gerne være en del af den samlede løsning. Jeg har set det på de italienske strande både sidste år og i år. Her kan bademesteren opkræve bøder, og der er ingen, der smider noget. Sådan var billedet ikke for et par år siden, hvor bademesteren ikke havde den mulighed.

Og så til HS. På sygehusområdet har vi lige siden HS blev dannet i 1995 hvert år drøftet store ubalancer i økonomien. Der er udarbejdet adskillige analyser af økonomien, og der er, skal jeg medgive, gennemført mange forbedringer af driften. Alligevel ser vi igen i år en situation, hvor HS fremlægger et budgetforslag, hvoraf det fremgår, at der mangler mindst 200 mio. kr. Det er for mig umuligt efterhånden at gennemskue den sande økonomi, selv om jeg sidder i bestyrelsen. Hvad er nødvendige merudgifter og hvad er ønsker til forbedringer? Men måske allervigtigst: Hvad er der af uudnyttede besparelsesmuligheder? Hvordan er der i HS taget højde for, at der bliver færre ældre?

Når vi på plejeboligområdet skal reducere kapaciteten med over 700 boliger, hvad skal HS så? Vi ved, at over 70 pct. af sengedagene på hospitalerne er belagt af ældre. Det tal må jo følge med ned i samme takt som behovet for færre plejeboliger???. Jeg har sat tre spørgsmålstejn efter denne sætning. Hvad er der af muligheder for endnu mere rationel drift, når nu regionen bliver dannet og der bliver mulighed for at samtænke en ny sygehusstruktur?

For ikke at bruge skatteborgernes penge på de forkerte områder, er der mange åbne spørgsmål, der bør besvares i HS' budgetforslag, før vi i givet fald finder flere penge til området.

Jeg mener, at vi i de kommende budgetdrøftelser skal være meget bevidste om vores ansvar, ikke kun over for de borgere, der modtager serviceydelser, men i mindst lige så høj grad over for borgerne i rollen som skatteborgere, der betaler deres skat uden at kny. De har et krav på, at deres penge bliver forvaltet klogt og til samfundets bedste.

Jeg vil hævde, at alle de ting, jeg har været inde på, er kloge investeringer i fremtiden, investeringer, vi bør gennemføre nu, også selv om vi umiddelbart mangler penge.

I bund og grund er kommunens økonomi stærk. Vi har fået bragt gælden voldsomt ned, og hvis det lykkes os at få solgt Københavns Energi til den rigtige pris, kan det hjælpe yderligere til at sikre kommunens økonomi. Vores kassebeholdning har det o.k., og der er ikke mindst tilbagevendende overskud på de fleste udvalgsområder, 1,3 mia. kr. Det vil jeg dog ikke komme mere ind på i dag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Vores bygninger er vores kapital. Derfor er f.eks. investeringer i modernisering af kommunens plejeboliger en god investering. Ikke kun får vi et mere fremtidssikret og kvalitetsbetonet plejeboligt tilbud, vi fastholder også værdierne i bygningerne, hvor der ellers i dag er fare for et accelererende værditab som følge af manglende vedligeholdelse, præcis som vi har set det på skoleområdet.

Investering i it-løsninger og forbedringer i servicetilbuddene til ældre er nødvendig for at kunne styre økonomien og yde tilstrækkelig kvalitet i plejen. Men det er også nødvendigt, hvis vi skal fastholde de midaldrende borgere, og hvis vi stadig væk skal være i stand til at tiltrække de midaldrende borgere, for det er dem, der er nettoskatteyderne, det er ikke børnefamilierne, vil jeg bare tillade mig at gøre opmærksom på. Det er præcis samme tankegang, som vi har anvendt i forhold til børnepakken, for vi vil jo også gerne have børnefamilier her i byen.

Ligeledes vil et kvalitetsløft på det sociale område og i vores skoler og idrætsanlæg være en rigtig investering. Vi må samle de forskellige frie midler, vi har, og vi må finde yderligere midler. Jeg har vist vejen.

Afslutningsvis vil jeg sige, at denne tankegang kræver langsigtede aftaler. Det er ikke klogt at indgå aftaler, hvor der f.eks. som i år blev afsat 5 mio. kr. til kostområdet uden nogen aftale om, hvad der skal ske fremover.

Jeg og Det Radikale Venstre ser med optimisme frem til de kommende forhandlinger, og Det Radikale Venstre håber på et meget bredt forlig.

Mikkel Warming (Ø): Skyerne har hængt tungt over den danske sommerhimmel. Nu hvor skolerne er åbnet, er der til gengæld traditionen tro nærmest hedebløge, solskin og godt badevand.

Desværre har sommervarmen og hedebløgen her i august ikke kunnet fjerne de tunge skyer, der hænger over byens økonomi. VK-regeringen har medvirket til at køre den danske økonomi ned ad bakke, og det rammer også København. Dette års budgetforslag er et underskudsbudget, et minus på officielt 30 mio. Når de sparede 200 mio. kr. fra foråret regnes med, så er byens underskud reelt på næsten en kvart milliard, en kvart milliard, og det er endda før, at Hovedstadens Sygehusfællesskab og deres hul på 200 mio. samt besparelser på andre 200 mio. eller næsten regnes ind. Alligevel tales der stadig med stor patos om den sunde og gode økonomi.

Vi ser skatteindtægterne falde. Nok kommer der lidt flere penge ind, men slet ikke i samme takt som pris og lønfremskrivningen og udviklingen. Den nok vigtigste grund er den store arbejdsløshed, som VK-regeringen har ignoreret og konsekvent undervurderet i de prognoser, der ligger til grund for budgetlægningen.

København har i øvrigt en større arbejdsløshed end resten af landet, ca. 7 pct. i forhold til 6½ pct. Der er forskellige grupper, der er hårdt ramt i København. Akademikerne har en højere ledighed, byggefagene har været hårdt ramt. Der er dog et lille fald i øjeblikket, og det skyldes selvfølgelig, at der er et højt aktivitetsniveau i byen, bl.a. de kommunale investeringer i form af f.eks. børnepakken. Det viser også, at en aktiv investering i byen faktisk har en effekt, på serviceniveauet, ja, men også på arbejdsløsheden.

Regeringen har lagt kommunerne i en hård spændetrøje. Skattestoppet forhindrer, at man selv lokalt kan prioritere forholdet mellem skat og service, og det viser VK-regeringens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

grundlæggende foragt for det lokale demokrati. Men det er jo ikke mærkeligt. Skattestoppet er jo nærmest bibelsk for de borgerlige. Det er nemlig skruet sådan sammen, at den, der har, skal mere gives. Boligejerne forgyldes.

Bare for at understrege pointen så smider regeringen 10 mia. ud i skattelettelser her i foråret til de bedst stillede. Alle med en indtægt på eller under 220.000 kr. om året får nemlig ingenting. Det er i parentes bemærket den absolut dårligste måde at bruge 10 mia. på, hvis man altså ønsker at bekæmpe arbejdsløsheden og ikke forgylde kernevælgerne. Men nogle har fået råd til flere ferierejser.

Strukturreformen er nok den største enkelte afdemokratiseringsøvelse her i landet, i hvert fald siden den tyske besættelse. Strukturreformen flytter beslutningerne væk fra det enkelte menneske. Kommunerne rundt omkring i landet bliver større. Det er der selvfølgelig nogle, der er glade for. Den socialdemokratiske borgmester Anker Boye var meget glad i Vingstedcentret 9. januar, fordi, som han sagde, store kommuner er gode, så er politikerne ikke så tæt på borgerne, og så er det lettere f.eks. at lukke de små skoler.

De nye sygehusregioner er et oplagt eksempel på afdemokratisering, HS-modellen kørt ud i det ekstreme. Uden mulighed for at prioritere mellem forskellige områder, uden ret til at opkræve skat til at finansiere sygehusene, bliver de nye regionsråd reelt sygehusbestyrelser. Staten vil med sin økonomiske styring reelt overtage sygehusene, og i løbet af en eller to valgperioder vil det blive klart, at sygehusbestyrelserne underlagt staten ikke har nogen reel indflydelse, og det vil være både nemt og oplagt at erstatte regionsrådet med en udpeget professionel bestyrelse.

Staten får væsentlig mere magt ved den borgerlige strukturreform. En række områder overføres til staten, selv om de ikke taler så højt om det. Politisk styre afløses af cirkulærestyre, det danske samfund centraliseres.

Ledende Venstre-folk har langt om længe været ærlige og sagt meget klart, hvad formålet med hele manøvren er: Strukturreformen skal bruges til at få flere private firmaer ind og lave velfærdsopgaver. Ved at skabe større kommuner bliver der et større marked, hvor de private firmaer har ret til at byde på de opgaver, som kommunerne har.

Svaret på regeringens afdemokratisering, markedsgørelse af samfundet, er ikke selv at gøre det samme. Svaret er ikke selv at centralisere og afdemokratisere, som konsekvensen ville have været af de oplæg om at indføre flertalsstyre i København, der dukkede op ret meget ud af den blå luft her i foråret. Nu, hvor disse tanker er lagt på hylden, så er der altså en god anledning til at tænke over, hvordan demokratiet kan udvikles i stedet for at afvikles.

Det foreløbige resultat af Demokrati- og Serviceudvalgets flerårige arbejde har jo indtil nu været fire servicecentre og en borgerrådgiver, som kan risikere at blive endnu et bureaukratisk led.

København er en stor kommune, strukturreform eller ej. For Enhedslisten er det centralt, at det er københavnernes, der er aktive medspillere i beslutningerne om byens udvikling, for at sikre demokrati, kreativitet og nytænkning. For uanset hvor kloge vi som medlemmer af Borgerrepræsentationen selv synes, vi er, uanset hvor mange, vi sidder herinde til møderne, så kan man umuligt have en kvalificeret, detaljeret viden om forholdene i alle bydelene.

Vi ønsker som et første skridt her og nu, at der oprettes folkevalgte lokaludvalg, bydels-, hvad man nu end vil kalde det i alle bydele, som skal fungere som det lokale samlingspunkt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

med klart definerede kompetencer, høringsret og høringspligt i forhold til sager, der vedrører den enkelte bydel, mulighed for at stille forslag i Borgerrepræsentationen, osv.

Københavnerne skal inddrages meget mere i beslutningerne gennem åbne dialoger. Det kan ske på mange måder: At udvalgene giver mulighed for foretræder, der ikke bare knytter sig til dagsordenens punkter, at lægge udvalgsmøder ude på kommunens institutioner og lære dem at kende, lokale offentlige møder arrangeret i samarbejde med de her lokaludvalg, der skal oprettes. Lokale og bydækkende offentlige møder og konferencer sammen med brugerråd, forskellige grupper og organisationer her i byen, gennem børn og unges bidrag til udstillinger om deres ønskeskole f.eks.

Københavns Kommune skal på alle sagsområder fortsætte og raffinere sin høringspraksis, således som det eksempelvis finder sted på planområdet ved hjælp af udstillinger og visualiseringer på nettet. Men det helt grundlæggende spørgsmål er, hvis denne kommune, hvis dette bystyre skal have en berettigelse som andet end administratorer af regeringens elendigheder, så må et flertal have vilje til at bryde regeringens lænker, til selv at bestemme, selv at prioritere. Det er et spørgsmål om at tage det lokale demokrati, tage københavnernes alvorligt, og, hvis jeg må tilføje, når det handler om næste års budget, også et spørgsmål om økonomi.

Hvorfor skal København overholde skattestoppet så rigtigt, når der inden for regeringens egne rammer er mulighed for at sætte skatten tilbage til 2002-niveau, langt under landsgennemsnittet, uden repressalier fra finansministeren?

En skattestigning er ikke Enhedslistens kop te. Den kommunale skat er ikke proportional og rammer de fattige hårdt og tungt. Men der er så store udfordringer – var vist modeordet hos de øvrige budgetordførere, men jeg vil godt sige huller i kommunens service, at det må overvejes.

Når kommunens økonomi bliver trængt, så bliver det efterhånden mere tillokkende for nogle at sælge forsyningsselskaberne og virksomhederne fra, selv om alle ved, at forbrugerne, kunderne, borgerne, københavnernes kommer til at betale for de anlæg, de en gang har betalt for, igen. For ingen køber vel en virksomhed, et selskab, uden at få forrentet sin kapital.

Hvis nogen skulle være i tvivl, så vil vi godt slå fast, at vi ikke vil være med til udsalg af forbrugernes ejendom eller fjerne demokratisk indflydelse på disse meget vigtige funktioner.

På trods af nogle enkelte års begyndende genopretning er København på mange områder slidt ned til sokkeholderne. Servicen på mange områder er udhulet gennem de årlige nedskæringer. Bygninger, veje og idrætsanlæg forfalder stille og roligt.

Imens er man meget fikseret på at afvikle kommunens pengegæld. Det er fornuftigt at afvikle gælden, så renteudgifter ikke belaster fremtidens københavnere, men det er besluttet dårlig økonomi, hvis konsekvensen er, at vedligeholdelsesgælden får lov til at vokse. Renteniveauet, hvis man kan sige det sådan, er jo højere på vedligeholdelsesgælden end på pengegælden, som det senest er dokumenteret af kulturborgmester og i denne omgang også budgetordfører Martin Geertsen.

Hvis vi skal handle økonomisk ansvarligt og langsigtet og ikke overlade regningerne til kommende generationer, så skal afdraget på pengegælden konverteres til afdrag på vedligeholdelsesgælden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Ligesom næste års budget ærlig talt kunne budgettere blot en smule realistisk, når det gælder posten ejendomssalg, i stedet for, som det er sket i år, at reservere en pulje penge, som de gamle partier nu skal til at lege julemand for.

Kommunens dårlige økonomi har konsekvenser på alle områder. Jeg vil ikke gå i detaljer, det sker i Enhedslistens ordførertaler på mandag, men blot nævne et par overskifter.

De københavnske ældre risikerer igen at blive udsat for forringelser. En af grundene er absurd nok, at der bliver færre af dem med følgende færre ressourcer. Desværre kan demografimodellen ikke ramme helt rigtigt på det, man kalder marginalomkostningerne. Hvis ikke servicen over for de ældre skal gå helt i spåner, så må der altså bruges flere midler på området.

En anden grund er regeringens tåbelige, dyre og bureaukratiske fritvalgssystemer, som er med til at presse de administrative omkostninger i vejret og dermed reelt tage penge fra den daglige hjemmehjælp til de ældre.

Vi medvirker ikke til, at de københavnske ældre får ringere forhold. Vi var med til at rette bl.a. hjemmehjælpen op i budget 2002, og vi står ved de løfter, der dengang blev givet som et absolut minimum. Forringelserne skal fjernes i de kommende forhandlinger, og der skal sikres en langsigtet socialt ansvarlig ældrepolitik.

Sygehusene er lidt samme historie. Endnu engang er der trussel om forringelser og nedskæringer. HS har allerede skåret næsten 200 mio. kr. i sit budgetforslag og mangler andre 200 mio.

Et lille eksempel på, hvordan forringelser påvirker servicen, er lægeambulancerne. Takket være en i øvrigt meget, meget lille besparelse har lægeambulancerne på søn- og helligdage kun mandskab til én lægeambulance, hvilket betyder, at der hver fjerde time sendes en almindelig ambulance af sted, selv om der ifølge en lægefaglig vurdering burde være lægelig behandling på stedet. Det er faktisk en rigtig dårlig besparelse. For det første fordi en god behandling på stedet betyder, at folk overlever i en bedre tilstand, hvilket giver bedre livskvalitet for den enkelte og i øvrigt mindsker risikoen for hospitalsophold, dyre efterbehandlinger osv. For det andet risikerer man en dag, at det koster liv.

For Enhedslisten er det helt uomgængeligt, at der findes løsninger, så sygehusene ikke endnu engang forringes.

Skolerne får det heller ikke bedre med årets budgetforslag. Hvis ikke der kommer betydelige midler til drift og vedligeholdelse, kapaciteten på gymnasierne ikke at forglemme, så bliver der forringelser. Dårligere undervisningsmaterialer og flere i klasserne er konsekvensen. Alle ved, at der f.eks. kommer flere elever i gymnasierne, alle ved, at vi ikke kan vente på, at det nye gymnasium i Ørestaden er bygget færdigt. Alligevel er der igen ikke sat de nødvendige midler af, hvilket betyder, hvis det ikke sker, at klassekvotienterne i København stiger næste år.

Ben Haddou, nu har jeg sagt det.

Enhedslisten prioriterer kulturområdet højt. Derfor er det lidt ærgerligt igen at konstatere, at området skal lægge ryg til perspektivløse besparelser. Konsekvenserne bliver et forringet serviceniveau på kulturinstitutionerne, og der er ikke mulighed for at iværksætte de nødvendige udviklingsprojekter.

Den katastrofale vedligeholdelsestilstand på eksempelvis idrætsanlæg, de manglende frie midler til den meget brede palet af uopfyldte behov i det københavnske kultur- og fritidsliv

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

understreger, hvor langt der er fra festtalernes kultureufori til virkelighedens barske realiteter. Med den ene hånd giver flertallet 40 mio. kr. om året til operaens drift i al evighed, mens den anden hånd lystigt skærer ned på f.eks. biblioteker og lukker f.eks. Bavnehøj Friluftsbad på grund af nedslidning.

For Enhedslisten er det af afgørende betydning, at budgetforhandlingerne munder ud i et resultat, der ikke bare sætter ord, dem er der mange af, men også fysik bag udviklingen af en perspektivrig kulturpolitik.

Selv om det måske, eller det gør det, går økonomisk godt i en periode for nogle københavnere, så går det ikke godt på den rigtige måde, den gode økonomi giver ikke mere social bæredygtighed. Der er ikke færre psykisk syge, der er ikke færre familier, der fungerer dårligt, der er stadig mange børn, der anbringes uden for hjemmet. Stofmisbrugernes antal falder ikke, og der er mange skæbner på de københavnske gader, der tilkendegiver, at ikke alle kan finde en plads i vores by, og at hjælpen ikke er overvældende.

Der er brug for et alternativ til det asociale samfund, der er ved at udvikle sig, og som Københavns kommune også er ved at udvikle sig til.

Dette års budgetforslag på det sociale område er ikke noget at råbe hurra for. Omstillingsbidraget skaffes altovervejende ved generelle nedskæringer, som ikke har noget klart navn, men hvor institutioner og lokalcentre skal bruge uendeligt meget tid på at skrabe pengene sammen, ligesom budgetforslaget heller ikke iværksætter nye tiltag, der tager fat på problemstillingerne for psykisk syge og misbrugere.

Fra hullerne i cykelstierne til utætte vinduer i skolerne, fra lukkede friluftsbade til knaldede fodboldbaner, byen skal genoprettes og løftes, for ingen kan vel være i tvivl om, at byens rum er begyndt at forfalde; det var jo ikke prioriteret af budgetforligspartierne sidste år.

Samtidig kommer der nye veje, cykelstier og parker i takt med f.eks. udbygning af Ørestaden. Blot for at give et par eksempler fra bygge- og teknikforvaltningens ikke opmuntrende katalog. Hvis serviceniveauet på veje og parker skal opretholdes, kræver det 9 mio. kr., ellers bliver der skåret ligesom sidste år. Hvis vejvedligeholdelsens standard skal opretholdes på det nuværende niveau, standarden af vejene skal være på det nuværende niveau, som vi alle sammen går og synes er for dårlig, så koster det 14 mio. kr. om året i en årrække.

Samtidig er det nødvendigt at forbedre cyklisternes forhold her og nu. I dag er mange cykelstier nærmest fyldt op, og veje uden cykelstier er ofte besværlige og farlige at cykle på. Vi skal have flere cykelstier, det plejer alle at være enige om. Men det er altså også nødvendigt at udvide nogle af de mest befærdede cykelstier, bl.a. fordi de Christianicykler, der blev omtalt tidligere, sammen med en 40 pct.s stigning i cykeltrafikken gør, at man mange steder holder mere i kø på cykelstierne, end man gør på vejene, og det burde ikke være sådan.

Lad os i det hele taget bruge næste års budget til at tænke fremad, til at investere, til at eksperimentere, til at bringe byen på rette kurs, f.eks. overveje, om det er muligt at stoppe den samfundsmæssige kassetænkning, der i dag finder sted over for de arbejdsløse.

Lad os få ansat de ekstra hænder, der er brug for så mange steder i denne by, give de arbejdsløse københavnere en chance for at gøre en indsats. Lad os bruge eller aktivere, ordet er sådan set ligegyldigt, de dagpenge, der gives. Lad kommunen lægge det ret lille beløb oveni, som det kræver for at give folk en overenskomstmæssig løn. For samfundet som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

helhed, som helhed, er det økonomisk set et nulsumsspil, men for de ældre, for børnene, for den enkelte, der får et rigtigt arbejde, er det en stor gevinst.

For det er vigtigt at tænke anderledes, når det gælder byens velfærd. Vi ved godt, at regeringen er modstander af såvel nytænkning som bedre velfærd, men det skal forsøges. Lad os stable projekter på benene og prøve at få et flertal i folketinget til at give os lov til at give folk rigtige job til rigtig løn ved bl.a. at bruge dagpengene. Man taler ofte om København som foregangskommune. Så lad os dog forsøge at være det for en gangs skyld, i stedet for at foregangskommune betyder, at man er den første til at udføre regeringens forslag.

På miljøområdet er byen stadig helt lammet, hvad angår det største problem, vi har, nemlig trafikken. Derfor får vi nu problemer med konkret at overholde grænseværdierne for kvælstofoxider på de større indfaldsveje.

Desværre har flertallet her på Rådhuset givet totalt op over for den stigende trafik. Et eksempel er den trafik- og miljøplan, et flertal har valgt at sende ud i høring, en plan, der betyder flere biler i byen.

Ca. to tredjedele af de københavnske husstande har ikke bil. Det virker ikke altid sådan, når man følger med i den offentlige debat, men det er faktisk sådan. Og cykeltrafikken er steget voldsomt. Til gengæld rasler antallet af passagerer i busserne ned.

Den største udfordring i København i øjeblikket er altså, hvordan vi får skabt bedre muligheder for cyklister, fodgængere og folk, der bruger den kollektive trafik, fordi det er den måde, langt de fleste københavnere transporterer sig på.

Samtidig er bedre forhold for den kollektive trafik, for cyklister og for fodgængere en forudsætning for at få flere til at lade være med at bruge bilen. For at opnå såvel incitamenter for bilisterne til at bruge den kollektive trafik og midler til den nødvendige forbedring af den kollektive trafik skal der hurtigst muligt indføres kørselsafgifter. I London har det betydet et markant fald i biltrafikken i byen, et fald, der igen har gjort bussen til et reelt alternativ i London.

Vi ved godt, at VK-regeringen, skal vi sige det pænt, næppe vil sige ja, hvis København spørger om lov til at indføre de nødvendige kørselsafgifter, men det bør og skal ikke forhindre os i at komme i gang med at forberede det, så det kan indføres 10 dage efter næste folketingsvalg.

Den kollektive trafik er under hårdt pres, buspriserne stiger. Til gengæld skæres der ned i busafgangene. Det er en ond cirkel, hvor dyrere og dårligere busser giver færre passagerer i den kollektive trafik og flere biler på vejene. Den kollektive trafik skal udbygges. Vi vil have flere og billigere busser.

HUR har nu fået lov til at låne sig ud af sine økonomiske problemer, således at der ikke kommer flere nedskæringer i 2005, og det er jo herligt. Men det betyder stadig, at der til oktober gennemføres endnu en runde med forringelser af busserne.

Hvis alle de fine ord om kollektiv trafik, som alle partier slynger om sig ved enhver given lejlighed, betyder noget, så skal vi bruge den mulighed, der er, for at gøre den kollektive trafik bedre. Det koster penge, de må findes.

Om vi har flere i biler i byen eller ej, er et politik valg. Om vi vil bruge byens rum til gavn for københavnere eller til flere biler, er et politisk valg.

I sommertiden har Socialdemokraterne underholdt, rumlet med tanker om at sprede tosprogede skolebørn med tvang. Ikke overraskende har Dansk Folkeparti og Venstre slet ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

været til at styre af begejstring over at få slagtet det frie skolevalg, altså for de tosprogede, kun for dem.

For Enhedslisten er der ingen diskussion. Kvoter er for fisk, ikke for mennesker. Kvoter, tvang og busning af de uønskede elever skader integrationen. Gruppeorienteret integration, frivillighed og at satse på bedre skoler gør den bedre. Enhedslisten deltager ikke i nogen form for aftale om at tvangssprede skolebørn uanset etnisk herkomst.

Kommunens indsats sker ikke ved tvang, sagde overborgmesteren. Hvis det nu er ham, der tegner Socialdemokratiet, og jeg blev lidt i tvivl efter Karen Hækkerups politiske begravelsestale eller nekrolog over alle hans gerninger, hvis overborgmesteren tegner Socialdemokratiet i denne sag, så er vi glade for, at han nu har sat den socialdemokratiske kurs, og at enhver tale om tvangsspredning af skolebørn uanset herkomst derfor må være udelukket fra Socialdemokraternes side; ellers giver overborgmesterens ord ingen mening.

Der mangler boliger i København. Særligt mangler der boliger, som er til at betale for almindelige mennesker. Boligsituationen her i byen er altså ikke kommet dumpende ned fra himlen, selv om man nogle gange skulle tro det, når man hører forskellige indlæg, også heroppefra.

En af de vigtige grunde til miseren er den boligpolitik, som Københavns kommune har ført siden midten af halvfemserne, hvor Socialdemokraterne i spidsen og SF på bagsmækken har ønsket sammen med et alt for bredt flertal at ændre befolkningen, gøre den alsidig, få gode skatteborgere ind og fattigrøvene ud.

En af konsekvenserne af den københavnske boligpolitik er, som den socialdemokratiske budgetordfører skrev i Politiken for en måned siden, at det københavnske boligmarked er ved at blive hamrende asocialt. De, der ikke har penge – det er så min videre fortolkning, skal jeg måske skynde mig at sige – lukkes ude til fordel for de velstillede. Det var det, overborgmesteren kaldte en stor satsning, og han var glad for, at der blev bygget så mange boliger, om end han da vist mente, at boligmarkedet var blevet noget ophedet.

Men overborgmesteren har da også meget at være glad for, for flertallets boligpolitik er ved at lykkes; de rige, de stærke er stille og roligt ved at sætte sig på byen. Et stort tillykke til Jens Kramer, Søren Pind, Klaus Bondam og Bo Asmus.

Men hvis København om føje år skal være en by for andre end de rige, er det nødvendigt at ændre kurs med det samme. Som den socialdemokratiske ordfører var inde på, skal der bygges billige boliger. Det kunne derfor være værd at overveje at bygge nye kommunale boliger, som f.eks. kunne lånefinansieres, og lånene betales tilbage over en årrække. Det giver ikke penge i kassen på det korte sigt, men det er en fornuftig og langsigtet investering i at få et bedre boligmarked, boliger, hvor huslejen bevidst sættes lavere, end markedet ville tilsige.

For det første for at skaffe boliger til nogle af de mange, der ikke kan komme ind på det københavnske boligmarked i dag, for det andet for at presse priserne ned ved at tilbyde billigere boliger og forhåbentlig, skal vi sige presse boligmarkedet bare en lille smule.

Sidste år gik Socialdemokraterne til højre og lavede et nedskæringsbudget. Konsekvenserne er klare, vi har faktisk fået en ringere by. Det kan gøres anderledes.

Enhedslisten vil et levende København, vi vil en by med mange kulturelle og sociale udfoldelsesmuligheder. København skal være attraktiv, et godt sted at arbejde og bo, København skal have plads til alle, fattig eller rig, sort eller hvid, ung eller gammel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Enhedslisten vil en fornyelse af velfærdssamfundet med åbenhed og medbestemmelse for brugere og ansatte. Vi ønsker en mere effektiv og kvalitetsmæssigt bedre udnyttelse af ressourcerne, demokrati i kommunen. Ansatte og brugere skal være med til at tilrettelægge deres hverdag og arbejdsliv.

Miljøbevidstheden skal bruges fremadrettet, den skal være Københavns politiske strategi, når det handler om at skabe arbejdspladser, byforny byen, byens service over for borgerne osv.

Der er et stort, uudnyttet potentiale inden for genbrug og produktion af økologiske materialer og varer. Enhedslisten vil skabe nye arbejdspladser. Københavns fremtid ligger ikke i at være ligesom de andre storbyer, men i at bevare sit særpræg og være anderledes. Fremtiden er ved at bevare sin byfornyelse, miljøbevidst i sin beskæftigelses- og trafikpolitik, solidarisk i socialpolitikken. Vi vil skabe en by for mennesker, som skal have mulighed for at leve på andre måder, end tilfældige folketingsflertals fordomme og småborgerlighed tilsiger.

Der skal være plads til at eksperimentere, plads til at være anderledes. Der skal være plads til Christiania. En ensrettet by er en død by. København skal være et alternativ til markedsgørelse, liberaliseringer og fremmedhad. Det kræver som et første lillebitte skridt et solidarisk ekspansivt budget, et rødt budget.

Det gamle budgetflertals kurs fører ingen steder hen, kursen skal ændres. Enhedslisten vil af al kraft arbejde på et budget, der bringer byen fremad i 2005.

Mogens Lønborg (C): Så skal vi til det igen. Det er lidt af en paradeforestilling, som vi jo har en gang om året, parade, fordi vi jo alle møder op med lange ønskelister, nu skal vi folkevalgte politikere lægge budgettet for Københavns Kommune. Det er store beslutninger, 30 mia. kr. Vi ved jo alle sammen godt, at det stort set er lagt fast. Også med de budgetordførertaler, vi har hørt i dag, så er der jo ikke så mange, der sådan for alvor herfra har stået og sagt, at nu åbner vi op for det ene og det andet udvalgsområde igen for at omprioritere.

Normalt, når vi er i denne situation, så er 99,3 pct. af budgettet lagt fast. Det var det sidste år. Der var så 0,7 pct. tilbage, som lå på bordet til forhandling, til fordeling. Der mødte man op med ønskesedlerne, det gør vi i år, men vi bliver slemt skuffet, når vi sætter os til bordet, for der ligger ingen penge. Der ligger et par regninger, der ligger et par ubetalte regninger, en regning på 30 mio. kr. her i denne kasse, og så ligger der lige en lille regning på 167 mio. kr. sendt ovre fra HS.

Så ungefær 200 mio. kr. ligger der af ubetalte regninger, og det er så det, vi skal til at forhandle om. Så vil vi vel nok se i modsætning til i dag, hvor alle budgetønskerne jo bliver flot præsenteret, at de der ønskelister lige så stille bliver lagt lidt til side, når realiteterne viser sig, og der ligger ubetalte regninger.

Det er flot at love en masse, og det har vi også hørt i dag, men der er jo ikke ret mange. Jeg har hæftet mig ved, at stort set ikke andre end den radikale budgetordfører var ligesom parat til med en tættekam at kigge på det allerede lagte for at finde penge til de meget påtrængende opgaver, som vi står over for.

Så det kunne måske ende med, at det her i stedet for et almindeligt sådan Matadorspil måske bliver sorteper. Eller måske er det et spil med flere sorteper, fordi det kan jo godt være, det ikke er et enkelt sted, sorteper lander, men forskellige steder. Hvad er det for nogle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

områder og dermed, hvad er det for nogle københavnere, som skal undgælde, som skal betale for det her gilde?

Hvis jeg lige skal bruge et par bemærkninger på den økonomiske situation – det er der jo andre end mig her, der har været inde på – så har vi hørt, at økonomien er sund. Det er jo svært med det her ord sund, hvad ligger der egentlig i en sund økonomi? Det er i hvert fald et faktum, at for andet år i træk falder skatterne. Det, der jo basalt er indtægtsgrundlaget for en virksomhed af den art som vores her, som jo er skattefinansieret, falder i faste priser 400 mio. kr., det faldt også sidste år.

Så skulle man jo tro, at så var der ikke råd til stigninger på driften, men derimod skulle vi så se at skære ned, men næh, for sidste år var anlægsudgifterne ekstraordinært høje. I år er de så faldet med 800 mio. kr. i forhold til sidste år, og det giver så selvfølgelig mulighed for, kombineret med et lidt større statstilskud, at vi kan få driftsstigninger. Det er der jo også. Med den børneplan, som en række partier her i salen sidste år vedtog, så er der jo altså også et pres på driftsudgifterne. Presset var dog ikke større, end at det lige kunne holde sig inden for det loft, som man har aftalt med regeringen.

Men vi må også konstatere, at hovedparten af de servicestigninger, som sker her i Københavns Kommune, ligger ét sted, de ligger ét sted, de ligger på børneplanen.

Lidt flere ord om den her børneplan, og det vil jeg, fordi jeg samtidig meget gerne vil være med til at finde finansiering til nogle af de meget påtrængende opgaver, som vi i Københavns Kommune står over for.

Nu har jeg i dag siddet her og hørt på, at fordi man ikke var med i børneplanen, så har man, ja, sådan blev det vel ikke sagt, men alligevel lå det imellem linjerne, så er man sådan nærmest imod børnene, så vil man ikke være med til at løfte den vitale opgave at sikre børnene her i Københavns Kommune ordentlige vilkår. Det er selvfølgelig noget forfærdeligt sludder.

Det, vi ønsker, er, at vi på den ene side sikrer økonomisk ansvarlighed, men på den anden side sikrer, at vi får bedre forhold for børnene og familierne. Vi har altså ikke den tro på, at det er det bedste for børnene at være en hel dag, en hel dag, fra tidlig morgen til silde aften, i en institution, det har vi faktisk ikke.

Hvis der er forældre, som oven i købet kunne have den opfattelse, at det måske var meget rart at have børnene eller barnet derhjemme den halve dag, fordi det gav jo mere tid til familien, så kunne man som i sådan et vejr her tage til stranden og i skoven osv. Jamen det gives der ikke rigtig incitamenter til i hvert fald.

Nu er det ikke sådan, at man bliver afvist, hvis man kommer kl. 12 og henter sit barn og siger, nu vil jeg køre til stranden. Næh, jeg tror såmænd, personalet måske vil være rimeligt tilpas, fordi så er der lidt færre børn at passe. Men der er jo ikke i systemet lagt op til, at man kan nøjes med en sådan halvdagsplads, og jeg synes, at de partier, som er så stolte, så stolte af den her børneplan, jeg tror, man brugte udtrykket bedrift, jeg kunne godt tænke mig, at børneplanpartierne egentlig kommer sådan og uddyber, hvori bedriften består.

Jeg synes egentlig ikke, det er særlig vanskeligt, hvis der er tilstrækkeligt mange partier, der har den opfattelse, at lige præcis det område skal tilgodeses, at finde et flertal, så er det vel ikke i sig selv en bedrift at bygge en masse daginstitutioner.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Og det har jo en pris. Jeg lagde mærke til, at Mikkel Warming, og det er jo en repræsentant for børneplanpartierne, var inde på, hvilke skæbner, vi har i vores kommune, som ikke får ordentlige forhold. Hvordan kan man så i den grad tilgodese ressourcestærke forældre, som oven i købet har mulighed for og gerne har lyst til at passe deres barn den halve dag, hvis man bare gav det gratis? Det har vi sagt før, og det vil vi blive ved med at sige, fordi konsekvensen er jo, at der er mange af vores borgere, der ikke får den service, de har krav på. Der er mange af vores især svage medborgere, som ikke får den service, de har krav på.

Jeg fik sådan nogle billeder på nethinden, da jeg specielt hørte Charlotte Wieth-Klitgaards tale her, fordi jeg så sådan for mig sådan et lille cafebesøg. Der sad en politiker her fra Borgerrepræsentationen, som var med til børneplanen, og ved siden af sad en mor, som var på barsel, med sin lille Marius. Oliver var selvfølgelig i institution. En ressourcestærk karrierekvind med Guccitaske og det hele, og hun havde selvfølgelig lille Oliver i institution, vuggestue, 2½ år er Oliver, lad os sige det. 150.000 kr. er den nette sum, dog modregnet forældrebetalingen, 120.000 kr. har man altså betalt til den her mor. Men det er også meget rart, fordi så kan man lidt mere fleksibelt drøne rundt i byen med lille Marius. Lige ved siden af ved det lille cafemøde sidder en nedslidt rengøringskone, som nu i jeg ved ikke hvor lang tid har ventet med angst for en livstruende sygdom, og ventetiden er uendelig lang.

Der er det jo så, det kunne være spændende, hvis man var en flue på væggen, at høre denne SF'er eller anden børneplanpolitiker fortælle den her nedslidte og angstfyldte rengøringskone, hvorfor hun skal vente og vente. Ja, det må jo være noget med, at der ikke er penge, der er ikke penge til hospitalsvæsenet. Det er vel det budskab, man kan give. Det bliver nok lidt svært for den pågældende at forstå, hvorfor man så har prioriteret sådan anderledes.

Jeg synes, når man er så stolte af børneplanen, at man skal gå ud og fortælle hele sandheden, hele den skinbarlige sandhed, som den børneplan handler om. Og så ikke et ord mere om, at vi, som har en smule sund fornuft tilbage, ikke var med til den plan, men at vi så sandelig gerne vil sikre ikke bare børnene, men børnefamilierne gode vilkår her i København.

Som sagt mangler vi finansiering til nogle af de ting, som virkelig presser sig på, og dem vil jeg komme ind på lige om lidt. Men jeg vil godt ud over at pege på, hvor mange penge, og jeg vil ikke her stå og sige, hvad vi kunne have sparet, hvis vi havde båret os lidt fornuftigt ad og fået pladserne til at række til lidt flere børn ved halvdagssystemet, så vil jeg også godt her pege på en anden finansieringskilde, som det stærkt undrer mig, at den her forsamling ikke er mere optaget af, når man nu i øvrigt har alle sine ønskelister, og de er jo sådan set fine nok, dem har jeg i og for sig ikke så mange indvendinger imod nu, nogle måske mere end andre, men det er ganske fine og fornuftige ønskelister, man her præsenterer. Det er jo at kigge lidt på, og jeg må tilstå, at jeg var inde på det samme emne sidste år, men det er det ikke blevet mindre relevant og aktuelt af, nemlig at man skulle begynde at stille krav til produktiviteten i den kommunale sektor.

Jeg læste forleden en lille notits, hvor man havde gjort op produktivitetsudviklingen i den private sektor. I 2003 var den steget lige godt 7 pct., det er en årlig vækstrate på 2 pct. Hvad er den i denne kommune? Ja, jeg tror egentlig, spørgsmålet sådan blafrer lidt i vinden, for det er jo ikke noget, man sådan i almindelighed interesserer sig for. Jeg har ikke rigtigt kunnet se

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

det stå nogen steder sådan i budgetdokumenterne i hvert fald, og jeg har slet ikke, jeg har slet ikke set noget sted, at man så at sige har styret efter at opnå en bestemt produktivitetstigning.

Det gør man i den private sektor; jeg tror såmænd, de medarbejdere, der er i de private virksomheder, har det ganske udmærket med, at der også stilles krav om bedre organisering osv. Jeg tror faktisk også, at de kommunalt ansatte her i København såmænd også ville overleve, om vi gav os til at stille nogle krav.

Den helt kontante tekniske måde at gøre det på er, at vi holder op med, når vi skal til at lægge et budget, at opskrive sidste års budget med pris- og lønreguleringen. Vi skal lade være med den lønregulering, vi skal opskrive med det, som købekraften er blevet forringet fra det ene år til det andet. Er lønningerne så steget mere, og det er de typisk, for indeværende budgetår, vi taler om, er det 0,75 pct. Jamen det svarer jo sådan set til, at reallønnen stiger, og i den private sektor er det i hvert fald sådan, at når realløn stiger, hvis man har gjort sig fortjent til det, hvis produktiviteten, værdiskabelsen i samfundet er øget pr. borger, jamen så får man også en højere realløn.

Hvorfor i alverden er det så svært at stille krav til de kommunalt ansatte om at præstere en produktivitetstigning på 0,75 pct. ? Jeg undrer mig såre over det. Jeg kan godt forstå, at der måske er nogle partier, som især ser sine kernevælgere sådan gå i koma, og så tør man det ikke, men alligevel, hvis man er et økonomisk ansvarligt parti, og man i øvrigt gerne vil have alle sine mange gode ønsker opfyldt, jamen så er man vel også parat til på det punkt også at stille nogle krav. De er jo ikke voldsomt store, 0,75 pct., når det samtidig gælder, at de kommunalt ansatte altså også får andel i reallønsfremgangen, uden at vi stiller krav om, at de skal præstere det, der svarer til reallønsfremgangen.

Flere har været inde på spørgsmålet om de ældre, og jeg vil gerne melde mig i koret af dem, der mener, at vi har brug for en ældreplan. Vi står i en situation, hvor der bliver færre af dem, der er i hvert fald er trængende til plejehjem, plejeboliger. Men måske netop derfor er det også vigtigt, at den kapacitetstilpasning sker på en planlagt måde. Over en 12-års-periode skal vi nok se i øjnene, at kapaciteten skal reduceres med omkring 20 pct. Vi har, som det også er blevet sagt, meget nedslidte plejehjem, så derfor vil det være al mulig sund fornuft at sige, lad os finde ud af, hvilke plejehjem vi skal beholde, hvad for nogle skal renoveres.

Jeg er også meget enig i, at vi skal have ting som demenskost og den slags ting med ind i sådan en ældreplan.

Idrætsområdet står helt klart højest på vores ønskeliste, og vi er også parate til at finde pengene til en forbedring af idrætsområdet. Jeg tror ikke, man kan overvurdere betydningen af idræt, ikke mindst i et informationsfund, hvor færre og færre har job, hvor man skal bruge sin krop, hvor man bliver fysisk anstrengt. Det øger efterspørgslen i fritiden efter idrætsanlæg.

Der må vi jo sige, at på det område har vi jo ikke så fremragende forhold, vi er ved at få det, det vil jeg gerne glæde mig over sammen med alle her i salen, men vi har jo ikke i dag en fantastisk situation. Vi er ikke idrættens hovedstad, men det kunne passende være visionen at arbejde på at blive det.

Vejene er jo et andet område, hvor vi bliver nødt til at sige, at nu går den ikke længere. Det gør den ikke, fordi hvis vi gerne vil have den her flotte by, den her metropol, så bliver vi også nødt til at se i øjnene, at så nytter det altså ikke noget, at der er huller overalt med risiko for liv og lemmer. De ting hænger altså ikke sammen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Man kan så sige, at i modsætning til så mange andre områder er det jo ikke noget, man kan lægge over til den enkelte at lave sin vej, altså det er, sagt med andre ord, en kerneoffentlig opgave. Derfor bør vi ikke fortsætte med at være i den situation, vi er i, med den tilstand af vores veje, som vi har i København i dag.

Den tredje store finansieringskilde, som jeg godt vil tage op i dag, og som også andre til min store glæde allerede har været inde på, er salget af Københavns Energi. Nu er det ikke sådan, at vi har en forestilling om, at de penge så bare skal gå over i den store driftskonto, så kan vi køre løs, og så kan vi lave alle mulige andre planer, og så kan vi bygge ud. Selvfølgelig skal vi ikke det.

Vi har stadig en stor gæld, og det vil være der, vi først og fremmest vil rette blikket, når vi skal til at diskutere anvendelsen af provenuet, men i det hele taget skal vi nok ikke, før bjørnen er skudt, alt for detaljeret begynde at diskutere, hvad de skal bruges til.

Men jeg vil dog alligevel sige, at der er en naturlig ting i at sige, at det offentliges rolle på forsyningsområdet er udspillet. Det var nødvendigt, dengang de skulle etableres, nu behøver det offentlige ikke være på det område. Men på trafikområdet, når det gælder kollektiv trafik, når det gælder store vejanlæg som f.eks. den her meget omtalte havnetunnel, så bliver det nødvendigvis det offentlige, gerne i et eller andet samspil med private virksomheder, der får løftet den opgave.

Skolerne er jo også et kapitel, som bør have et par ord med på vejen. Vores uddannelsesordfører, Majbritt Mamsen, vil i sin tale på mandag gå nærmere ind på tingene, jeg skal bare sige nogle enkelte ting, som jo kan mane til eftertanke, synes jeg. Det er, og det tror jeg også, jeg har sagt her fra denne talerstol nogle gange, men det er jo et paradoks, at vi har den her voldsomt dyre skole, det har vi, men vi har ikke en standard, vi har ikke en standard, som svarer dertil. Det har vi ikke på det faglige, det har vi ikke på det bygningsmæssige.

Men så kunne man spørge, om vi så har det på elevernes sociale kompetencer. Det er jo det, man siden 1970'erne har sat i højsædet, det er det, der har været en væsentlig del af folkeskolens formålsparagraf. Eleverne, ja, lærte de noget, så var det da udmærket, men de skulle i hvert fald blive sociale.

Når vi sådan kører rundt på de københavnske skoler i dag, er det så det billede, man får, er det det, lærerne kan nikke genkendende til, når de skal fortælle om, hvordan eleverne taler til lærerne i dag? Er det det billede, man får, når man ser, hvordan eleverne indbyrdes mobber hinanden? Når man ved, at en stor andel af børnene faktisk ikke rigtig kan lide at gå i skole, fordi de risikerer at blive mobbet? Nej, vi har altså på det område ikke løst opgaven.

Jeg ved godt – nu kigger jeg ned på skoleborgmesteren – at det jo ikke er skolens ansvar alene at sikre, at børnene opfører sig ordentligt. Jeg tror f.eks., at noget, der kunne hjælpe på det, var, hvis børnene var mere sammen med deres forældre. Det tror jeg faktisk kunne være rigtig, rigtig godt. Måske den halve dag, når de er små, kunne de være sammen med deres forældre. Jeg tror, det ville rette lidt af på det, og at de ville blive mere sociale af det, men så er vi jo tilbage til børneplandiskussionen, og det skal jeg nok lade være med at trætte jer med mere.

HS er jo, som det er blevet sagt her, jeg ved egentlig ikke hvorfor, men det blev sagt, at det på sin vis også er et smertensbarn. Egentlig kan jeg ikke lide udtrykket, fordi det er jo ikke mere smertensbarn end alle mulige andre af de områder, vi har med at gøre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Jeg vil gerne sige, at i forhold til den kommende budgetproces vil vi have kigget lidt nærmere efter, om der er effektiviseringsmuligheder i HS ud over det, der allerede er lagt frem. Jeg tænker ikke på nedskæringer i betydningen, at man forringer servicen. Jeg kunne f.eks. forestille mig, at man også kun nøjedes med at prisregulere og ikke også lønregulere. Det gav et vist antal millioner i kassen på HS-området. Sagt på en anden måde, så stiller vi et krav om en 0,75 pct.s produktivitetstigning.

Der er også spørgsmålet om demografien, hvor på et eller andet tidspunkt i hvert fald må kurven knække, fordi vi ved, at 80 pct. af alle indlagte på vores hospitaler er i aldersgruppen over 65, og især, når vi kommer højere op, så er der endnu flere. Og når den aldersgruppe falder som det eneste sted jo i landet her i København, og Frederiksberg vejer ikke så meget i den sammenhæng i den anden retning, så må det da betyde, at udgiftspresset i HS bliver aftagende.

Så derfor vil jeg sige om HS, fordi det er et vitalt offentligt område, at vi skal have et ordentligt sygehusvæsen, det skylder vi vores borgere, det er højt prioriteret, så vil jeg ikke være med til, at vi går ind og skal finansiere andre måske lidt mindre behovskrævende områder, at så vores syge medborgere ikke kan få en ordentlig behandling. Men vi bliver nødt til at se, om vi først kan få lidt mere ud af de penge, der allerede er i systemet, før vi sådan lige siger, at så må vi finde de penge til HS.

Jeg vil til slut sige, at vi ser frem til de kommende budgetforhandlinger. Det Konservative Folkeparti har jo tradition for altid at være et meget ansvarligt parti, som også er part til at gå ind og tage et medansvar, når der ikke er penge på bordet. Det er jo ikke altid, alle partier sådan har den store lyst til at sætte sig ved et bord, hvor der ingen penge er. Men det synes jeg, man skylder borgerne for, at vi sikrer, at vi får de rigtige prioriteringer, sådan at de borgere, der vitterlig har størst behov, og det er jo så først og fremmest de svageste borgere, bliver tilgodeset, og så må vi så også måske prioritere nogle af de lidt mere ressourcestærke borgere ned. Det er i hvert fald med den indgang, vi går til budgetforhandlingerne.

Karin Storgaard (O): Overborgmesterens budgettale i år er vel nærmest en status over, hvad der er sket de sidste mange år. Det er måske også en afslutningstale, en afslutning på Socialdemokraternes styring af København.

Temaerne i budgettalen er bl.a.: København er værd at investere i, gælden er nedbragt til det halve på 10 år, servicen til borgerne er udbygget. Det er alt sammen korrekt, og det kan ingen nok være utilfredse med.

København er jo en dejlig by, men overborgmesteren har en særlig måde at fejle problemerne, for dem er der mange af, ind under tæppet: Her går det fint, næsten ingen problemer. Og under forhandlingerne står overborgmesteren med flere hundrede millioner kroner og gør godt med. Men disse mange penge findes ved at tage med den ene hånd fra udvalgene og give til særlige områder med den anden, den såkaldte omstillingspulje.

Siden 1998 er der sparet på denne måde, og det fortsætter stadig. DF har aldrig været tilhænger af denne metode, men efterhånden er det blevet fast procedure. Der må være en anden måde, vi kan gøre tingene på.

Overborgmesteren nævner ikke ret meget om metroens 3. etape, mærkelig nok, for det var da et område, som Socialdemokraterne gik højt op i bl.a. her i foråret. Under valgkampen i 2001 udtalte overborgmesteren, og jeg citerer:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

"Metroens tredje etape skal ned i jorden. Hellere en dyr nedgravning end slet ingen løsning. Når jeg siger det så klart nu, er det, fordi jeg har lyttet til protesterne".

Ja det så vi jo så tydeligt for nylig.

I København er der forskellige "ubalancer", som Dansk Folkeparti synes er uacceptable. Københavns Kommune har en ubalance på 30 mio. kr. HS har en ubalance på 361 mio. kr. Sundhed og Omsorg har en ubalance på knapt 50 mio. HUR har også flere økonomiske og passagermæssige problemer og en ubalance på 67-92 mio. kr. om året. Det virker lidt upræcist, men det står der i økonomiforvaltningens, Københavns Kommunes indstilling. Dertil kommer omstillingspuljen på 200 mio. kr., og så skal vi jo ikke glemme, at vi har et stort vedligeholdelseefterslæb på vore bygninger. Vi mangler også masser af idrætsfaciliteter og masser af andre ting. Disse områder kommer jeg tilbage til.

Et nyt ord har fundet plads i budgettalen, det er ordet "sjovere", sjovere at bo i byen, sjovere at besøge byen, sjovere at bruge byen. Dansk Folkeparti tror ikke, at alle borgerne har den opfattelse. F.eks. kunne vi vende det lidt om og spørge: Er det sjovt at blive gammel i København og blive nedprioriteret til alt? Er det sjovt som børnefamilie kun at finde boliger, der koster flere millioner? Er det sjovt at sidde fast i trafikken? Er det sjovt at betale de dyre billetter til bus og tog? Eller er det sjovt at vente på bussen, som er blevet sparet væk? Er det sjovt at falde i et hul på gaden, fordi der ikke er penge til udbedring? Eller er det sjovt at se på en møgbeskidt by?

Der er mange flere ting, der er "sjove". men det skal jeg skåne forsamlingen for.

Hvis vi går over og ser på familie- og arbejdsmarkedsområdet, så vil jeg også sige, at jeg synes, der foregår mange positive ting, det gør der i øvrigt også på andre områder. Men jeg tænker her specielt på de 2 mia. kr., der er sat af til børneområdet, hvor der er fuld gang i bygning og udvidelse af daginstitutionspladser, skoler m.m. Det måske går lidt langsomt, men det kommer trods alt. Som bekendt er pladsgarantien jo lovet i 2005, altså plads, når der er behov for det, og det er jeg sikker på, at forældrene er glade for.

Der er så noget, man kan undre sig lidt over. Det er, at når vi ser på 6 by-tallene, er pladsprisen højere i København end i de andre kommuner. Det skyldes bl.a., at de nye former for dagplejepladser er dyrere end de normale dagplejepladser. Det burde man måske se lidt på. 9 forskellige slags pasningstilbud, som overborgmesteren omtaler i sin tale, er måske også lige i overkanten, det er måske derfor, det er lidt dyrere.

Det fremgår også af budgettet, at 9 ud af 10 weekendåbne daginstitutioner har begrænset fremmøde i weekenden. Den, der har størst søgning, er Vartov, der ligger lige her i nærheden. Vi er enige i, at der bør ske en reduktion, men forventer også, at der bliver en rimelig geografisk fordeling af pladserne.

På området børnefamilier med særlige behov har forvaltningen i april udarbejdet en redegørelse, som viser, at det i 2005 er nødvendig at tilføre området 36,3 mio. kr., hvis demografimidlerne ikke tilføres. Så skal jeg gøre opmærksom på, at området igennem flere år været belastet af stigende omkostninger, og det ser ikke ud til at blive bedre i fremtiden.

I de kommende år forventes det, at udgifterne på handicapområdet stiger. Det mener jeg også, vi allerede nu bør være opmærksomme på og tage hånd om.

Andre områder, som vi skal se på, er psykisk syge og hjemløse; det er jo også problemområder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Hvis vi bevæger os over på sundheds- og omsorgsområdet, så er der som tidligere nævnt en ubalance på ca. 50 mio. kr. Samtidig skal der til omstillingspuljen betales 43 mio. I de kommende år har området bl.a. følgende udfordringer, lyder det: tilpasning til den demografiske udvikling. Det har så noget at gøre med, at der bliver færre ældre, og så mener man, at så skal området tilpasses.

Jeg kan ikke rigtig se, hvornår det er, der kommer flere ældre, fordi et eller andet sted i papirerne står der, at tallet stiger igen fra 2015, men sidste år steg tallet igen fra 2008 og indtil 2010, så det er jo en stor forskel.

Så er der modernisering af plejeboliger. Jamen det er Dansk Folkeparti da med på, men vi skal bare gøre opmærksom på, at hvis det betyder færre plejeboliger, færre pladser, så er det altså galt, så er der et problem, det må vi se på.

Så foreslår man besparelser på vikarkorpset. Det er måske ikke heldigt, fordi hvem skal så passe de syge, de dårlige, dem, der trænger til hjælp, hvis vi ikke har vikarkorpset? Det er dyrt med et vikarkorps, ved jeg godt, men man bør kunne gå ind og enten få nogle flere uddannet eller hvad vi ellers kan finde ud af.

Så er der tidsforskydningen på demensområdet. Det er vi altså ikke glade for, og ligeledes projekter på træningscentrene, der også bliver udskudt.

Så står der videre, at visitationen skal kvalitetssikres. Det er en god ting. Men hvis det betyder, at antallet af borgere, som modtager hjemmeplejeydelser, vil falde, så lyder det som en besparelse, og så nærmer vi os det, der ikke er acceptabelt.

Alt i alt er der besparelser på området, som Dansk Folkeparti ikke er tilhængere af. Budgetforligspartnerne har på mødet i Sundheds- og Omsorgsudvalget den 5. august vedtaget et besparelsesforslag på 22 mio. kr. som følge af ubalancen. Sundhedsforvaltningen har oplyst, at det ikke betyder serviceforringelser for borgerne på plejehjem eller i hjemmeplejen. Vi har svært ved at se, om det er rigtigt, at så mange penge ikke skulle betyde noget på de områder.

Dansk Folkeparti tror ikke på, det er holdbart, og vil ikke spare på ældreområdet, men overborgmesteren har for nylig udtalt til JP København, at der er hjælp på vej til de ældre, også selv om der bliver færre ældre i København, og overborgmesteren gik jo også i dag meget ind på forholdene for ældre og talte noget om en 2-årig plan eller en plan ligesom på børn og unge-området. Jeg tror, at der vil være flertal for at tilgodese området, og det tror jeg, at vi kan blive enige om her, og også, at pengene kan findes. I hvert fald synes vi da, det må være på tide, at vi tilgodeser ældreområdet. De sidste par år har der ikke rigtig været fokus på de ældre, og de skal vel stadig behandles anstændigt, selv om antallet falder.

Ubalancen i HS er ikke noget nyt, sidste år var ubalancen på 224 mio. I 2005 fremgår det, at ubalancen forventes at blive på 361 mio., og i 2006 er den steget til 685 mio. Det skyldes bl.a. bortfald af det statstilskud på 1 mia. kr., som blev aftalt i 1995 mellem den daværende socialdemokratiske regering og overborgmester Jens Kramer Mikkelsen, og som skulle nedtrappes over 10 år.

Jeg håber, den socialdemokratiske budgetordfører, Karen Hækkerup, i mellemtiden har fået opdateret sin viden på området. Oplysningerne står jo bl.a. i HS' budgetforslag 2005, og Karen Hækkerup er, så vidt jeg husker, medlem af HS' bestyrelse.

Til orientering skal jeg også oplyse, at i 2005 reduceres tilskuddet med 150 mio., og nettomerudgifterne er på 211 mio. kr. Deraf kommer man til de 361 mio. Det bliver så ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

bedre i de kommende år, tværtimod, fordi tilskuddet falder med 293 mio., og merudgifterne er allerede nu på 392 mio., så vi kan godt regne med, at de er højere om 1 år.

Denne diskussion om statstilskud blev på en eller anden måde blandet med ønsket om flere hospicepladser. Jeg skal lige gentage, hvis der er nogen, der ikke ved det, at Dansk Folkeparti ønsker flere hospicepladser. Det sagde jeg også sidste år og året før, uden at i hvert fald Socialdemokraterne reagerede på dette.

HS forventer at spare omkring 14 mio. kr. på BBH, altså Bispebjerg Hospital, ved etablering af udgående funktioner for apopleksipatienter og i gerontopsykiatrien. Vi synes, det er udmærket, at man laver nogle udgående funktioner, men det betyder altså samtidig, det skal man ikke glemme, at 10 sengepladser forsvinder, og at daghospitalsfunktionen lukkes.

Men vi mener også, at der er byrden ved de plejemæssigt tunge patienter, og den kommer til at ligge et andet sted. Det, vi så mangler at vide noget om, er, om der er clearet af med hjemmeplejen, om de kan håndtere yderligere besøg. Hvis ikke, skal der flere ressourcer til, og det har jeg ikke set, at der er sat penge af til. Vi kan ikke overlade disse patienter til sig selv. Det kan gøre os meget bekymret at læse, at sundhedsforvaltningens bemærkning er, at det ikke er muligt at vurdere, om forslaget vil medføre meromkostninger.

På strukturuområdet skal jeg sige, at Dansk Folkeparti er glad for resultatet i forbindelse med strukturforhandlingerne. I ellefte time sprang Socialdemokraterne og De Radikale i Folketinget desværre fra, selv om der var givet mange indrømmelser fra regeringens og Dansk Folkepartis side.

Her på Rådhuset er jeg enig i overborgmesterens betragtninger om reaktionen blandt partierne, som lover godt for det videre forløb. Dansk Folkeparti har hele tiden som et af sine hovedmål haft at få en forbedret drift af sygehusvæsenet, og med den nye struktur afvikles HS, og så bliver det vel bedre.

En anden sag, som vi skal se på i nær fremtid, er jo opgavefordelingen. Dansk Folkeparti er overbevist om, at opgaverne kan fordeles anderledes. Styreformen mener vi til gengæld ikke, der skal ændres ved på nuværende tidspunkt.

Vedrørende metroens 4. etape har Dansk Folkeparti nikket ja. Metroen er behagelig at køre med, og lynhurtigt er man ved bestemmelsesstedet. Jeg kunne godt ønske, der var flere, der benyttede den, således at prognosetallet blev nået. Kun i marts nåede man op på det.

Driftsstabiliteten er også blevet meget bedre. 98 pct. af alle togafgange er de sidste 2 måneder gennemført rettidigt. Nu hørte jeg godt nok i dag, at der var problemer med nogle af vognene, men vi må jo håbe, vi holder de 98 pct. Når så bare automaterne til klippekortene også vil fungere og ikke æde flere klip, som det er foregået mange gange, men det er forhåbentlig snart rettet. Så er der bare for lidt metro i København, men det kan vi råde bod på, hvis vi er enige om 4. etape i Borgerrepræsentationen.

Når overborgmesteren nu gerne vil hævde, at beskæftigelsesgraden blandt indvandrere og flygtninge er 49 pct. og dermed højere end i resten af landet, så synes vi altså ikke, det er godt nok. Knap 50 pct., der ikke er i beskæftigelse, er ikke acceptabelt. Nogle har været flere år her i landet, de taler ikke et forståeligt dansk, hvorfor? Nogle ønsker ingen uddannelse og ønsker ikke at forbedre deres danskkundskaber, derfor kommer de ikke ind på arbejdsmarkedet, og ikke fordi de ikke får nok uddannelse, og nogle ønsker i øvrigt slet ikke at arbejde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

Så er der afsat ekstra 9 mio. kr. til en særlig indsats for at afhjælpe disse problemer hos unge. Det er o.k., hvis vi også giver samme tilbud til unge af dansk herkomst, som har problemer med at få job.

Det er også forskelsbehandling at oprette og bemande en etnisk rådgivningsenhed til 2,5 mio. om året de næste 3 år, og det forsøger man så at få indarbejdet i forbindelse med budgettet.

På iværksætterfronten gør det samme sig gældende. Særlige kurser for indvandrere. Lad være med det. Det skal være på lige fod med danskere, hvis man vil drive virksomhed her i landet; ellers favoriseres indvandrere på bekostning af danskere, og det må altså høre op.

Regeringen har skåret tilskuddet til modersmålsundervisning bort, men Københavns Kommune har fastholdt det for kommunens regning, det er vi altså ikke enige i. Man må gerne deltage i modersmålsundervisningen, det er o.k., men det er rimeligt, at man selv betaler.

Vi går til bygge- og teknikområdet. De har nogle meget interessante bemærkninger, eller "vi", fordi jeg sidder jo selv i det udvalg, og jeg citerer lige fra, hvad der står i starten af vores budget:

"Vi står for hovedstadens fysiske rammer og deres anvendelse. Vi gør det i dialog med byens borgere og interessenter og i overensstemmelse med politiske beslutninger."

Det lyder rigtig godt, men der er bare to ord, man lige skal lægge mærke til, det er "politiske beslutninger", for jeg tror, at der er nogle politikere, der glemmer, at for at ville være en europæisk metropol må der også penge til det område. Det kniber det med, men vi skal altså fortsat skrabe penge sammen til omstillingspuljen, og så må vi spare bl.a. på renholdelse og offentlige toiletter.

Bortset fra Rådhuspladsen og Strøget er byen meget beskidt. Så snart vi kommer ud i brokvartererne, flyder det med alskens uhumsk affald. Efter koncerter i Parken ser det ud, som om der har været en orkan af affald på Østerbro, og næste morgen ligger det der stadig, hvorfor? Bøde til dem, der smider affaldet, det er nok ikke lige der, vi kan administrere det, hr. borgmester. Men en ide kunne jo være at få borgerne til at ændre holdning, så man ikke bare smider sit affald på gaden. Eller hvis man går ud af en isbutik, hvor der er en affaldskurv ved siden af, så går man altså 2 meter hen ad gaden, og så smider man papiret på gaden. Det kunne vi måske opdrage lidt på.

Kl. 19.30

Selv om Bygge- og Teknikudvalget før sommerferien fandt lidt penge til at forbedre renholdelsen af udvalgte gader i løbet af ugen samt weekender og på helligdage, er jeg ikke helt sikker på, at det er nok. Der er jo kommet mange flere mennesker i byen end tidligere.

Når jeg siger alt det her, så er det altså også en opfordring til alle mine politiske kolleger her i salen til at tænke lidt på, at vi også får nogle flere penge på det område.

Nå, men jeg sagde jo også noget om toiletterne, og dem skal der spares på fra 1. oktober til 1. april. Der er nogle, der i deres spareiver har fundet på at lukke de fleste af toiletterne i vinterhalvåret. Hverken borgere eller turister skal åbenbart om vinteren. Det må garanteret være mænd, der finder på sådan noget, for de har det trods alt lettere, hvis det nu er, man skal af med noget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

Trafik- og parkeringsforholdene i byen er et stort problem. De nye færgelejer ved Nordhavnen er ved at være færdige, men vejforbindelserne er ikke. Nu må vi altså snart i gang med vejforbindelsen mellem Nordhavn og Lyngbyvej, gerne i en tunnel, som det også er nævnt i trafik- og miljøplan bl.a. for Østerbro. En havnetunnel til løsning af de trafikale problemer den anden vej ud, så vi undgår trafikken igennem Indre By, presser også på.

Så aftalen om trafikløsninger med regeringen må snart iværksættes. Vi har jo snakket om det før, men der må ske noget. Det er jo ikke Københavns Kommune, der skal finansiere det hele, staten skal jo også deltage i det.

I myldretiden er det komplet umuligt at komme nogen steder med bil, bus og også snart på cykel. Jeg synes, det går fint med at finde løsninger, men lidt langsomt, men det er klart, vi mangler pengene.

Når vi så endelig når hjem, f.eks. med bilen, er det umuligt at finde en parkeringsplads, og det gælder snart de fleste steder i byen. Men så kan du jo køre rundt og forurene et kvarters tid for at finde en plads, og miljøborgmesteren er sikkert glad for, at vi forurener i byen. Samtidig får du dagens motion, for pladsen, hvis den findes, er gerne flere gader eller veje væk.

Samtidig bliver der stadig nedlagt p-pladser, ikke så mange som tidligere, men vi – læs flertallet – har jo også nedlagt ca. 5.800 pladser, og det til trods for stigende antal borgere og dermed også stigende antal københavnerbiler.

Flere borgere, flere turister i byen fører til mere slid på byen, og det fører mig til det næste emne, som drejer sig om vejvedligeholdelse.

København har mange veje, cykelstier og fortove, der skal vedligeholdes, og nye veje er der også, det kræver penge. Problemet er, at der til nogle af de nye veje ikke følger finansiering og det er ikke blot et par millioner kroner, men 15,4 mio. kr., der er behov for.

Til renovering af de gamle veje osv. er der heller ikke nok penge. Det viser sig ved huller i vejene og slidte kørebaner. Der er ikke penge til at asfaltere eller lægge belægning på det hele, så det bliver nemt lappeløsninger, som måske heller ikke holder så længe, så kørebanen får igen slaghuller, som det kaldes, hvor stenene står ud over det hele, men heller ikke slidlaget holder ret længe med den trafik, der er i byen.

Der er også mange huller på de private veje, og de er endnu sværere at få bugt med, for det er jo faktisk grundejerne, der selv skal betale. Men flere veje har forskellige grundejere, har jeg fået at vide, og de bor måske langt væk, og selv om der gives påbud, så tager det nok sin tid. Hvis kommunen skal betale, så skal vi i hvert fald sikre os, at vi får pengene igen.

På kultur- og fritidsområdet er det jo glædeligt, at vi er blevet enige om at afsætte nogle flere penge til nye idrætshaller og svømmehaller m.m. de næste par år. Men vi har altså stadig væk det her udbygnings- og vedligeholdelseefterslæb.

Grøndalscentret, som er nævnt, trænger til fuldstændig renovering. Der er heller ikke penge nok, men så vil man i første omgang nøjes med taget, som er angrebet af svamp. Af ønskelisten fremgår det, at der er behov for yderligere 38 mio. kr. Hvis jeg skal være helt ærlig, synes jeg, vi skulle rive det gamle ned og bygge et helt nyt. Jeg er lige ved at tro, at det ikke bliver dyrere, men selvfølgelig skal vi bruge lidt flere penge.

Siden 2002 har vi sparet 40,8 mio. kr. Er det underligt, at det er svært at følge med på området?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

På folkeoplysningsområdet er der forslag om en rammebesparelse på 1,3 mio. kr. på voksenundervisningen og nedlæggelse af udviklingspuljerne. Det kan vi godt tilslutte os. Men vi er ikke tilhængere af at lukke Bellahøj Friluftsbad.

Så er der en anden ting, vi er glade for, det er den fritidsportal, der er undervejs, hvor det er muligt at finde lokaler til fritidsundervisning, men også, at man kan booke sig ind osv. samtidig.

Så vil jeg da sige, at Dansk Folkeparti er enig med Venstre i, at det her med medborgerhuse m.m., der suger på labben, går altså ikke, og der er mange andre, der suger på labben.

Et af de største problemer her i byen foruden HS og måske også alle de andre alligevel, er jo HUR. Som tidligere nævnt er der også en ubalance her. Borgmester Mads Lebech fra Frederiksberg, som er formand for HUR, har efter forhandling med finansministeriet fået en aftale om et lån op til 120 mio. kr. både i 2005 og 2006.

Dansk Folkeparti er enig i økonomiforvaltningens bemærkninger på side 2 i indstillingen om HUR, om problematikken ved lånfinansiering af nedsættelse af ejerbidrag samt af underskud på den løbende drift.

Vi har et HUR, som passagererne flygter fra. I januar blev priserne sat op, alt for meget efter vor opfattelse, vogntimetallet er siden december 2003 sparet med 270.000 timer. Dertil kommer 88.000 timer fra august 2002. Siden 1998 er passagertallet faldet så meget, at der er mistet 387 mio. kr. i indtægt om året – 387 mio. kr. om året i mistet indtægt. Det er da ikke så mærkeligt, at det går så dårligt for busserne.

Nu kunne vi så læse i Urban i dag, at succesbusser kommer kun langsomt frem, og folk er glade for at køre med busserne. Desværre breder det sig jo ikke til den øvrige befolkning, fordi så ville vi jo ikke have det passagerunderskud på busserne, som vi har i øjeblikket.

Desværre er det en dødsspiral for HUR. Det går kun en vej. Det kan næppe blive værre, når HUR forsvinder med den ny struktur.

På mandag vil vore ordførere på de forskellige områder komme nærmere ind på alle emnerne.

Dansk Folkeparti har noteret sig, at overborgmesteren vil invitere alle partier til forhandlinger. Det håber vi så er korrekt, og vi deltager gerne.

Abderrahman Ben Haddou (D): Vi står over for en uvant opgave, at udarbejde et budget, som tager udgangspunkt i en ubalance. Som det blev sagt før, så er det omkring 30 mio. kr., som Københavns Kommune kommer til at mangle. Der er kun lagt op til en realvækst på 0,12 pct., hvilket er lavere end gennemsnittet i amter og kommuner.

Umiddelbart virker det nedslående og kunne give anledning til pessimisme, men reelt er der dog kun tale om, at København på mange måder befinder sig i en reorganiseringsfase, der som bekendt følger efter en sejr, og som altid er kritisk.

Tallene viser, at det økonomiske råderum allerede igen i 2006 vil være positivt og i 2007 endog meget positivt. Alt i alt må kommunens økonomi betegnes som solid. Baggrunden herfor er i meget vid udstrækning den nedbringelse af kommunens gæld og dermed rentebyrde, som har fundet sted gennem de senere år.

København har i dag godt og vel 400 mio. kroner mere at gøre godt med om året, end det var tilfældet i 1994, da rentebyrden hvilede som et tungt åg på vore skuldre. Det er, som andre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

har sagt, blevet sjovere at være Københavnere, som CD i øvrigt brugte som overskrift for et par år siden. Selv om der er sket store omstillinger, skatten er sat ned, og økonomien er blevet mærkbart forbedret, har det været muligt at udbygge servicen på en række områder.

Selv om CD mener, at København helt klart er på rette vej både økonomisk og på andre områder, og selv om vi kun ser årets budgetunderskud som en forbigående afmatning, mener vi dog, at det er væsentligt at fastholde og fortsat støtte og fremme den positive udvikling, som er skabt gennem de senere år.

Også fremover vil forandring og tilpasning i høj grad være påkrævet, og der er i høj grad tale om tilpasning til en ændret virkelighed. Københavns befolkningssammensætning har ændret sig, og dermed har også borgernes forudsætninger, forventninger, behov og krav ændret sig.

Vi politikere såvel som forvaltningen må spørge: Hvem er københavnere anno 2004? og vi må være parate til at slække på den ideologiske stædighed og stedse tilpasse vor politik og kommunens forvaltning, så vi bedst muligt varetager byens og borgernes interesser i stedet for at klynge os til ideologiske dogmer og klynkende inkompetent "sådan har vi altid gjort".

Den nye budgetmodel og overborgmesterens tanker om en 2-årig budgetaftale, som skaber stabilitet og kontinuitet, er naturligvis udtryk for, at viljen til at fastholde og styrke Københavns positive udvikling allerede findes hos de partier, som stod bag sidste års budgetaftale. Men for CD er der ikke tvivl om, at viljen til nytænkning og systemskifte bør gå langt videre og være langt mere gennemgribende.

På mange områder kan København prale af at gøre en stor indsats og have en vis succes. Det gælder eksempelvis på integrations- og beskæftigelsesområdet, men der er for os ingen tvivl om, at store summer, der i dag bruges på reelt fuldstændigt nytteløse projekter, kunne anvendes langt bedre og være til langt mere nytte, hvis man inden for området ville opgive den ideologiske pylreindstilling og være parat til nytænkning.

I forbindelse med sidste års budgetforhandling stillede CD forslag om forsøgsvis på Nørrebro at aktivere bydelens unge ledige i en ekstra renholdelsesindsats. Tanken var at gøre Nørrebro til en renere og bedre bydel at være i og så oven i købet samtidig at fremme disse unges ansvarsfølelse over for deres bydel og at mindske den kriminalitet, som alle ved følger med et beskidt nærmiljø.

Og sandelig, forslaget blev vedtaget med stort flertal i Borgerrepræsentationen, og de nødvendige midler blev afsat. Men hvad er der sket siden? Jo, der er sket det, at to forvaltninger og deres respektive borgmestre har brugt tid og kræfter på at slå om, hos hvem forsøget og de medfølgende penge hører hjemme. Så er det sandelig flot, når man i Berlingske Tidende 9. august skal læse, at den ene af disse borgmestre igen er ude med tanker om at uddele bøder til folk, som smider deres ispapir på gaden.

Det er altså så langt, den reelle vilje til problemløsning, nytænkning og systemskifte rækker hos lederen af oppositionens for tiden største parti: Til at udskrive bøder.

Samme borgmester kæmpede for få måneder siden hårdt for atter at forøge kommunens gæld med et betragteligt millionbeløb til etablering af en grøft på Amager. Hvorfor dog ikke være kreativ og slå to fluer med et smæk, løsningen er naturligvis tvangsarbejde. Send dog de grisebasser, som borgmester Pind fanger, til Amager, så kan de arbejde som grøftarbejdere, og så sparer kommunen et stort trecifret millionbeløb, og Venstre får sin hedt begærede grøft.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Nej, CD opfordrer såvel Venstre som partierne på venstrefløjen til ikke at falde i den grøft at ville løse alle problemer ved hjælp af tvang, stramninger og straf. Det er en forældet pædagogik, som ikke slår til i et moderne samfund præget af liberale holdninger funderet i solid borgerlighed.

Også inden for ældreområdet må CD opfordre til revurdering og nytænkning. Det reelle fald i antallet af ældre bør ses som en udfordring til under hensyntagen til individuelle forhold at gøre hjælpen og støtten til de ældre bedre og bredere med særligt tilpassede tilbud også på f. eks. boligområdet. Den nye demografimodel giver bedre mulighed end tidligere for at planlægge og budgettere med hensyn til de faktiske behov og ikke blot ud fra en gennemsnitsberegning af, hvad en ældre borger koster.

CD finder, at kvalitetskontrollen netop på dette område er uhyre vigtig. Det drejer sig i høj grad om menneskers helt basale behov og er altså i sidste ende et spørgsmål om liv eller død. Så vi politikere må naturligvis ikke blot kræve, men også sikre os, at hjælpen til de ældre i praksis lever op til de politisk vedtagne standarder.

Københavns Energi og energisektoren, som en del af budgetordførerne har været inde og tale om her, er endnu et eksempel på, at vilje til stadig forandring i den kommunale tænkning og struktur er et af tidens ubønhørlige krav.

CD har aldrig betragtet privatisering af alt mellem himmel og jord som vejen til lyksalighed. Det må bero på et individuelt skøn, om denne eller hin virksomhed mest hensigtsmæssigt drives af det offentlige eller det private. Det er derfor heller ikke udtryk for en ideologisk tvangstanke, når CD helt og fuldt støtter, at Københavns Energi på den ene eller anden måde privatiseres, men med de stedfundne liberaliseringer af elmarkedet står det klart, at Københavns Energi ganske enkelt ikke kan bevares i den nuværende form som et kommunalt københavnsk forsyningsselskab.

Gennemføres der ikke snarest en privatisering eller en eller anden form for fusion, som vi også gerne ser, vil der allerede på relativt kort sigt ske en betydelig forringelse af den værdi, som Københavns Energi i dag repræsenterer. Ingen, hverken borgere eller medarbejdere i Københavns Energi, kan have glæde af en sådan udvikling. Venstrefløjen bør derfor pragmatisk se den ændrede virkelighed i øjnene og stoppe den ideologisk betingede modstand mod privatisering af Københavns Energi.

HS er et foretagende under afvikling, og CD græder tørre tårer i den anledning. Vi har altid ment, at konstruktionen efter omstændighederne var uhensigtsmæssig, og vi ser frem til, at sygehusstrukturen bliver en del af et større samarbejde, som også omfatter Københavns Amt.

Det er ubehageligt, men ikke overraskende, at HS igen i år møder op med en ekstraregning til København på 167 mio. kr., men efter omstændighederne kan vi jo ikke gøre andet end at smile og betale.

Som bekendt er hurtig hjælp dobbelt hjælp, og CD er glad for at kunne konstatere, at skadestuerne i HS er velfungerende og effektive. Vi håber meget, at dette ikke ændrer sig i den nye struktur.

Den specialisering, som har fundet sted inden for HS, kan CD kun se positivt på, idet den har gjort det muligt at både fastholde og udbygge ekspertisen. Men desværre kan det ofte konstateres, at specialafdelingerne bliver for fokuserede på deres eget speciale, når de behandler patienter, som har mere end én lidelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Det er helt oplagt, at der spildes betydelige midler og også tid på f. eks. at gentage de samme prøver og tests på forskellige afdelinger, der behandler en patient, og ofte er kommunikationen mellem afdelingerne for ringe. Til en vis grad vil disse problemer kunne afhjælpes ved indførelsen af de elektroniske patientjournaler, hvis indførelse vi meget gerne ser fremmet mest muligt og så hurtigt som muligt. Men det er oplagt, at der også er behov for et holdningsskift på hospitalsafdelingerne.

Det vil være en fordel, hvis én afdeling havde det samlede og overordnede ansvar for behandlingen af en patient og fungerer som en slags centralvisitor, således at også en patient med flere sygdomme og lidelser også i hospitalsvæsenet opfattes som én person og ikke som en række sygdomme.

Forebyggelse og genoptræning er efter CD's opfattelse meget vigtige elementer i sundhedspolitikken, ligesom en god og effektiv brandsikring er bedre end et godt brandvæsen. Forebyggelse indebærer også, at man på hospitalerne specielt ved alvorlig, langvarig og eventuelt livstruende sygdom forholder sig til hele patienten og dennes forhold. Det er f.eks. tåbeligt, at mens man på et hospital behandler og helbreder en alvorligt syg patient efter alle lægekunstens regler, skænkes det ikke en tanke, at patientens sociale forhold måske samtidig ødelægges, eller at patientens nære pårørende også kan være i krise og have brug for støtte.

CD ser på den baggrund meget negativt på den beskæring af socialrådgiverfunktionerne på hospitalerne, som har fundet sted.

Med hensyn til integration og beskæftigelse har vi i CD den holdning, at intet andet område end integrations- og beskæftigelsesområdet har i det forgangne år i så ekstrem grad været brugt til politisk profilering, ideologisk skoleridt, markering af useriøse standpunkter, tilsvining af politiske modstandere og kampplads i en hanekamp, som tiden nu er løbet fra.

Landspolitisk har man på et somme tider groft fordrejet grundlag kritiseret Københavns integrationsindsats, men overborgmesteren har jo ret i, at København jo faktisk har gjort det rigtig godt sammenlignet med andre danske byer, også med andre europæiske storbyer.

Alligevel finder CD, at indsatsen også på dette område kan blive langt bedre, også uden at det koster flere penge. I høj grad er der tale om den indstilling, som præger de involverede, og også de involverede politikere. En del af højrefløjen ønsker tydeligvis reelt ikke, at integrationen lykkes, og for i det mindste dele af venstrefløjen drejer sagen sig åbenbart mest om at fastholde den beskæftigelse af "vennerne", som de sociale problemer og mange ofte ganske værdiløse aktiveringsprojekter udgør.

For de dårligt integrerede unge er problemet med indstillingen vel nok oftest, at de ikke opfatter sig selv som en del af det danske samfund og lige så lidt som en del af lokalsamfundet. De er rodløse og mangler selvrespekt. Derfor skal vi lære dem at være stolte af at være københavnere, for så vil de også føle sig som københavnere med ansvar for København.

Det er bemærkelsesværdigt, at mens en forholdsvis lille social boligbebyggelse som Mjølnerparken i den landsdækkende presse og blandt landspolitikerne igen og igen omtales som et voldsomt problem og en ghetto, så har man få kilometer derfra i den altid velfungerende Frederiksberg Kommune en social boligbebyggelse ved navn Stjernen. Det gamle socialdemokratiske ølbryggeri holdt til her. Der har man i dag 624 lejligheder, som fortrinsvis er beboet af borgere med indvandrerbaggrund, men dette giver aldrig anledning til at kalde Stjernen for en ghetto.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

Forskellen er naturligvis, at på Frederiksberg har man med stor dygtighed forstået at få flygtninge og indvandrere til at opleve sig selv som en del af kommunen og være stolte af at bo, hvor de bor.

Vi kan og skal gøre det samme i København, men det kræver, at højrefløjen dropper sin tvangs- og strafholdning til alle integrationsproblemer, og at venstrefløjen dropper sin klynkeholdning og sin udnyttelse af området til fremme af beskæftigelse for diverse behandlergrupper.

Vi har set, at detailhandlen i København er kommet med positive udspil og klart har tilkendegivet både vilje og evne til at medvirke til løsning af beskæftigelses- og integrationsproblemer på f. eks. Nørrebro. Vi politikere bør ikke blot tage imod sådanne tilbud, men positivt og hjælpsomt medvirke til at føre dem ud i livet, også når det kræver lidt nytænkning.

Også foreningslivet kan gøre en stor indsats på området, og efter CD's opfattelse bør kommunen kunne stille større krav til de foreninger, som vi yder tilskud til. Alt for ofte ser vi, at f.eks. en idrætsforening involverer sig i et projekt, som har til hensigt at integrere unge med indvandrerbaggrund, men som ender med faktisk at isolere dem, og de danner deres eget kongerige og hader resten af samfundet. Det er ikke det, man skal gøre over for disse unge.

Kl. 19.30

CD medvirker gerne til, at der ses kritisk på de mange ordninger, forsøg og projekter på integrationsområdet, og at der fremover bliver stillet krav om reelle og positive resultater, hvis ikke den kommunale kasse skal smækkes i.

På idrætsområdet mener vi, at muligheden for at dyrke idræt i dag er blevet en del af den kommunale service, og kommunen har gode grunde til ikke alene at tilbyde borgerne denne service, men at tilskynde dem til at dyrke idræt. De tilskud, som vi på forskellig vis yder til idrætten, er i meget høj grad investeringer i sygdomsforebyggelse og kriminalprævention.

Et godt, velfungerende idrætsliv er ligesom et i øvrigt rigt og velfungerende kulturliv med til at gøre København til en attraktiv kommune.

Københavns Kommune kan dog ikke alene løse den opgave at tilbyde borgerne attraktive og alsidige muligheder for at dyrke idræt. Idrætsforeningerne er væsentlige samarbejdspartnere, som må bringes til at forstå, at også de har et socialt ansvar, og at en del af deres opgaver er opsøgende og rekrutterende. Ganske som andre dele af foreningslivet oplever idrætsforeningerne, at tidens trend går i retning af det individuelle og skiftende og uforpligtende engagement, og de har derfor en stor opgave i at indfange de unge.

Ligeledes må erhvervslivet være en væsentlig samarbejdspartner for kommunen også i denne sammenhæng, for de beløb, som det kræver blot at vedligeholde de nuværende idrætsfaciliteter, er så store, at kommunen ikke alene kan løfte byrden.

CD ser med megen glæde på de store investeringer i idrætslivet, som er vedtaget i de seneste år. Vandkulturhuset i DGI-byen vil blive en af kommunens attraktioner, og ombygningen af Bellahøj svømmebad vil give mange københavnere nye og gode rekreative og idrætslige muligheder.

Ligeledes vil de mange idrætsinvesteringer i Valby gøre denne bydel endnu mere attraktiv og velfungerende, og man kan så håbe, at politiske hanekyllinger og brushoveder,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

som i øvrigt nærmest imperialistisk foreslår Frederiksberg inddraget i København, ikke formår at lokke Valby til at forlade Københavns Kommune.

CD vil til enhver tid se positivt på alle muligheder for at forbedre og styrke idrætslivet i København, idet vi erkender, at idrætten på mange områder er led i en forebyggende indsats og medvirker stærkt til at skabe trivsel og glæde.

CD støtter, at der findes midler til at genopføre badeanstalten Helgoland, men vi har ét krav: Den skal genopføres i den oprindelige stil. Der knytter sig så mange traditioner og så megen kulturhistorie til Helgoland, at det ville være helligbrøde at ændre stedets særlige karakter.

De tider, hvor børnetallet faldt og man nedlagde skoler, er for længst forbi. Som også overborgmesteren var inde på i sin tale, mangler vi i dag skoler i København. Nødvendigheden af et godt og velfungerende skolesystem er indlysende. Skolen er om noget investering i fremtiden, og vore dages forældre lægger ofte stor vægt på skolernes kvalitet, når de beslutter sig til, hvor de vil sætte bo.

Hvis København ønsker at fastholde og yderligere tiltrække unge, veluddannede borgere, er det derfor væsentligt, at kommunens skoler er attraktive. Tankerne om såkaldte magnetskoler møder ikke modstand hos CD, men vi har oprigtig talt svært ved at se, hvorledes tankerne kan føres ud i livet, når kommunen mangler skoler.

Som sædvanlig vil CD ikke forsømme lejligheden til at advokere for etablering af en havnetunnel. Den er en klar forudsætning for en langsigtet løsning af Københavns store trafikproblemer. Naturligvis kan Københavns Kommune ikke alene bære udgifterne til en havnetunnel. Det er nødvendigt, at staten vedkender sig sit ansvar for hovedstaden, og at man i omegnskommunerne forstår, at havnetunnelen er et vigtigt regionalt projekt.

Men i øvrigt finder CD det naturligt at se meget nøje og meget positivt på det forslag, som for få måneder siden fremkom fra en gruppe borgere.

CD betragter i meget høj grad en havnetunnel som nøglen til løsning af byens trafikale problemer, men CD er også opmærksom på, at en meget væsentlig grund til de store trafikmæssige problemer, som vi har, er, at dele af det politiske liv i kommunen faktisk ikke ønsker at se problemerne løst. Venstrefløjens lever i en usalig tro på, at blot man konsekvent forfølger bilerne og deres ejere med tvang, stramning og straf, så bliver verden og miljøet bedre.

En fløj her i Borgerrepræsentationen elsker f. eks. indsnævring af kørebanerne, for så kan bilerne ikke køre så hurtigt, og man påstår at skabe større fremkommelighed for busserne. Men når man ser de lange bilkøer specielt i myldretiden, forstår man, at det kun er ideologisk nonsens, som skaber yderligere trafikproblemer og forurening. De penge, som er brugt til indsnævring af kørebanerne, kunne have gjort langt mere gavn, hvis de var blevet anvendt til f.eks. vejvedligeholdelse.

CD medvirker meget gerne til at mindske biltrafikken i København, men det skal ske ved at gøre den kollektive trafik bedre og mere attraktiv, for vi må give bilisterne et alternativ i stedet for konsekvent at gøre livet mere surt for dem.

Givet er det, at mange pendlere gerne ville benytte metroen det sidste stykke ind til byen, men kl. 9 om morgenen er det umuligt at finde en ledig parkeringsplads ved Flintholm eller Vanløse stationer, og så fortsætter bilerne naturligvis ind mod centrum. Igen er dette et eksempel på, at man ved at genere bilisterne opnår nøjagtig det modsatte af, hvad der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

ønskeligt. Ideen i begrebet "park and ride" er åbenbart ikke sivet ind hos det trafikpolitiske flertal.

At så regeringen sidste år påtvang os store takststigninger og besparelser på den kollektive trafik, gør ikke tingene bedre, men det ser ud til, at HUR har opnået en tilfredsstillende løsning med finansministeren, så vi da i det mindste ikke i år behøver at indbetale et stort ekstrabidrag.

CD havde i lighed med overborgmesteren gerne set hele Sjælland som en stor hovedstadsregion og i det mindste en hovedstadsregion omfattende Nordsjælland fra og med Roskilde. Set i forhold til, at vi er en del af Øresundsregionen og gerne skulle være en kraftkoncentration i denne, virker det, vi har fået, nærmest som en amputeret hovedstadsregion præget af manglende visioner.

Øresundsregionen er ikke kun et spørgsmål om billige cigaretter og sprut, men også f. eks. om arbejdspladser, erhvervsfremme og kulturel udveksling og udvikling. Skal Øresundsregionen i konkurrence med f. eks. Hamborg udvikle sig til det reelle kraftcentrum i Nordeuropa, kræver det et samarbejde, hvor også kommuner, som ikke ligger direkte ud til Øresund, forstår, at de er en del af regionen, og tager ansvar for den samlede udvikling.

Infrastrukturen og den kollektive trafik er et utrolig vigtigt område for regionens udvikling, og regeringen har ikke just gjort det nemmere at skabe det fornødne samarbejde blandt de kommuner, som naturligt, men fremover ikke strukturelt, hører til hovedstadsregionen.

Overborgmesteren giver udtryk for, at der med baggrund i, hvad der er udrettet og besluttet på kort tid fra slutningen af 1990'erne til nu, er al mulig grund til optimisme. CD vil gerne helhjertet tilslutte sig overborgmesterens synspunkt og bemærke, at dette skyldes, at Socialdemokraterne i det meste af den nævnte periode med gode venners hjælp, og efter at CD genindvalgtes i Borgerrepræsentationen, reelt har ført borgerlig økonomisk politik. I et enkelt af årene valgte overborgmesteren at lave et rødt budgetforlig og skatteforhøjelse sammen med venstrefløjten, og da kunne CD naturligvis ikke være med. Men bortset fra det vedkender CD sig med glæde en del af ansvaret for kommunens nuværende økonomiske situation.

Vi står altså med et minus på 30 mio. som udgangspunkt for årets budgetforhandlinger, men henset til den generelt gode udvikling, som København er inde i, ville det være katastrofalt at henfalde til mismod eller hysterisk spareiver, for udhuler vi nu servicen på grund af forbigående lavvande i kassen, så sender vi nogle helt forkerte signaler til borgerne og virksomheder, og vi risikerer dermed at gøre tilstanden permanent.

Der er mange ting, som CD gerne ser ændret, også i kommunens interne struktur og i styreformen. Vi ser meget gerne et reelt systemskifte som opgør med vanetænkning i såvel forvaltning som blandt politikere. Strukturen og opgavefordelingen bør stedse tilpasses til bedst muligt at kunne varetage stadens og borgernes behov.

Det virker f.eks. uhensigtsmæssigt, at førtidspensionssager og folkepensionssager bliver behandlet under to forskellige forvaltninger. Når Københavns Energi forhåbentlig og forventelig snart privatiseres, bliver miljø- og forsyningsforvaltningens område meget indskrænket og kunne formentlig sammenlægges med bygge- og teknikforvaltningen, hvilket kunne åbne nye muligheder, som f. eks. at hele børneområdet samles i én forvaltning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

CD mener også, at det vil medvirke til et reelt systemskifte, hvis den nuværende styreform, som fremmer ansvarsforflygtigelse, ændres til flertalsstyre. Alt for ofte ser vi desværre, at borgmesterposterne bruges til smagløs partiegoistisk popularitetsstræben, som til tider er i direkte strid med det samlede Københavns interesser.

I debatten om et systemskifte interesserer sådanne ting CD langt mere end spørgsmålet om et personskifte på overborgmesterposten. Det personskifte kommer helt af sig selv, men systemskiftet skal der arbejdes for.

Derfor håber CD også, at Borgerrepræsentationens næststørste parti, som jo ynder at erklære sig som leder af den ikkesocialistiske opposition, i år helhjertet, positivt og seriøst søger indflydelse på og forhandling om budgettet.

Vi skal nok også i år nå frem til at godt og fremadrettet budget, men det bliver altså nemmere alvorligt at tro på et systemskifte i denne kommune, hvis Venstre vælger at være aktiv medspiller og ikke blot et protestparti. Det løser ingen problemer for borgerne blot at skælde ud og så sætte sig hen i et hjørne og lege med legoklodser eller spille Matador sammen med et par fløjpartier, mens vi andre tager det tunge slid med at få enderne til at nå sammen i budgettet.

Der er faktisk brug for også Venstre og partiets stadig mange mandater i arbejdet med sikre et budget, som fortsætter den gode udvikling og sender Københavns borgere og erhvervsliv signalet om vilje til forandring på et solidt og forsvarligt borgerligt grundlag.

Fordi CD er sikker på, at også dette års budgetaftale trods de kritiske tal vil blive præget af bundsolid borgerlig fornuft, møder vi op til forhandlingerne med stor optimisme og med håb om en så bred aftale som overhovedet muligt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Bente Frost, og der er 59 minutter og 59 sekunder tilbage af taletiden.

Bente Frost (V 2): Tak til overborgmesteren for det, men jeg tror nu ikke, jeg vil bruge det hele.

Selv om jeg har været med i mange år til det her årlige budgetcirkus, kan det stadig undre mig, hvordan man kommer på plads inden for rimelige økonomiske og tidsmæssige rammer, men det lykkedes hvert år, og det skal nok også lykkes i år.

Kommunens økonomi bevæger sig sådan lidt op og så lidt ned, måske mest ned. I næsten 20 år var det årlige spørgsmål: Hvor meget skal vi låne i år? Så havde vi 3-4 gode år, hvor vi ligesom kunne gå på vandet, budgettet var nærmest ligesom juleaften. I år er der lidt ubalance, men ikke mere, end at det kan klares af egne kassemidler. Egne kassemidler var en by i Rusland for år tilbage.

Så alt i alt må man sige, at der er sket fremskridt i København, store fremskridt. København er ved at placere sig på Danmarkskortet, ja på Europakortet.

Det har været et langt, sejt træk for københavnerne. Men de holdt ud, og i dag må man sige, at der er markant fremgang på de fleste områder, og at københavnerne kan begynde at nyde frugterne af deres indsats.

I år skal vi som sagt skrue lidt ned for blusset, men om to år skulle der igen være et pænt overskud. Det er jo ligesom derhjemme: Når familien har investeret i større ting i et år, så må man skrue ned for blusset de næste par år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. august 2004

Jeg vil gerne bidrage til debatten og arbejdet med budgettet for 2005. Jeg har været ked af, at Venstre har stået uden for arbejdet i Borgerrepræsentationen de sidste år. Jeg har ikke været enig i, at man ikke skulle prøve af et ærligt sind at bidrage til byens udvikling. Ved at tage del i arbejdet, kan man også få indflydelse, så nogle af Venstres hjertebørn kunne blive vedtaget. Det har jeg prøvet at få gennemført i Venstres Gruppe uden held.

Så nu prøver jeg igen at appellere til Venstres Gruppe om at komme ud af det taktiske mummespil og få gang i arbejdet til fordel for København, og personligt tror jeg også for Venstres skyld.

Jeg skal ikke komme med mange forslag til merudgifter på næste år budget, jeg har faktisk kun ét forslag. Jeg vil gerne have tilført flere midler til Centret for Undervisningsmidler. Der mangler så utroligt nye undervisningsmaterialer til skolerne, og for at få mest muligt ud af materialerne bør pengene bevilges til Center for Undervisningsmidler, så alle kan få glæde af dem.

Jeg ville også gerne have gjort noget ved Købmagergade. Det har været en skamlet på byen i mange år. Men nu ser jeg, at der er fundet midler i BTU til at gå i gang.

Jeg kunne også ønske mig en administrativ revolution i Københavns Kommune. Jeg synes, det er enormt frustrerende, så dårlig administrationen fungerer, så dårligt administrationerne taler sammen, så meget dobbeltarbejde, jeg føler, der finder sted.

Hvis nogen vil have et eksempel, så prøv at se en sag fra Børn og Unge-udvalget, og man vil blive rystet. Vi ser alle de mængder af papir, der bruges til behandling af sager i udvalgene. Vi oplever gang på gang, at sager kunne have været løst bedre, hvis kommunikationen mellem sagsbehandlere og mellem forvaltningerne havde været mere effektiv.

Jeg er utrolig glad for, at arbejdet i erhvervsudvalget er blevet intensiveret, det var i en del år et overset område. Det er uhyre vigtigt med den direkte dialog mellem byens og erhvervslivets parter. Der er blevet taget mange gode initiativer de sidste år. Sidste skud på stammen er ansættelse af flere konsulenter til rådgivning af iværksættere især inden for indvandrergruppen. Jeg vil håbe, at man i erhvervsudvalget vil tage opgaven op med fremskaffelse af flere praktikpladser til unge under uddannelse.

Ja, jeg skal ikke trætte mine kolleger med mere snak, blot håbe på et godt resultat for københavnernes af vore anstrengelser.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak til Bente Frost.

Så skal jeg sige, at der ikke er flere, der får ordet i denne del af mødet ved de tre budgetsager i aften. Det vil være sådan, at de tre budgetdebatter fortsætter på mandag, den 16. august, kl. 16.00. De, der endnu ikke har tilmeldt sig talerlisten, skal jeg erindre om, at fristen er i morgen kl. 12.00 for at komme på den først tilrettelagte talerliste.

Så vil jeg bede alle være opmærksomme på, at jeres pc'er her i salen vil være logget på systemet, når I kommer på mandag. Det skyldes, at talerlisten til mandagens møde på forhånd skal indtastes, og det kræver, at maskinerne er åbne, og derfor bedes I undlade at lukke maskinerne igen på mandag. Skulle man ved en fejl komme til at lukke maskinen ned, så bedes man straks henvende sig til en medarbejder fra sekretariatet.

Det vil nu være sådan, at de trykte budgetordførertaler kan afhentes heroppe ved sekretariatets medarbejdere, og de publiceres på internettet netop nu. For interesserede borgere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. august 2004**

og medarbejdere fra pressen er der åbent i sekretariatet den næste halve time, hvor talerne ligeledes kan afhentes.

Da salen ikke skal anvendes inden mandag, kan de, der ønsker det, lade deres materiale blive liggende på pladserne, men gerne i en lidt mere ryddelig stand, end tilfældet er, som jeg kan se det ud over nu.

Vi ses mandag aften.

Mødet blev suspenderet kl. 20.15